

Шушана Юсуфова Shoshana Yusufova

ЧЕРНАЯ ЖЕМЧУЖИНА
THE BLACK PEARL

ШУШАНА ЮСУФОВА

ЧЕРНАЯ ЖЕМЧУЖИНА

Альдженда

2-е издание

Обложка и художественное оформление автора -
Шушаны Юсуфовой.

Перевод с иврита на русский и английский языки
И. Явчуновской.

Корректурa и литературная обработка Р.Глебовой,
Ф.Юсуфовой.

© Shoshana Yusufov copyright 2009, Israel

Типография МАК
Кирият-Бялик

ИЗРАИЛЬ 2009

*Посвящаю эту книгу моим племянникам, а в их лице всем
детям мира, моей маме, которая передала мне в наследство
способности к сочинительству, рисованию
и музыке, а также всей моей любимой семье.*

Ш. Юсуфова.

Сказка для детей и взрослых

В своей фантастической повести "Черная жемчужина" Юная писательница Шушана Юсуфова, несомненно, наделенная богатой фантазией, переносит героиню – обычную девочку в вымышленную страну Альдженду, где её ждут невероятные приключения. Иной читатель может сказать, что книг, написанных в модном сейчас жанре "фэнтази", много, и все они похожи одна на другую. Безусловно, Шушана прочла немало невероятных историй, повлиявших на ее воображение, но, тем не менее, ей удалось создать свой собственный захватывающий сюжет. Она сумела показать, как в резко изменившихся обстоятельствах меняется характер главной героини. Автор книги подвергает героев повести всевозможным испытаниям, которые они с честью выдерживают.

И в этих фантастических обстоятельствах проверяются и крепнут реальные человеческие чувства: настоящая любовь, понимание, дружба и взаимовыручка. И не только впечатления от прочитанных романов движет автором. Девочка, написавшая книгу, живет в сложном, конфликтующем мире, несмотря на небольшой жизненный опыт, она уже узнала, что такое войны и террористические акты. Её поразила жестокость взрыва 11 сентября 2001 года в Манхэттене, где живут её родственники. Эти события нашли отражение в книге. Героиня видит во сне разрушенные улицы Манхэттена:

"На земле лежали мертвые люди, среди них женщины и дети. Глаза её наполнились ужасом. Капли чужой крови начали растекаться по её телу, она почувствовала нестерпимую боль и резь в глазах. Почему? Почему это произошло? «Встаньте! Встаньте!», – закричала она. Слезы застилали глаза".

Сказочная история приобретает глубокий смысл. *"Почему же братья не дружат между собой? Чего же им не достаёт в этом прекрасном сказочном мире?"* Задаёт вопрос героиня повести, а с ней и юная писательница, простой детский вопрос, на который пока не могут найти ответ умудренные сединами политики, философы, общественные деятели.

Ирина Явчуновская

Член Союза писателей Израиля, обладатель диплома МТО ДА в рамках международного конкурса "Золотое перо Руси-2008".

Предисловие к повести «Черная жемчужина»

У вас в руках первая книга молодого, даже юного литератора. И стоит только начать чтение, как читатель не оторвется, пока не закроет последнюю страницу. Сейчас много публикуется фантастики, и нелегко найти в этом море книг что-нибудь особенное и интересное. Поэтому так приятно удивляет повесть Шушаны Юсуфовой, совсем молодой девушки. Повесть фантастическая и своеобразная, сюжет развивается динамично, с непредсказуемыми поворотами. А ее герои, такие же юные, как автор, очень неожиданные ситуации, отчаянно сражающиеся с врагами и терпящие в своих битвах то поражения, то героические победы над чуждыми человечеству злыми драконами. И всё это написано автором без всякого морализаторства, автор ничего не диктует читателю, а просто увлекательно рассказывает о поступках своих отважных героев и об их искренних чувствах. В чем-то повесть перекликается с повестью «Алиса в зазеркалье», но только на первый взгляд

и только потому, что в обоих случаях приключения героини связаны с зеркалом. Перипетии, в которые попадает девочка Даниэль, настолько удивительные и неожиданные, что читатель с напряжением будет следить за ее поступками и приключениями, перемещениями во времени, встречами с необычными существами, попаданиями в разные и удивительные ситуации, за возникшей чистой и нежной любовью главных героев – девочки Даниэль и юноши Зака. Которые в конце повести вынуждены расстаться под давлением обстоятельств, но в последних строчках содержится намек на то, что Даниэль еще встретится с Заком, своей первой любовью, то есть, автор дает читателю надежду на продолжение сюжета.

Думается, молодой читатель будет только рад новой встрече со столь обаятельными героями, чтобы опять с напряжением следить за их захватывающими приключениями и за развитием их искренних чувств.

Эта увлекательная повесть несомненная удача начинающего автора Шушаны Юсуфовой, и хочется ей пожелать дальнейших успехов на нелегком пути литератора.

Римма Глебова

Член Союза писателей Израиля.

Шушана Юсуфова – музыкант (по классу фортепиано и вокала), самый юный член Союза писателей Израиля. Родилась в творческой семье 19 февраля 1992 года (Израиль, г. Акко). Родители Фрида и Азарий Юсуфовы из древнего рода Кавказских (горских) евреев – «джуһурһо», в Израиль репатриировались из города Баку (Азербайджан) в 1990 году. Шушана унаследовала от мамы способности к музыке, рисованию и литературе.

Шушана – ученица (экспериментального) одиннадцатого класса, рассказы и стихи пишет с детства. Книгу «ЧЕРНАЯ ЖЕМЧУЖИНА» начала писать, когда ей было 12 лет, романтическая история написана в жанре «фэнтези». Юная племянница Шушаны Даниэлла послужила для автора важным источником вдохновения, и так появилась фантастическая повесть, в которой заложен глубокий смысл. Книга написана на иврите и переведена на два языка: русский и английский. Ш. Юсуфова живет в городе Акко и пишет продолжение повести.

Открою ва.и.мир, он известен лишь мне.
Та.и. в.мире фантазий, в далёкой стране

Есть э.юфы, волшебники и короли,
Водно.и.королевстве - три разных земли.

Друста.юный Дворец в царстве вечного льда,
На озере раны залечит вода.

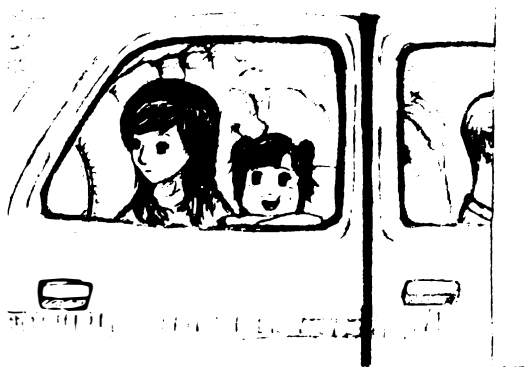
Та.и.вызволить друга пора из беды,
Та.и.солнце сияет, и тают все льды.

Из ко.наты скрытой дороги ведут
В тот.и.мир, где всегда приключения ждут.

В край фантастический, в край неземной
Выйде.и.из ко.наты мы потайной.

Дверь потайная - за нею легенда:
Зеркало, же.и.чуж и с нами... Людзгенда.

Глава 1

Даниэль ехала на заднем сиденье машины. Лицо ее выражало недовольство. Ее заставили поехать, и это злило больше всего. Она глянула на младшего братишку Рони. Тот сидел у противоположного окна в наушниках, провода тянулись к электронной игре, лежавшей у него на коленях, Рони нажимал пальцами на клавиши. Четырехлетнюю младшую сестричку Молли с игрушечным медвежонком на руках усадили в середине.

– Не верится, что им удалось уговорить меня, – со злостью бурчала Даниэль себе под нос.

– На самом деле тебя подкупили, – улыбнулся Рони с хитрецей, он в этот момент снял наушники и услышал ее. Даниэль выглянула в окно. Рони прав, точно подкупили. Родители пообещали, что, если она согласится поехать к дяде Генри, то на каникулах её пошлют в Лос-Анджелес в летний лагерь.

Впереди восседали родители: папа Альберт вел машину, а мама Эмили смотрела в окно и вслух восхищалась пейзажем.

– Надеюсь, вы будете хорошо себя вести в гостях у дяди Генри... – начала Эмили, но Молли тут же прервала её речь.

– Правда, красиво?! – сказала девочка и указала пальчиком за окно. Даниэль посадила Молли на руки, и та приложила ручонки к стеклу. Даниэль снова посмотрела в

окно. Пейзаж очаровывал. Был час заката. Перед ними раскинулось поле, пестрящее множеством разнообразных ярких цветов. Впереди виднелся город.

– Ты права, Молли, действительно, очень красиво, – подтвердила Эмили. *Взрослые всегда говорят банальности,* – подумала Даниэль. *Ведь и так ясно, что вид красивый и необычный.* Спустя час Молли заснула на руках у Даниэль, Рони дремал, прислонив голову к окну, Даниэль продолжала смотреть в окно. Её черные волосы, закрывавшие шею, и голубые глаза блестели в лучах заходящего солнца. Солнце скрылось, и небо осветилось бледным светом луны.

Машина остановилась.

– Приехали! – крикнул Альберт.

Даниэль разбудила брата и сестру и вышла из машины. На пустынном месте, среди лесов и полей, перед ее глазами высился великолепный дом, похожий на крепость. Именно крепость, которой всегда не уставали восхищаться родители. Папа часто говорил детям: – Как было бы хорошо, если бы вы воспитывались в доме Генри. Если бы вы могли остаться там надолго, вы бы поняли, как это здорово.

Только этого не хватало, – думала Даниэль. Она и без воспитания в этой крепости чувствовала себя чужой в школе. Другие ученики обычно посмеивались над Даниэль, потому что её родители очень часто навещали в школу и, разговаривая с директором, не упускали случая напомнить, что их семья из английских аристократов.

– Какое красивое место! Точно таким оно запомнилось мне с юности, – восхищалась Эмили.

Даниэль хихикнула. *Теперь окажется, что у мамы ностальгия. А если напомнить ей о том, что у нее, как она на днях заявила, началась депрессия, она тут же захочет пойти к косметологу и вдобавок сделать подтяжку. Уж лучше не говорить ничего.*

– Ди-эль! – позвала Молли и протянула ручки. Даниэль вытащила ее из машины и взяла на руки.

– А поцелуй мне разве не положен? – спросила Даниэль. Молли обхватила её шею, и они поцеловали друг дружку.

– А меня? – ревниво протянул Рони.

– Ревнуешь? – насмешливо спросила Даниэль и спустила Молли на землю.

– Очень, – признался Рони.

Даниэль ласково потрепала его за волосы.

– Осторожно! Испортишь мне причёску!

– Не страшно. Мои волосы растрепались гораздо больше, – засмеялась Даниэль.

Альберт вынул из багажника чемоданы и поставил их на землю. Молли побежала вперед и взобралась вверх по ступенькам. Там она остановилась, чтобы дожидаться брата и сестру. Рони и Даниэль тоже поднялись по лестнице, дети приблизились к большой парадной двери. Молли с нетерпением ждала встречи с дядей Генри. Она очень любила слушать его истории. Даниэль поправила жилет и оглядела свою белую футболку и черные облегающие брюки – всё ли в порядке. Потом протянула руку к двери. Но дверь неожиданно распахнулась, и к ним навстречу вышел красивый мужчина. На лице его сияла улыбка.

– Добро пожаловать! – как всегда, радостно поприветствовал их Генри.

– Здравствуй, дядя Генри, – ответил Рони.

Молли радостно подпрыгнула, и дядя подхватил ее на руки.

– Как поживаешь, Генри? – улыбаясь, спросила Эмили. Генри кивнул в ответ, как бы подтверждая, что всё в порядке.

– Надеюсь, вам будет здесь хорошо, – обратилась Эмили к детям и поцеловала каждого, затем попрощалась с Генри и вернулась в машину.

– Мы приедем за вами ровно через месяц. Не мешайте только дяде Генри, ладно? – холодно сказал Альберт.

– Не волнуйся. Они не будут мне мешать. Хорошего вам отпуска! – ответил Генри.

Альберт вернулся в машину, и они уехали. Родители решили отправиться в путешествие на Гавайи, а детей оставить у этого таинственного дяди Генри с его вечными рассказами о привидениях, монстрах и других странных существах.

– Это будет длинный и нудный месяц, – пробурчала себе под нос Даниэль.

Но Рони услышал и согласно кивнул.

– Дети! Как вы выросли! – воскликнул Генри, спустив с рук Молли и оглядывая ее и Рони.

А он вообще-то приятный, не такой холодный, как папа, – решила Даниэль.

– Здравствуй, дядя Генри, – сказала она.

– Ди-эль? – изумился Генри, осмотрел ее с головы до ног и расплылся в улыбке. – Ты выросла и превратилась в красивую девушку. Сколько времени прошло с тех пор, как мы виделись в последний раз? Сколько тебе исполнилось?

– Шестнадцать, – ответила она и покраснела.

– Совсем большая! Это говорит о том, что мы, взрослые, с каждым днем стареем, – сказал он и поднял чемоданы. Дети вошли в дом, и Рони закрыл за собой входную дверь. Дом и внутри был похож на огромный сказочный замок. Рони с изумлением смотрел по сторонам, раньше он не бывал здесь, только слышал множество рассказов об этом доме. Даниэль осматривалась с не меньшим удивлением. Только маленькая Молли вела себя, как обычно, ей нравились такие места, потому что Даниэль обычно рассказывала ей перед сном сказки о замках, принцах и принцессах.

– И ты один живешь здесь? – с тревогой спросил Рони.

– К сожалению, нет, – иронично ответил Генри.

– Очень смешно! – послышался голос. На лестнице появился юноша, он быстрыми прыжками спустился вниз по ступенькам и оказался рядом с Даниэль.

– Дрэйн! – радостно сказала она.

Это был Дрэйн, младший из пятерых детей дяди Генри. Даниэль давно видела его в последний раз, он запомнился ей довольно приветливым.

– Сколько времени пролетело! Как поживаете? – улыбаясь, спросил он.

– Всё хорошо, а у тебя как дела? Закончил уже учебу в университете? – поинтересовалась Даниэль.

Дрэйн утвердительно кивнул. Он все время улыбался. Видно было, как он рад встрече со своими кузенами. Дрэйн взял чемоданы, чтобы отнести наверх по лестнице и быстро вернулся. Даниэль тоже радовалась встрече с Дрэйном, он был единственным из ее двоюродных братьев, кто понимал ее.

– Хорошо, друзья мои. Сейчас время ужина, пойдемте в кухню, – сказал Генри и открыл дверь в длинный и темный коридор. – Вы можете заходить во все комнаты, кроме подвала – там мой рабочий кабинет. Договорились? – добавил он и указал на дверь в конце коридора.

Дети радостно пошли за ним. Первыми в кухню вошли Рони и Молли. Даниэль шла следом и, как только она ступила в коридор, вдруг отчетливо услышала два удара, ей показалось, что они звучали в унисон ударам ее сердца. *Что это за удары?* Даниэль остановилась в замешательстве. По телу пробежал озноб. Она пристально вгляделась в темноту.

– Случилось что-нибудь, Ди-эль? – спросил идущий рядом Дрэйн.

– Нет... я слышала что-то... – неуверенно ответила она. Дрэйн огляделся.

– Тебе показалось, – улыбнулся он и вошел в кухню. – Проходите, кажется, сегодня будет мороженое на закуску.

– Правда?! – воскликнула Даниэль. Перед тем, как войти в кухню, она снова оглянулась на темный коридор.

Все вместе сели за стол. За ужином время пролетело быстро. Пора было идти спать. Рони предоставили

отдельную комнату, и он был этому безмерно рад. Дома он спал в одной комнате с Молли, та часто разговаривала во сне и вечно будила его, что страшно действовало на нервы. Даниэль поместили в одной комнате с Молли. Хотя комната была довольно просторной, Молли в минуту умудрилась по всему полу разбросать свои вещи, казалось, что пол вообще исчез.

Даниэль помогла Молли надеть ночную рубашку, и малышка забралась под одеяло.

– Молодец, Молли! – похвалила Даниэль, подоткнула ей одеяло и погладила сестренку по волосам. – Давай спать.

– Ладно! Спокойной ночи, Ди-эль, – устало произнесла Молли.

– Спокойной ночи, пупсик! – Даниэль поцеловала её.

– Ди-эль! До завтра! – прошептала Молли и закрыла глаза. Даниэль улыбнулась: – До завтра!

Она вспомнила, что дверь осталась открытой и встала. Закрывая дверь, Даниэль выглянула в темный коридор. Там было пусто и тихо. В этот поздний час все, кроме нее, спали. Она заперла дверь на ключ, достала пижаму, положила ее на спинку стула и вошла в ванную. Приняв душ и прибрав там, она надела пижаму – шорты и футболку, и тихо прошла по комнате, стараясь не разбудить Молли. И вдруг снова услышала два удара. Они донеслись из нижнего коридора. Даниэль вышла из комнаты и глянула на лестницу, ведущую вниз. Убедившись, что на лестнице никого нет, она стала медленно спускаться. Послышался третий удар, и еще... «бум!-бум!»». Ей вновь показалось, что удары совпадают с ритмом ее сердца. Удары периодически повторялись, пока она шла по длинному коридору в сторону подвала.

Даниэль тяжело дышала от волнения, она упрекнула себя, что сует нос не в свое дело, но все же подошла к двери подвала и взялась за ручку. Удары стали более частыми и громкими. Они пугали Даниэль. Сейчас они были похожи на удары сердца после быстрого бега на уроке спорта. Она

приложила ухо к двери и затаила дыхание, а затем с возгласом "Будь, что будет!" распахнула дверь. За дверью была крошечная темнота. Даниэль нащупала ногой лестницу, ведущую вниз, ей показалось, что ступенькам нет конца. С настороженностью она вглядывалась в темноту, заметила кнопку выключателя возле двери, нажала, но свет не зажегся.

– Не работает, – решила Даниэль и закрыла дверь. *Не хватало еще начать совать нос в дела дяди Генри.*

Она поднялась на второй этаж, чтобы вернуться в спальню. Но вдруг в ушах её снова зазвучали удары, еще более сильные, чем раньше. Ей показалось, что кто-то там, внизу, все время зовет её.

– Хорошо! Я сейчас, – прошептала она на зов и удивилась своим словам, а затем добавила громче: – Только возьму фонарь!

Даниэль вспомнила, что Дрэйн показывал ей, где находится кладовая комната, она быстро прошла туда, там были разбросаны разные вещи. Порывшись в шкафах, она нашла на одной из полок фонарь, взяла его и вернулась к двери, ведущей в подвал. Она решила, что дядя Генри спит. Многие ученые работают по ночам, но дядя Генри выглядел уставшим сегодня. Поэтому, вряд ли кто-нибудь есть в подвале. Дядя Генри был профессором, известным не только в Англии, но и во всей Великобритании. Даниэль сердилась на себя за то, что сует нос не в свои дела. "Любопытство побеждает всё", – сказала она себе и отворила дверь.

Даниэль включила фонарь и начала медленно спускаться по лестнице. Вокруг была полная тишина. По телу Даниэль пробежала дрожь. Она знала, что совершает некрасивый поступок, и потому чувствовала себя преступницей.

Ступеньки закончились, и Даниэль очутилась в большой комнате. Она осмотрелась, заметила на стене выключатель, подошла и нажала на кнопку. Комната озарилась ярким светом хрустальной люстры.

Это была огромная библиотека с множеством стеллажей. Даниэль прошла вдоль книжных полок и наткнулась на столб. На нем было написано "История". Полки пестрели всевозможными книгами, начиная от истории древнего мира и до 21 века, Даниэль с любопытством осматривала обложки книг. Следующая табличка гласила: "История потустороннего мира". Глаза Даниэль скользнули по этому разделу и наткнулись на книгу "Ночи в Альдженде".

Странное название, – подумала Даниэль, и тут ее внимание привлекла другая книга. "История драконов", – прочитала она вслух. Вновь раздались удары. Они доносились со стороны книжного шкафа, стоявшего у самой стены за стеллажами, поэтому его не сразу можно было увидеть. Даниэль подошла поближе и приложила ухо к стене, изо всех сил пытаясь услышать, что происходит за ней. Удары раздались вновь.

Не пойму, кто зовет меня? Что происходит за этой стеной? Даниэль не могла понять, почему среди ночи она здесь, одна, и почему только ей слышны эти странные звуки. *Я слышу странные звуки, это нехорошо. Я сошла с ума?* – содрогнувшись, спрашивала она себя. Тут Даниэль заметила в шкафу толстенную книгу, с надписью на обложке: "Власть Альдженды". Она протянула руку и достала книгу с полки. Вдруг раздался шум, и книжный шкаф сам сдвинулся со своего места. За ним была вовсе не стена, а маленькая полутемная потайная комната. Даниэль поняла, что удары доносятся именно из этой комнаты.

– Здесь есть кто-нибудь? – крикнула Даниэль, осторожно входя в комнату, в надежде услышать ответ. Что, если она и вправду сошла с ума?

В комнате стоял еще один небольшой книжный шкаф, стол и напротив него стул. На стене висело зеркало, накрытое куском материи. Даниэль скинула покрывало и увидела надпись на раме:

***"Когда зайдет солнце, и тьма будет править луной,
тогда наступит день, и жемчуг станет черным".***

Даниэль поразились прочитанному. Она увидела свое отражение в зеркале: бледное лицо, длинные, блестящие черные волосы, спускавшиеся на плечи, челка, почти прикрывавшая брови. Из-под челки, как голубые бриллианты, сверкали глаза. В зеркале отразились её босые ноги и стройное тело. Взгляд был серьезным и задумчивым, Даниэль нашла, что она очень красива и даже прелестна. Станные звуки вновь возвратились. Теперь они доносились из-за стены, на которой висело зеркало. Вдруг что-то сверкнуло в промежутке между кирпичами в стене, Даниэль коснулась рукой и поняла, что один кирпич держится слабо, она без усилия вынула его из стены и увидела маленькую музыкальную шкатулку. Она достала шкатулку, поставила на стол и залюбовалась странным узором, выгравированным на крышке. Затем осторожно открыла шкатулку. Послышалась музыка, похожая на колыбельную песенку. Внутри шкатулки лежала большая блестящая бусина. Изумленная Даниэль вынула ее, это была черная жемчужина, нанизанная на шелковую нить.

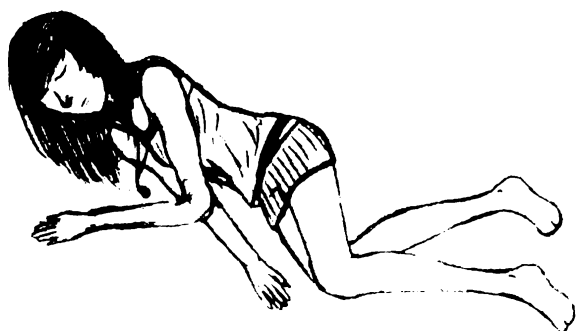
Жемчуг черного цвета, как удивительно... Даниэль, улыбнулась и надела на себя нить с жемчужиной. Она снова посмотрела на себя в зеркало и одобрительно кивнула своему отражению. Жемчужина ей очень понравилась. И вдруг снова раздались два сильных удара. На этот раз ей показалось, что удары были совсем близко. Она почувствовала сильную боль, будто бы кто-то стучал ей прямо в сердце, пытаясь вытащить его наружу. Даниэль снова увидела свое отражение в зеркале. Боль прошла, а жемчужина засветилась ярким светом. Даниэль захотела снять нитку, но замок так защелкнулся, что никакая сила не смогла бы его открыть.

От страха Даниэль зажмурила глаза, ей хотелось, чтобы всё это прекратилось. Когда она снова открыла их, увидела в глубине зеркала юношу. Он держал в руке меч, а его зеленые глаза горели отвагой. Даниэль приблизилась к зеркалу, чтобы лучше разглядеть его. Она увидела, что юноша сражается с каким-то чудовищем с огромными когтями. Ей сначала показалось, что с динозавром, но тут же она поняла, что это чудовище – нечто, никогда не существовавшее в реальной жизни – огромный красный дракон.

Что все это значит? – поразила Даниэль, как вдруг луч света, направленный на нее из зеркала, сильно потянул её к себе, и зеркало всосало её внутрь. В ушах зазвенело эхо, и она слышала свое имя:

– Даниэль!

Глава 2

Голубые глаза Даниэль открылись, будто она пробудилась ото сна. Почувствовала, что сидит на чем-то мягком, и подумала, что вернулась в свою комнату. Даниэль посмотрела по сторонам. Вокруг росли деревья, она сидела на зеленой траве, солнечный свет ослепил её, и она решила, что спит, и все это ей снится.

– Молли! – позвала Даниэль и добавила: – Пора вставать.

Ей никто не ответил. Было тихо, только с ветвей деревьев доносилось пение птиц.

Даниэль стало не по себе. Она снова позвала: – Молли! Ты слышишь?

И опять тишина и щебетание птиц. Даниэль зажмурился и снова открыла глаза, с испугом огляделась по сторонам. Это вовсе не дом дяди Генри. Над ее головой был не потолок, а ясное голубое небо, на нем ярко светило солнце.

– Молли?.. – прошептала она. Беспокойство все больше охватывало её. *Где я?* Она встала на босые ноги и вновь посмотрела по сторонам. Ничего похожего на дом Генри. На глаза навернулись слезы, Даниэль вся дрожала от испуга. Значит, всё, что произошло ночью, не было сном. Теперь она ни капли в этом не сомневалась: сверкающее зеркало, и эта странная жемчужина, нитка которой и сейчас сжимала ее шею – она попала внутрь зеркала! Означает ли это, что она и сейчас внутри него в доме Генри, или всё же это сон, и она никак не может проснуться?

– Где я? – ни жива, ни мертва, беспомощно прокричала Даниэль. Она попыталась ладонью вытирать слезы, но они всё текли и текли по щекам. Она не могла понять, где находится. Увы, это был вовсе не дом Генри, а странное и совсем незнакомое место.

– Я думаю, что у тебя был тяжелый день, – услышала она женский голос позади себя. И этот же голос заботливо спросил: – Ты в порядке?

Даниэль повернулась. Перед ней стояла красивая стройная женщина. Она приветливо улыбалась, и в то же время в её взгляде была тревога. У нее были голубые глаза, очень длинные светлые волосы и длинные заостренные уши. Женщина была высокого роста.

Даниэль с изумлением уставилась на незнакомку, её особенно поразили странные уши.

Женщина смущенно опустила глаза.

– Ты что, впервые видишь эльфа? – спросила она с некоторым раздражением.

– Эльфа? – прошептала Даниэль.

Женщина усмехнулась. Даниэль не могла понять, как такое возможно. Ведь эльфы бывают только в сказках, которые обычно рассказывают детям перед сном.

– Где я нахожусь? – шепотом спросила она.

– Разве ты не знаешь? В Альдженде, – насмешливо ответила женщина.

Перед глазами Даниэль промелькнули полки с книгами из библиотеки дяди Генри. И она поняла, что всё происходит наяву, но в каком-то другом мире, о нем и рассказывали, наверно, книги в толстых переплетах.

– Альдженда!.. – как эхо, повторила она. Затем спросила:

– Альдженда, это что? Место на карте? Если да, то где?

Женщина громко рассмеялась и посмотрела на Даниэль, как будто ожидая, что и та закатится смехом. Но, глянув в серьезные и испуганные глаза Даниэль, спросила:

– А ты не смеёшься!?

Неужели я выгляжу так, будто мне смешно, – подумала Даниэль.

– Альдженда – это королевство, в котором ты сейчас находишься.

– Почти что "адженда" – распорядок дня. – Даниэль рассмеялась.

– Что здесь смешного? На древнем языке это означает "Страна Богов", не понимаю, что тебя так рассмешило? Откуда ты? Я вижу, ты нездешняя, – с тревогой в голосе сказала женщина.

– Англия. Земной шар. Если это тебе о чем-то говорит, – ответила Даниэль.

– Зем... шар? Зем-ной? – женщина стала с удивлением и тревогой разглядывать Даниэль. – У тебя могут быть большие неприятности! Если узнают, что ты попала в этот мир, тебя схватят, как зверя. *Они* не остановятся до тех пор, пока не уничтожат всех смертных.

Даниэль в ужасе посмотрела на неё. И, стараясь побороть страх, спросила:

– Кто это, они?

– Власть. – Ответила женщина. Даниэль вдруг вспомнила, что перед тем, как открыть потайную дверь, она увидела книгу, на обложке было написано "Власть Альдженды".

– Ты можешь рассказать мне об этой власти? Здесь правят люди? Такие, как я? – спросила Даниэль.

– Не совсем. Они отличаются от тебя очень сильно. Это ведьмы, воины, колдуны. Они обладают волшебной силой, которая не существует в твоём мире, как мне известно.

– А откуда тебе это известно? Откуда ты знаешь о моём мире? – поинтересовалась Даниэль.

– Кое-что знаю. Примерно пять лет назад здесь был смертный из твоего мира. Он рассказывал нам о нём. Кажется, его звали Кристофер.

– Кристофер? – переспросила Даниэль.

Женщина утвердительно кивнула.

– Профессор Кристофер?

– Да! Ты с ним знакома?

– Это друг моего дяди.

– Прекрасно! – женщина облегченно вздохнула. – Если ты с ним знакома, возможно, наказание, которое тебя ждет, не будет слишком строгим. – Она улыбнулась.

– Правда?

– Профессор Кристофер очень помог нам. Я уверена, что *они* помнят об этом и ответят добром на добро.

Даниэль почувствовала облегчение, будто камень упал с ее сердца. По крайней мере, не убьют.

– И все же, как ты сюда попала? – спросила женщина.

– Через зеркало. И с помощью этого жемчуга, – Даниэль показала на черную жемчужину на шее.

– Что? Чер ...? Черный жемчуг?! – заикаясь от волнения, воскликнула женщина.

– Что случилось? – вновь испугалась Даниэль.

Внезапно щебетание птиц прекратилось, и воцарилась полная тишина.

– Почему ты не отвечаешь? – с тревогой спросила Даниэль.

На лице женщины опять засияла улыбка. И птицы снова весело защебетали. Женщина заговорила с придыханием и почтением:

– Жители и правители нашего королевства будут не только рады, они будут счастливы видеть тебя. Ты знаешь, что у тебя на шее, девочка?

– Нет. Ты имеешь в виду эту нитку с жемчужиной? Что в ней тебя так восхитило?

– Очень просто. – Она приблизилась к Даниэль. – Обладатель черной жемчужины принесет нам победу в борьбе с врагом и освободит разрушенный мир от войны, девочка. Ты пришла сюда не просто так. Ты единственная, кто может остановить войну братьев, которая длится пятнадцать лет. Ты – хранитель жемчуга, ты – спаситель. –

Торжественно заявила она.

Даниэль раскрыла рот от удивления. Она была в шоке. *Мало того, что я оказалась в потайной комнате дяди Генри, и попала в этот непонятный мир, я, оказывается, считаюсь спасителем этого мира?! Какие еще неприятности ждут меня? Вот к чему приводит излишнее любопытство!*

– Кстати, как тебя зовут? Меня – Кристэлла, – сказала женщина, не обратив внимания на ужас в глазах Даниэль.

– Да... Даниэль. Меня зовут Даниэль. Рада познакомиться с тобой, Кристэлла, – она протянула руку женщине.

– Я тоже, – ответила Кристэлла и вежливо предложила, – пройдем в Королевский Замок.

– С удовольствием, только зови меня, пожалуйста, Ди-эль, – попросила она, встревоженная происходящим.

Женщина шла вдоль поля в сторону леса. Даниэль медленно следовала за ней. Тревожные мысли не выходили из головы, она думала о жемчуге и о том, что сказала ей Кристэлла. *Каким образом я должна спасти этот мир?*

Они зашли в лес, выглядевший как большой густой лабиринт. Кругом были заросли и высокие раскидистые деревья. Желтые, красные и зеленые листья с шорохом осыпались с деревьев и покрывали землю, это удивило Даниэль, потому что стояла сильная жара, какая бывает только летом, и до осени было далеко.

Даниэль шла за Кристэлкой и с интересом осматривалась вокруг. Ее внимание привлекло высокое дерево и Даниэль остановилась возле него. Кристэлла ушла далеко вперед, но оглянулась и, увидев, что Даниэль стоит возле дерева, быстрыми шагами направилась к ней. Даниэль не могла оторвать глаз от дерева. Она чувствовала, что что-то заставило её остановиться возле него.

– На что ты смотришь? – вдруг услышала Даниэль. Это был голос юноши.

Даниэль огляделась по сторонам. Никого не было.

– Деревья разговаривают? – с недоумением спросила она.

Кристэлла рассмеялась. Она заметила, что её смех смутил Даниэль и отрицательно покачала головой.

– Деревья не разговаривают, – ответила Кристэлла.

– А кто же тогда говорил со мной?

– Я, – ответил неожиданно возникший юноша с зелеными глазами.

– Ваше Высочество! – смутилась Кристэлла и склонилась в долгом реверансе.

Ваше Высочество? Тоже мне принц! Даниэль с любопытством рассматривала юношу. Статный, довольно высокого роста, золотистые растрепанные волосы, спадающие на плечи. На нем была слегка поношенная одежда, с плеча свисал плащ с выделкой, изображавшей разнообразные древние символы. Трико заправлено в высокие, с черными узорами, сапоги. Одну руку он держал в кармане, другой опирался на меч. Юноша выглядел уставшим и утомленным жарой. Даниэль поймала на себе взгляд его глубоких и серьезных глаз.

– Кто это, Крис? – спросил он и вставил меч в ножны.

– Смертная, Ваше Высочество, – ответила Кристэлла.

– Смертная? – на его лице появилась невеселая усмешка. – Что смертная делает здесь?

– Попала сюда по ошибке, – резко ответила Даниэль. И, не скрывая раздражения, добавила: – А что тебя так удивляет? А ты что, не смертный? И почему ты говоришь обо мне в третьем лице? У меня есть имя. Даниэль.

– Кто-то позволил тебе говорить? – оборвал ее юноша.

Тон был сдержанным и надменным. Казалось, ему вообще не знакомы человеческие чувства. Но глаза притягивали Даниэль, и ей почему-то захотелось его оскорбить.

– Я сама себе позволила, – вызывающе ответила она.

– Тс-с! – Кристэлла укоризненно глянула на Даниэль, желая остановить её.

– Хотя, пусть говорит, если ей так хочется. Все равно она умрет, – сурово произнес юноша.

Наступила тишина. Чувствовалось только дуновение легкого ветерка. Кристэлла с испугом глянула на юношу, она не знала, как возразить будущему королю. Но все же набралась мужества и сказала:

– Думаю, нельзя её убивать, Лорд Зак. – Кристэлла глянула ему в глаза. – Разве Вы не видите, что у нее на шее?

Зак, который еще секунду назад даже не смотрел в сторону Даниэль, неожиданно переключил на нее свой взгляд. Он был поражен, когда заметил жемчужину.

– Черный жемчуг?!

Зак принялся внимательно изучать Даниэль. Он оценивающе осмотрел её с головы до пят, обратил внимание на босые ноги, исцарапанные во время ходьбы с Кристэллой, стройную фигурку, голубые глаза и черные волосы, странную для него одежду. «*Красивая*», – подумал он.

– Почему ты на меня так смотришь? – смутилась Даниэль.

– Разве обладатель черного жемчуга не должен быть пожилым человеком? – обратился Зак к Кристэлле, не сводя при этом глаз с Даниэль.

Кристэлла пожала плечами. По её встревоженному лицу можно было понять, что это ей неизвестно.

Зачем он разглядывает меня? Пытливый взгляд Зака смущал Даниэль. *Перестань, пожалуйста*, – мысленно попросила она.

– Интересно, – медленно произнес Зак.

– Что интересно? – с любопытством переспросила Даниэль. От его пристального взгляда она испытывала неловкость и боялась поднять глаза.

Зак понял, что смутил Даниэль. Он приблизился к ней и заглянул ей в глаза. Даниэль слегка покраснела.

– Может быть, хватит меня разглядывать? – сказала она.

– Нет, не хватит, – ответил Зак.

Его ответ поразил Даниэль.

– Ну, пожалуйста, – попросила она.

– Ладно! – сказал Зак. – Пойдем в замок.

Он отвернулся и пошел так быстро вперед, будто Даниэль и вовсе там не было, вслед за ним поспешила Кристэлла. Даниэль плелась позади. Ей вдруг стало обидно, показалось, что они совсем забыли о ней. Босые ноги все больше покрывались ссадинами и царапинами. Даниэль наступила на что-то острое и почувствовала резкую боль в ступне.

– Ай! – вскрикнула она и села на землю.

Ноги болели так сильно, что идти дальше не было сил. Даниэль глянула на свои окровавленные ноги, и расстроилась до слез.

– Что с тобой!? – Кристэлла оглянулась на крик и подбежала к ней.

Зак тоже вернулся и, хотя он шел, не спеша, по глазам было видно, что и он забеспокоился не меньше, чем Кристэлла.

– Мои ноги все в крови, – ответила Даниэль Кристэлле, затем, натянуто улыбнувшись, добавила, – но ты не беспокойся. Всё в порядке.

Даниэль встала и сделала несколько шагов. Неожиданно Зак подхватил её и взял на руки.

– Что ты делаешь?

– Я донесу тебя до замка! – сказал он и уверенно двинулся дальше.

Кристэлла шла рядом с ними и улыбалась. Она не ожидала такого поворота и вовсе не думала, что Зак поможет Даниэль.

– Отпусти меня. Всё в порядке. Я могу дойти сама! – Даниэль попыталась высвободиться из его рук.

– Здесь неподалеку есть озеро. Оно особенное. Называется Великое Озеро Альдженды. Я несу тебя к нему, – ответил Зак, не обратив ни малейшего внимания на её просьбу.

– Зачем? Что еще за озеро? – Даниэль перестала сопротивляться.

– Великое Озеро Альдженды – волшебное. Оно исцелит тебя, – объяснила Кристэлла. Они вышли из леса и направились к озеру.

Через некоторое время они уже были на месте, неподалеку возвышались две каменные колонны, служившие воротами. Колонны опирались на два постамента. По всей длине столбы были украшены выгравированным на камне орнаментом. Верхняя часть каждой колонны была цилиндрической формы, а постамент напоминал плоскую «летающую тарелку».

– Пришли! – сказала Кристэлла.

Даниэль бросила гневный взгляд на Зака, высвободилась из его рук, встала на ноги и зашла в воду по щиколотку. Со стороны ворот подул сильный ветер. Даниэль зажмурила глаза и прислушалась к шороху волн. Холодный порыв ветра растрепал её волосы и сильно дунул в лицо. Вдруг Даниэль отчетливо услышала два удара, они совпали с ритмом её сердца.

Точно такие же, как я слышала в комнате дяди Генри. Даниэль подумала об этом с удивлением и страхом. Она не могла понять, откуда вновь донеслись эти странные звуки. Даниэль закрыла уши руками.

– Только бы не слышать их больше... – прошептала она.

– Даниэль, что с тобой? – раздался голос Кристэллы.

Удары не прекращались. Даниэль бросилась к берегу и подбежала к Заку, встревоженному её поведением. Он не понял, в чем дело. *Что это с ней?* – было написано на его лице. Он очень забеспокоился. Даниэль села на травянистый берег и обхватила руками колени. Волны подкатывались к ногам и щекотали ступни.

– Что с тобой? – Зак подошел к ней и притронулся рукой к её волосам.

– Вы слышите их? – с дрожью в голосе спросила Даниэль.

– Слышим что?

– Удары! Эти удары! – слезы покатались по её щекам.

Зак и Кристэлла переглянулись. В это время ветер усилился. Откуда-то издалека донесся взрыв. Даниэль вскочила на ноги и оказалась рядом с Заком. В долю секунды резкий порыв ветра закружил её, и она, как щитом,

отгородила лицо ладонями, пытаясь защитить себя, но ветер с такой силой обвил её горло, что стало тяжело дышать. Её слабые руки никак не могли совладать с мощностью внезапно налетевшего урагана. Сильный ветер подхватил её, и Даниэль почувствовала, как её ноги оторвались от земли и болтаются в воздухе.

Она взлетела над землей, безжалостный ветер уносил девочку и, казалось, что жизнь покидает её тело. В глазах потемнело. Зак, увидев всё это, вытянул руку вперед, в сторону Даниэль. Его губы прошептали заклинание, а вокруг ладони появилось свечение. Даниэль опустилась и с закрытыми глазами упала к ногам Зака. Она потеряла сознание. Зак, тяжело дыша, свалился рядом с ней.

– Ваше Высочество! Всё в порядке? – Кристэлла бросилась к нему на помощь.

Зак утвердительно кивнул. Он встал на ноги, глянул на Даниэль и увидел рану на ее лбу. Она спасла его. Ведь этот страшный ураган должен был забрать его, а вместо этого чуть не убил прищелицу. Зак склонился над Даниэль...

– Ты думаешь, это ОНА? – спросила Кристэлла.

– Не знаю. Но есть один способ проверить, – ответил Зак. Он откинул волосы Даниэль и распростер ладонь над её лбом. Под его ладонью и надо лбом Даниэль заструился белый свет. Через некоторое время появилось слабое свечение. Рука Зака задрожала, и он расслабил её.

Зак задумался. *Как возможно, что Сила Тьмы сначала опустилась на неё, а не на меня с Кристэллой?* – спрашивал он себя.

– Это был Дьявол! И он хотел забрать её! – дрожащим голосом произнесла Кристэлла, прервав мысли Зака.

– Не волнуйся, Крис! Дьявол еще не завладел ею. Мы должны перенести её в замок. Потом Совет решит, как подготовить её к тому, что может произойти. Зак осторожно поднял Даниэль. Кристэлла задумчиво наблюдала за ним.

– Возвращаемся домой? – спросила она.

– Возвращаемся, – ответил Зак, склонив голову к Даниэль.

Глава 3

Наутро Зак вошел в комнату, где лежала Даниэль. Вчера вечером он перенес её сюда, и с тех пор она так и не приходила в сознание. Он закрыл за собой дверь. На тумбочке возле кровати горела свеча, и слабый рассеянный свет падал на девочку. Она лежала на белой простыне, ладони обеих рук, ноги и лоб были туго перевязаны бинтами. Зак наклонился к ней. При свете свечи его золотистые волосы засияли, как языки пламени.

Над бровью Даниэль виднелась ссадина. Еще несколько царапин на лице затянулись корочкой. Она была гостьей, пришелицей, но, несмотря на это, Зака сильно влекло к ней. Как вышло, что она прикрыла его собой и спасла? А он Зак – будущий король этого королевства, не смог защитить её. Эта мысль не давала ему покоя. Он присел на краешек её кровати. Зак знал, что не должен прикасаться к Даниэль, ведь она была носителем черного жемчуга, но не смог совладать с собой, он поднес свечу к её лицу и осторожно провел по нему рукой. И почувствовал, что краска прилила к его щекам. *Что будет, когда она очнется?* Зак на миг

представил себе Даниэль в образе своей избранницы – Королевы его народа. Ведь она могла бы ею стать. *А что, если она не ответит на его чувства?* Он спохватился и быстро отбросил эту мысль. *Смешно! Как такое могло придти ему в голову?*

Зак тихонько встал с ее постели, поставил свечу на место и погасил. Затем направился к выходу, оглянувшись, еще раз бросил взгляд на Даниэль, и вышел, затворив за собой дверь. Дверь легонько скрипнула.

Когда же она очнется? Неужели эта хрупкая девушка способна спасти всю Альдженду? Неужели она сможет разбудить черного дракона? Если да, то чем заплатит за это? Какая судьба ей уготована?

– Какая судьба уготована хранителю жемчуга? Что еще, если не смерть? – старческий женский голос прервал его мысли.

Зак увидел Марьян Ли – главную жрицу Власти Света. Ей было более трехсот лет, и она пережила все войны королевства, более того, она была их участницей. Она, как и три ее внучки "Тройка Ли", обладала особыми свойствами и имела связь с колдунами и другими сверхъестественными существами, обитавшими в государстве. Она всегда носила длинную черную мантию, полностью закрывавшую старое морщинистое тело, и, как у всех служителей власти этого странного королевства, её традиционный наряд был украшен старинной символикой.

– Тебе, видимо, доставляет удовольствие врывать без предупреждения, – Зак недовольно смотрел на жрицу.

– Я всё время была здесь, Ваше Высочество, – надменно ответила та.

– Ладно! Где первый советник? – спросил Зак более умиротворенным тоном.

– Скоро будет, – жрица ехидно улыбнулась. – А она понравилась Вам. Не так ли, Ваше Высочество?

– Тебе лишь бы съязвить, привередливая старуха, – парировал Зак, но слегка покраснел и отвел глаза. Ведь старуха была права.

– Если это правда, Ваше Высочество, – продолжила жрица с сарказмом, – не думаю, что ей придется по душе такой невоспитанный принц.

– Оставь парня в покое, – раздался голос, к счастью Зака, прервавший этот разговор. В комнату вошел старый советник.

– Рад видеть тебя, – улыбнулся Зак.

– Я тоже рад тебя видеть, сынок. – Ты нашел её?

Видно, для него было приятным сюрпризом, что обладателем черного жемчуга оказалась юная особа.

– Это она нашла меня, – возразил Зак.

Он прислонился к стене, и перед его глазами вновь предстала вчерашняя картина. Она спасла его, а сама ранена.

– Девушка спасла принца – спасителя, разве не должно быть наоборот? – с тем же сарказмом спросила старуха, умевшая читать мысли принца.

– Спасибо, что ты мне об этом напомнила, – буркнул Зак.

Старуха ухмыльнулась. Ей нравилось дразнить Зака. Она не могла простить ему, что когда принц Вэн пошел на войну с их братом Джеком и был ранен, Зак не сделал ничего, чтобы остановить Вэна.

– Не стоит благодарности! – резко сказала старуха.

– Дядя Зак! – раздался звонкий детский голосок.

Он оглянулся. Маленькая девочка лет трех-четырех, в коротком платьице и сандалиях, подбежала к нему. Белокурые волосы были затянуты резинками в два хвостика, зеленые глаза радостно сияли. Это была Эва – племянница Зака, дочь старшего брата Вэна.

– Эва! – улыбнулся Зак и поднял девочку на руки.

Но улыбка быстро сошла с его лица, последние события не давали ему покоя.

– Что будем делать? – вновь обратился он к главному советнику.

– Думаю, придется посоветоваться с Матерью, – ответил тот.

– Где девочка? – спросила старуха.

– У меня в спальне, – коротко ответил Зак.

– Когда придет в себя, приведи её в Храм, – не очень уверенно сказал главный советник.

Зак утвердительно кивнул, и советник скрылся из виду.

– Надо рассказать всем! Королевство спасено! – весело сказала Эва и захлопала в ладоши. – Ура! Эта девушка и есть наша спасительница! – догадалась Эва. Несмотря на свой маленький возраст, она была очень умной и проницательной.

– Ни в коем случае! – возразил Зак. – Не будь такой легкомысленной. Никто не должен знать о ней. Обещай мне, что никому не скажешь.

– Даже маме и папе? – удивилась Эва.

– Даже маме и папе, – ласково глядя на нее, сказал Зак и опустил девочку на пол. – Я сам расскажу им. Будешь молчать?

– Ладно! – кротко согласилась Эва и ускакала вприпрыжку.

Зак снова глянул на Марьян Ли. Она была чем-то недовольна.

– А вдруг тьма успела проникнуть глубоко в её в сердце, свет отступил и тьма завладеет ею навеки? – тревожился Зак за Даниэль.

* * *

На улицах Манхэттена слышался плач маленькой девочки. Она так горько плакала, словно потеряла всю свою семью. Даниэль находилась там, она не ощущала ничего, кроме страха. Не было ни души. Слышался только ужасающий плач маленькой девочки. Ветер гулял по пустынной

местности и эхом завывал в ушах. Повсюду виднелись капли засохшей крови, опустевший город был полностью разрушен, развалины домов окружали Даниэль, стоявшую посреди бывшего жилого района в полном одиночестве. Она смотрела вдаль, в сторону широкого и длинного проспекта, который вытянулся стрелой до самого горизонта. Воспоминания уносили её далеко-далеко, точно так же, как казался далеким плач маленькой девочки, раздававшийся из одного из разрушенных домов. Даниэль думала, что всё, что случилось с ней – на самом деле этого не было, потому что не могло быть, ей снился сон и, возможно, этот сон был чужой. А она теперь каким-то образом вернулась в свой дом, в Америку. Она уже не была ни у дяди Генри в Англии, и ни в Альдженде. Она сейчас пойдет домой, в дом своих родителей, которые сейчас уехали на Гавайи, а её братик и сестричка находятся в Англии. Даниэль пошла вдоль проспекта на север и узнала площадь Таймс. Неоновые рекламы были разбиты. На стенах домов вмятины и щели, из них торчала обвисшая, разросшаяся трава. Даниэль обратила внимание на вывеску над самым большим рестораном в районе. Это был итальянский ресторан, в котором они часто обедали всей семьей.

– Почему здесь все разрушено? – недоумевала Даниэль. Она прошла вперед вдоль проспекта и остановилась перед большим зданием, с фасада его прикрывал громадный щит. Плач прекратился, его сменила гробовая тишина. Дрожь пробежала по телу Даниэль. Она приблизилась к щиту, пытаясь увидеть за ним хоть кого-нибудь. На земле лежали мертвые люди, среди них женщины и дети. Глаза её наполнились ужасом. Капли чужой крови начали растекаться по её телу, она почувствовала нестерпимую боль и резь в глазах. *Почему? Почему это произошло?* «Встаньте! Встаньте!», – закричала она. Слезы застилали глаза.

– Ди-эль! – услышала она чей-то голос.

Даниэль оглянулась. Позади, невдалеке, стояла женщина. Она быстрой походкой приблизилась к Даниэль и улыбнулась. На ней было летнее платье, оттенявшее её медовые глаза и светлые волосы. Женщина остановилась и внимательно посмотрела на Даниэль. Казалось, глаза её излучали добро.

– Кто ты? – спросила Даниэль.

Женщина сделала шаг навстречу, и Даниэль отпрянула назад.

– Ди-эль! Я рада, что ты пришла ко мне. – Женщина вздохнула с облегчением и обняла Даниэль.

Даниэль, оказавшись в объятиях этой совсем незнакомой ей женщины, вдруг успокоилась, она ощутила необычайное тепло её рук.

Даниэль не могла понять, что происходит, почему тепло её рук так повлияло на неё, и почему вдруг чувство неопишуемого страха сменилось чувством глубокой грусти.

Даниэль опустила голову.

– Кто ты? – еле слышно прошептала она.

– Я – пророчица Света, – ответила женщина.

– Пророчица?

– Ты знаешь, почему ты здесь? – спросила женщина и притронулась к черным волосам Даниэль.

– Нет! – покачала головой Даниэль и заплакала. – Но... но я хочу домой!

– Я знаю, дорогая. Ты сможешь возвратиться домой только после того, как выполнишь задание, ради которого ты оказалась здесь.

– Какое задание? – спросила Даниэль, вытирая слёзы.

Всё вокруг озарилось ярким светом, затем свет исчез так же внезапно, и воцарилась глубокая ночь. Тьма, застилавшая округу, внушала страх. Женщина исчезла, и Даниэль оказалась в темноте в полном одиночестве. Ей казалось, что все бросили её, и она осталась одна на свете. Перед глазами проплыли мертвые тела, которые она только что увидела

посреди улицы. Даниэль не понимала, почему она чувствовала такую привязанность к ним. Вдруг перед ней появилось зеркало, в нем отразилось её заплаканное лицо. Даниэль решила, что пришел и её черед умереть.

– Не бойся! – снова раздался голос. Даниэль не могла понять, откуда он доносился, но, когда снова глянула в зеркало, увидела в нем свою новую знакомую – женщину, обнимавшую её тут еще совсем недавно. Женщина протянула руку в сторону Даниэль.

– Всё будет хорошо! – сказала она и улыбнулась, а затем добавила: – Я верю в тебя!

Страх у Даниэль сменился любопытством.

– Веришь? Почему? Почему ты веришь в меня?

– Очень скоро ты всё узнаешь! – ответила женщина. – Обещаю тебе... но сначала тебе придется преодолеть множество преград. И поверить в то, во что до сих пор ты никогда не верила. Я понимаю, что это тяжело, но я верю в тебя. Всё будет хорошо.

Даниэль притронулась к зеркалу, из которого к ней протягивала руки незнакомка. Она была полностью обескуражена. Но, несмотря на всё, речь этой женщины успокаивала её.

– Каких преград? – спросила Даниэль.

– Прежде всего, останови *их*! А потом... потом ты должна освободить черного дракона, только с его помощью ты сумеешь прекратить эту бессмысленную войну

– Кого *их*? И о каком драконе ты говоришь?

– Всему свое время, Ди-эль!

Из всего сказанного Даниэль поняла только одно, она попала в какую-то очень неприятную историю. Что это за черный дракон? Что это за люди, которых она обязана остановить? Яркий свет озарил зеркало. Образ женщины исчез, в одно мгновение она испарилась, как будто её и вовсе тут не было.

Вдруг яркий свет в зеркале сменил окраску, он стал пунцовым, как кровь, и перед Даниэль возникла уродливая, пугающая тень. Она услышала вопль Смерти. Только так можно было описать Смерть. Даниэль закрыла уши руками, чтобы не слышать этот ужасающий вопль. Затем она вновь услышала за спиной чей-то голос. Она повернула голову в надежде снова увидеть незнакомку, с которой разговаривала, но глаза её расширились от ужаса: костлявая рука впиалась в её плечо, и из этой руки брызнула кровь.

Глаза Даниэль открылись, она вскрикнула, и крик разнесся по всему замку. Голова раскалывалась от боли. Сердце колотилось. Даниэль очнулась ото сна и села на кровати.

Она с удивлением обнаружила, что это вовсе не её спальня, а просторная, скромно обставленная комната со странной лепкой на потолке. Слева от двери было большое окно. Вещи, находившиеся в этой полупустой комнате, показались ей очень красивыми и необычными. На стене возле окна висело огромное зеркало с загадочным орнаментом на раме. У стены стоял письменный стол со стулом, около двери платяной шкаф и рядом с ним тумбочка, такая же, как возле кровати, на которой сидела Даниэль. Тумбочки и кровать были украшены тем же странным орнаментом. Она, наконец, заметила, что руки её перевязаны бинтами и почувствовала боль в мышцах.

В комнату вошел Зак. Он явно старался скрыть беспокойство, и лицо его казалось по-прежнему непроницаемым.

– Как ты себя чувствуешь? Ты кричала! Ударилась, или тебе что-то приснилось?

– Где я? – в последнее время Даниэль часто приходилось задавать этот вопрос.

Лицо Зака стало еще более отстраненным, он изо всех сил старался казаться безразличным.

– В моей комнате, в королевском замке.

– Как я сюда попала? Только не говори, что ты принес меня на руках! – сердито выпалила Даниэль.

– Ты можешь идти? Если да, то пойдем со мной. Я должен кое-что объяснить тебе по дороге в Совет королевства. – Он протянул ей руку.

– Совет чего? Какие-то вы все здесь странные! Сначала этот сон, теперь ты! Что все это значит? Я совсем запуталась.

– Сон? – перебил её Зак, – какой сон?

Зак взял ее за руку и слегка потянул к себе. Даниэль поднялась с кровати и очутилась в его объятиях, их лица встретились, и это еще больше смутило её.

– Я... я плохо помню, там была женщина.

– Ты видела во сне женщину? – переспросил Зак.

– Да, – кивнула Даниэль, – и она сказала, что я должна найти черного дракона.

– Ясно! Именно поэтому нить черного жемчуга привела тебя сюда, – улыбнулся Зак.

– Да. И еще я должна остановить каких-то людей и войну, что-то в этом роде, – вспомнила Даниэль.

Когда Зак это услышал, его лицо побелело. Даниэль внимательно посмотрела на Зака, она не могла понять, отчего он так испугался. Но почувствовала что-то неладное.

– Что с тобой, Зак?

– Лорд Зак для тебя! Я... я не могу понять, – размышлял он вслух, – выходит, что ты не только хранитель света, но и посланник Дьявола. Как такое возможно? Как две эти силы могут уместиться в сердце одной девочки?

– Зак! Что за чепуху ты несешь?

Зак взял Даниэль за руку.

– Ты видела пророчицу Альдженды в своем сне. Она приходит в сны и открывает будущее через них.

– Да, да! Она что-то такое говорила.

Даниэль снова посмотрела Заку в глаза и заметила, как в них вдруг вспыхнула искорка надежды.

– Идем! – Зак взял её за руку и вывел из комнаты в просторный холл.

– Куда ты меня ведешь? – Даниэль следовала за ним по коридорам замка.

Зак бежал впереди и держал Даниэль за руку, она, спотыкаясь, едва поспевала за ним, он иногда оглядывался, и лицо его горело энтузиазмом. Она твердо решила, что парень явно спятил. Она с самого начала не сомневалась, что попала в этот странный и непонятный мир по ошибке.

Даниэль со страхом смотрела вглубь огромного коридора. В конце его она видела плотно закрытую дверь, Зак мчался, не сбавляя ход, и ей казалось, что вот-вот они со страшной силой стукнутся об эту дверь. Но Зак направил руку на дверь и прошептал какие-то непонятные слова. Дверь сама распахнулась перед ними.

– Как ты это сделал? – удивленно спросила Даниэль, когда они оказались по другую сторону двери.

– А! Здесь каждый может это сделать, – равнодушно ответил Зак.

– Даже я? – Даниэль заглянула ему в глаза, в надежде получить положительный ответ.

– Нет! – серьезно ответил Зак. Он заметил её разочарованный взгляд. Зак знал, что Даниэль не имеет никакого представления о том, какая в ней скрыта сила.

– Ты помнишь, что произошло с тобой до этого?

– Приблизительно. – Даниэль начала вспоминать: – Был сильный ветер и непрекращающиеся удары, потом кромешная тьма.

– Ты поняла, что ты видела?

– Да. Хотя непонятно, как ветер мог сделать со мной такое.

Зак снова взял Даниэль за руку, и они опять побежали куда-то. Они бежали до тех, пока Даниэль не увидела еще одну дверь, на этот раз гораздо более массивную, чем первая. Зак повторил свой жест, и эта дверь отворилась с той же легкостью, хотя была гораздо тяжелей. Наконец, они

выбежали из замка. Даниэль не поверила своим глазам. Позади неё возвышался огромный замок, а впереди тропа и ворота, вокруг тропы расстился зеленый луг, он показался ей бесконечным. Вдали на горизонте виднелся лес. На лугу играли дети, она увидела их радостные лица и улыбнулась, ей показалось, что их чувство радости наполнило и её сердце. Она заметила мальчика, которого другие дети раскачивали на качелях, привязанных к дереву. Мальчик, с сероватым оттенком кожи, одетый по-деревенски, опустил голову и смотрел на свои босые ноги. Даниэль обратила внимание на его заостренные уши и светлые, почти бесцветные, длинные волосы, прикрывавшие шею. Он совсем не был похож на других детей и показался Даниэль пришельцем из другого мира.

– Остановись! – воскликнула Даниэль. – Зак! Остановись, сейчас же!

Глава 4

Зак остановился. Он тоже посмотрел на мальчика.

– Это Клауд, сын Кристэллы, – объяснил он.

– Сын Кристэллы?! Тогда... где сама Кристэлла?

Зак пожал плечами.

Даниэль опустила голову и увидела свою испачканную пижаму – футболку и шорты. Она направилась в сторону мальчика. Зак пошел за ней.

Клауд давно чувствовал себя одиноким, но никто ни разу не удосужился подойти и поговорить с ним.

– Здравствуй! – приветливо сказала ему Даниэль. – Я Даниэль. А тебя зовут Клауд? Ты сын Кристэллы? Правильно?

Клауд ничего не ответил, поднял голову и внимательно посмотрел на Даниэль. У него были печальные бледноголубые и прозрачные, как льдинки, глаза.

– Давай знакомиться! – с улыбкой сказала она.

Зак и эльф удивленно посмотрели на неё.

Сейчас не время для знакомств. И когда это она успела стать такой приветливой? – подумал Зак и сказал вслух. – У нас мало времени!

– Ну что, Клауд? Рассказывай. Ты ждешь кого-то?

Эльф глянул на Даниэль, глаза его радостно засветились и стали ярко-голубыми. Он взял Даниэль за руку.

– Жду Рэя! – услышала она его нежный голос.

Зак вздохнул. Он думал о том, что у них совсем мало времени, нужно успеть до того, как его старший брат Джек не разрушит всё на своем пути, ради того, чтобы найти черного дракона. Скорее всего, именно поэтому Даниэль видела во сне пророчицу. Она явилась, чтобы предупредить её об опасности.

– Кто это Рэй? – голос Даниэль прервал его мысли.

– Рэй – мой друг. Он младше меня, – ответил Клауд.

– И он один из самых сильных советников королевства, – добавил Зак.

Клауд улыбнулся ему в первый раз за всё это время.

– Так это на самом деле ОНА? – нерешительно спросил Клауд.

– Может быть "да", а может быть "нет".

Даниэль не поняла ответ Зака. Но, видимо, Клауд понял и снова улыбнулся.

– Клауд! – послышался голос. Даниэль увидела мальчика с темными волосами и карими глазами, в длинной мантии и в огромной зеленой шляпе. Его рост был примерно метр двадцать, зеленая мантия укрывала его с головы до пят. Благодаря огромной шляпе, он казался чуть выше. Мантия была украшена золоченым узором, символизирующим Королевскую Власть. С первого же взгляда было ясно, что это не просто мальчик, а очень важная персона.

– Рэй! – улыбнулся Клауд.

– Это и есть Рэй? – спросила Даниэль.

– Он, собственной персоной, уважаемая смертная, – ответил Рэй.

Даниэль рассердилась. – Почему вы все меня так называете? У меня есть имя – Даниэль.

– Это сейчас неважно! Тебя ждут. Ты должна спешить. – Глаза Рэя были не по-детски серьезными.

– Меня ждут? – удивилась Даниэль, – о чем это ты говоришь? Кто меня ждет?

– Зак, разве ты не рассказал ей? – спросил Рэй.

– Не рассказал о чем? – перебила Даниэль.

– Хотел рассказать по дороге, но она решила остановиться, – оправдался Зак.

– Пришло время взять на себя ответственность за других, Зак, – упрекнул Зака встревоженный Рей. – Ты должен спешить в Храм, Мать приехала. Она находится здесь, в королевстве.

– Что вообще происходит? Зак, ты можешь мне объяснить? Какая мать приехала? Чья она мама?

– Если Мать приехала, нам надо спешить. – Зак снова взял Даниэль за руку, и они побежали.

Расстояние было небольшим, но Даниэль казалось, что их беготня длилась вечность. Её пугала неясность. Почему Зак не мог ей толково всё рассказать, кто эта "Мать"?

Они приблизились к Храму. Он показался Даниэль очень большим и величественным. Зак взял её руки в свои.

– Теперь всё зависит от тебя.

– От меня? Что от меня зависит? – Даниэль всё меньше понимала, что происходит.

– Пока я принц, я не имею права вмешиваться. Если с тобой что-то случится, я не смогу помочь, – с тревогой в голосе сказал Зак. – Но я верю в тебя, верю, что тебе это удастся.

Даниэль покраснела. Еще никто из парней не говорил с ней так. И меньше всего ожидала она услышать такие слова от Зака. Даниэль вдруг поняла, что он всем сердцем доверяет ей.

– Я не знаю, почему я очутилась здесь, но чувствую, что всё это не случайно. Я уверена.

Лицо Даниэль стало серьезным, она первая подошла к двери Храма и распахнула её. На нее вновь опустилась крошечная тьма. Зак остался ждать её снаружи. Но кто-то закрыл за ней дверь. Даниэль ничего не видела в темноте.

– Ди-эль! – услышала она нежный женский голос.

Вспыхнул яркий свет и ослепил глаза Даниэль. Она стояла посреди огромного зала. Древние своды были украшены орнаментом. На стенах вдоль всего зала висели огромные портреты. На потолке над столом горели яркие хрустальные люстры. Длинный стол и несколько деревянных, обитых дорогой тканью, стульев стояли в центре зала. Возле них возвышались фигуры в зеленых мантиях, похожих на мантию Рэя. Головы людей, стоящих возле стола, были накрыты капюшонами. Из-за капюшонов Даниэль не смогла разглядеть их лица.

Перед Даниэль возникла юная красавица высокого роста, с длинными светлыми волосами, похожая на топ-модель с обложки модного журнала. Даниэль сразу же обратила внимание на её заостренные уши и голубые, прозрачные, как лёд, глаза. Она была эльфом, как Клауд и Кристэлла.

– Эльф? – Даниэль подошла к ней поближе. Красивая девушка кивнула. От нее повеяло запахом роз.

– Ты знаешь, почему ты здесь? – спросила она.

– Честно говоря, понятия не имею. Я совершенно запуталась и не знаю, должна ли я вообще находиться здесь. Кто вы?

– Я – Мать. Ты слышала что-нибудь обо мне?

– Нет. Ничего не слышала.

– Понятно. Все они, кого ты видела, советники королевства Альдженда, по два представителя от каждого из её княжеств, и старший советник, обладающий высшей властью.

– А... тогда... я здесь причем? – неуверенно спросила Даниэль.

– Сказано, что только носители черного жемчуга обладают силой, способной освободить очень важного для нас черного дракона, мы верили, что хранитель жемчуга жив, но мы не нашли его в нашем мире, и поэтому передали жемчуг профессору Кристоферу, который унес его в твой мир. И, кажется, жемчуг выбрал тебя.

– Я думала... я думаю... но как профессор Кристофер попал сюда? – осторожно спросила Даниэль.

– С помощью зеркала. Кристофер рассказал нам, что лунное затмение так повлияло на чувствительность зеркала, что оно смогло отправить его сюда, – объяснила Мать.

– Хорошо, а как можно вернуться отсюда обратно?

– Говорят, что это будет возможно только тогда, когда твой мир сам позовет тебя обратно.

Даниэль задумалась, а затем спросила:

– Что я должна сделать?

– В стране, которой раньше правила королева Кристин, черный жемчуг был основным средством для создания равновесия и сохранения мира во всей Альдженде. Хранитель жемчуга, а значит, ты, Даниэль, должна найти способ освободить Черного Дракона, не повредив при этом

жемчуг, до того, как король демонов найдет тебя и принесет нашему миру разрушения и жертвы, другими словами – для нас наступит конец света и наступит эра Тьмы. – Мать замолчала, будто представила себе конец света.

– Черный Дракон был спрятан отцами-основателями Королевской Власти. Воины Альдженды не могли найти ничего, кроме крови и разрушений. Год за годом мы искали "хранителя", и вот нитка жемчуга сама привела тебя к нам.

– Секундочку! И ты хочешь сказать, что я одна должна спасти всё королевство Альдженда? – с ироничной усмешкой спросила Даниэль.

– Да! – серьезно ответила Мать.

Даниэль задрожала от ужаса. Как такое возможно? Она с трудом могла справиться с собственными младшими братиком и сестричкой. Еще вчера копалась в кладовке в вещах дяди Генри и так за это поплатилась? Она своими руками должна спасти мир от короля демонов, который жаждет разрушить всё до основания?

– Этого не может быть! – Даниэль отпрянула назад. – Роль спасителя совсем не для меня. Такая роль больше подходит кому-то, кто...

– Ты себя недооцениваешь, девочка! – раздался старческий голос. Это была Марьян Ли.

Даниэль отодвинулась на несколько шагов. Еще вчера она была в кругу своей семьи, хотя и считала себя одинокой, а сегодня объявляют, что она спаситель мира, или что-то в этом роде.

– Мне очень жаль, но я не смогу помочь вам! – в её глазах был страх.

– Послушай, Ди-эль! Власти Тьмы, под предводительством их принца, вот уже пятнадцать лет разрушают Альдженду в поисках дракона. Но, если ты сумеешь сделать это раньше их, ты не только вернешься к себе домой, ты ещё спасешь наш мир. Обещаю, что с тобой ничего не случится. Тебе нужно только отыскать дракона. Вот и всё. – Медленно проговорила старуха, очевидно, сама не веря своим словам.

– Не говори так, Марьян! Не говори слов, от которых тебе завтра придется отказаться, – возразила Мать и строго посмотрела на старуху.

– Ди-эль! Я точно не знаю, как это произошло, но ты видела во сне пророчицу, правда? – спросила Мать.

Даниэль утвердительно кивнула.

– Пророчица ведает всей Альджендой, и Светом и Тьмой. Она – щит этого мира. И тот, кто видит во сне пророка, тот непременно умрет. Я не хотела говорить тебе этого, Ди-эль. Ты не сможешь вернуться домой, ты умрешь, после того, как освободишь дракона. Мне очень жаль, но я обязана тебе это сказать.

Даниэль не могла поверить словам Матери. Это неправда. Она еще так молода, чтобы умирать. Она не могла понять до конца смысла сказанного, но понимала, что выбора нет. Она умрет, и никто не сможет её спасти.

После долгих колебаний Даниэль спросила:

– Ты можешь объяснить мне предсказание?

– Предсказание гласит, что черный жемчуг приведет воина из другого мира, который принесет освобождение от зла этому миру. Ди-эль! Ты пришла сюда не случайно. Ты и только ты можешь избавить нас от нелепой войны между братьями, – ответила ей Мать.

– Я освободитель? – она посмотрела на свои руки. – Как такое возможно? Как ты можешь быть в этом уверена?

– Очень просто. На спине у хранителя должен быть знак – пара крыльев.

– Что еще за знак?

– А ты разве не видела?

Даниэль отрицательно покачала головой.

– Хорошо. Я покажу тебе.

Мать протянула руку и прошептала какие-то непонятные слова. Через секунду перед глазами Даниэль появилось зеркало. Она увидела бинты на голове и руках и стала снимать их, так как уже не чувствовала боли.

– Это я, – пожала плечами Даниэль, – и я ни капельки не изменилась.

Даниэль продолжала разглядывать себя в зеркале. Черная челка все так же падала на лоб, слегка прикрывая голубые глаза. Но от плеча струился странный свет.

– Что это? – она повернулась боком, чтобы рассмотреть в зеркале свою спину. Что-то черное просвечивало сквозь футболку. Даниэль приподняла футболку и разглядела черный знак, похожий на пару крыльев, и между ними странный узор.

– Что это, татуировка?

Она хотела спросить еще что-то у Матери, но неожиданно неподалеку от Храма раздался взрыв. Затем она услышала страшный шум.

– Что это было? – с испугом воскликнула Даниэль.

Мать испугалась не меньше. Даниэль огляделась. Все советники, кроме одного, куда-то исчезли. Наверное, это главный правитель королевства, пришла к выводу Даниэль. Она почувствовала на себе его испытывающий взгляд. Мурашки побежали по спине.

– Что случилось, Мать? Что это за взрыв? – спросила Даниэль, пытаясь увидеть лицо главного правителя, но его закрывал капюшон.

Снова раздались взрывы. Сердце Даниэль сильно билось. Ей было тяжело дышать, она боялась. Главный правитель заметил это и подошел к ней. Он взял её за руку.

– Не бойся, хранитель жемчуга, – услышала она знакомый голос. – Я не дам тебя в обиду.

Она всё еще не видела его лица, но ей показалось, что это пожилой мужчина.

– Ты кто? – поинтересовалась Даниэль.

– Можешь звать меня "проводник", – неуверенно ответил он. Ясно было, что он не хочет называть свое имя.

– Проводник?.. Странно!.. А почему ты скрываешь от меня свое лицо? Стесняешься?

– Нет, хранитель! Я не стесняюсь, но лучше тебе пока не видеть моего лица.

– Почему? Я не испугаюсь. Не думай, что я буду смеяться над тобой.

– Я не думаю, что ты будешь надо мной смеяться. Напротив, я покажусь тебе довольно симпатичным.

– Интересно! Откуда ты знаешь, что мне покажется? – тут её любопытство взяло верх над страхом.

– Ну, если ты так настаиваешь, я открою свое лицо. "Проводник" опустил капюшон. Даниэль не поверила своим глазам, это был вовсе не пожилой человек, а юноша, и она знала его имя. Это был Зак.

– Зак?! – радостно воскликнула Даниэль. – Так ты проводник, а вовсе не принц и не король?!

Зак улыбнулся. – Я принц, и в то же время являюсь главой Совета королевства.

– Лорд Зак! – прервала его Мать. – Уведи её отсюда! – она, видимо, поняла, кто стоит за непрекращающимися взрывами, звучащими уже совсем близко.

– Это он, правда? – спросил Зак не без испуга.

– Кто? – страх снова охватил Даниэль. *Что им всем нужно от меня? Неужели они хотят, чтобы я защитила собой целое королевство, нашла им дракона? Я должна умереть, – с ужасом подумала она.*

Жуткий рев раздался за дверью... Дверь сама сорвалась с петель и полетела в сторону Даниэль, сильно ударила ее и отбросила на несколько метров назад. Зак подбежал к ней.

– Ты в порядке?

– И ты называешь это порядком? У вас тут люди не как люди, а двери сами нападают на людей! – сердито отрезала Даниэль.

– Сейчас не время жаловаться, – так же резко ответил ей Зак.

– Ты хочешь сказать, что я жалуюсь?

– Где она? – слышался низкий мужской голос. В зал вошел красивый молодой мужчина.

– Мой брат! – сердито сказал Зак.

Его слова поразили Даниэль еще сильнее. Она не поверила своим ушам. Если это брат Зака, зачем он атакует его королевство?

Глава 5

– Он твой брат? – переспросила Даниэль.

– Да. Мой средний брат Джек! Он находится во владениях Красного Дракона, и он же принц Тьмы в княжестве Даркнес. А мой старший брат Вэн из владений Голубого Дракона правит княжеством Экскалибур.

– Экскалибур? Драконы? Где все эти владения?

– В Альдженде. Здесь три княжества: Экскалибур – мы в нем сейчас находимся, Даркнес – им правит мой брат Джек, и Сетирия – королевство эльфов и волшебных существ.

Почему же братья не дружат между собой? Чего же им не достает в этом прекрасном сказочном королевстве? И почему в сказках самые красивые и крутые парни оказываются плохими? – промелькнуло в голове у Даниэль.

– Что тебе здесь нужно? – спросила Мать у Джека и приняла позу, готовую к сражению.

– Хочу познакомиться с нашим хранителем черного жемчуга, – ответил принц и весело добавил: – Ты же знаешь, как я люблю разглядывать своих жертв перед тем, как уничтожить. Ты умрешь, красотка!

Даниэль не успела ответить, как Зак быстро схватил её за руку и потянул за собой в дальний конец зала.

Принц расхохотался. Его злобный смех над испугавшимися младшим братом и Даниэль разнесся эхом по всему залу.

Затем смех превратился в рев, предвещающий начало битвы. Он протянул к ним руки: – Вам не удастся сбежать от меня!

Вспыхнуло темное пламя. Оно было направлено в сторону Даниэль. Джек пытался нанести ей удар.

– Даниэль! – крикнул Зак перед тем, как они побежали к потайной двери Храма. Ужас овладел ею, но она удивилась, когда Зак подхватил её, вытянул вперед руку, и яркий светлый луч заструился из его ладони. На несколько секунд они поднялись в воздух. Заслонив собой Даниэль, он не дал темному пламени ударить по ней.

– Как это тебе удастся? – едва прошептала изумленная Даниэль.

Зак продолжал смотреть на брата, тот улыбался, хотя и не смог достичь своей цели.

– Джек, тебе запрещено являться сюда! – вмешалась Мать. Её руки были вытянуты и тоже излучали яркий и прекрасный свет, похожий на сияние звезд.

– Возвращайся туда, откуда пришел, – добавила Мать.

Зак, находившийся несколько секунд в воздухе, опустился на пол. Он все еще держал на руках испуганную Даниэль.

Зак глянул на Мать. Было ясно, что сейчас разразится бой.

– Зак! – прошептала Даниэль, – отпусти меня.

– Я не могу! Не сейчас! Если я отпущу, он тебя уничтожит.

Что-то переменилось в нем, сейчас он не был похож на того надменного Зака, которому все должны были кланяться, только потому, что он может стать королем. Сейчас он казался ей героем, готовым победить старшего брата и защитить её, пока еще не способную сражаться и побеждать.

– Я здесь по ошибке, отпусти меня, Зак!

– Не могу! – Зак посмотрел на Мать и бросился к потайной двери. Даниэль прижалась к нему. Всё, что происходило сейчас с ней, казалось ей нереальным, но в то же время тут на самом деле пахло смертью.

Зак мчался с ней на руках к потайной двери, постоянно оглядываясь назад. Наконец, он выбежал из Храма, в котором оставались Мать и принц Джек.

Даниэль снова стала кричать на Зака:

– Остановись, Зак, отпусти меня! Умоляю!

Но Зак как будто не слышал её и мчался, непонятно куда. Они вновь оказались на том самом поле, где еще недавно играли дети. Теперь там никого не было.

Даниэль начала отбиваться, пытаясь высвободиться из его рук.

– Зак! Ты что, не слышишь? Отпусти меня! Отпусти! Зак!

Но Зак продолжал бежать, он перелетел через ров, разделявший город и поле. Вдруг он вскрикнул, казалось, от удара в спину. Зак упал на землю и стукнулся о ствол дерева. Даниэль упала вместе с ним и тоже ушиблась. Кто-то издалека выпустил стрелу с острым наконечником и всадил в спину Зака. Это был воин из Черной Гвардии принца Джека.

– Зак! – Даниэль подползла к нему. Сейчас её страх был в тысячу раз сильнее прежнего.

– Послушай! Ты... ты должна бежать, – шептал Зак, тяжело дыша, – если ты... не сумеешь скрыться, все мои попытки спасти тебя... будут напрасны. – От удара у него потемнело в глазах, всё плыло, как в тумане.

– А ты? Что ты будешь здесь делать? Они идут сюда.

– Не думай обо мне, Даниэль... беги... Беги отсюда... пока не поздно. Они уже близко...

– Я не могу оставить тебя здесь одного, – прошептала Даниэль сквозь слезы. – Нужно вытащить стрелу...

Зак удивленно глянул на нее. Даниэль действительно беспокоится о нем, или боится остаться одна? В любом случае, его порадовало её желание помочь, а не убежать.

Он кивнул. – Да, вытащи, попробуй...

– Это будет больно.

– Спасибо, что напомнила.

– Извини. – Даниэль крепко ухватила за стрелу и сделала глубокий вдох. Зак напрягся.

– Готов? – спросила она и с силой потянула стрелу к себе. Зак вскрикнул. Стрела была уже в руках Даниэль. Кровь струилась по спине Зака. Даниэль отбросила стрелу в ров. С другой стороны рва уже подходили воины принца Джека. Они приближались все ближе и ближе. Зак попытался подняться, но боль в спине усилилась и не позволяла ему встать.

– Ну же! Зак! Не сдавайся! – повторяла Даниэль. – Мы успеем убежать вместе!

– Лучше оставь меня... тут. Я... справлюсь сам... обещаю тебе. – Он ухватился рукой за ветку дерева.

– Что с тобой будет?

Зак оглянулся. Яркий свет струился со стороны Храма.

– Наверное, Мать сражается с моим братом.

Зак знал, что его предназначение оберегать хранителя жемчуга. Для этого он был рожден.

– Беги отсюда! Быстро! – повторял он, тяжело дыша.

Даниэль опустила голову и задумалась.

– Ни за что! – уверенно сказала она, положила одну руку Зака себе на плечо и потащила его за собой. Он еле шел, о беге нечего было и говорить. Зак понимал, что их скоро схватят. Он старался прикрывать собой Даниэль.

– Нам нужно разделиться, – сказал он и убрал руку с её плеча. – Мы должны их запутать.

– Не уверена, что это хорошая идея, – с тревогой ответила Даниэль. Она боялась остаться одна и беспокоилась о Заке.

– Я не могу оставить тебя, – Даниэль опустила глаза.

– Не понимаю, почему? – удивленно спросил Зак.

Даниэль сама не могла дать точный ответ. Она не знала, чего больше боится: остаться одна или оставить раненного Зака, или просто он был ей нужен.

– Не хочу!

– Что за капризы! – воскликнул Зак. – Ты ведь не маленькая девочка, прячься, пока не поздно.

– Нет! Не хочу. Я не хочу убегать. – Ответила она твердо. Зак был поражен. Только что она была трусишка, боялась всего на свете.

Мать сказала, что я все равно умру. Так что мне нечего терять. Тогда почему бы не попробовать спасти их? – подумала Даниэль и улыбнулась Заку.

– Ты же говорил, что веришь в меня. Ты, правда, веришь, что у меня есть сила, о которой вы все говорите?

Зак кивнул.

– Если так, – сказала Даниэль, – победа будет за мной.

Войско, гнавшееся за ними, всё приближалось. В руках воинов были мечи. Птицы, сидевшие на деревьях, при виде надвигающейся черной тучи разлетелись в разные стороны.

Сможет ли она справиться? – спрашивал себя Зак. – *Не знаю, но я верю в неё. Я обязан верить в неё.* Он заглянул в глаза Даниэль и провел рукой по её лицу. Она ощущала тепло его ладони, нежным и теплым прикосновением Зак передавал ей свою силу, и она это чувствовала. Они с пониманием смотрели друг на друга и улыбались.

– Готова? – спросил Зак. Даниэль кивнула. Невидимая нить теперь соединяла их. Они взяли за руки.

Воины, вооруженные до зубов и готовые уничтожить принца и хранителя жемчуга, были уже на расстоянии десяти метров от них. За головы Даниэль и Зака была назначена высокая плата, и они были готовы победить любой ценой.

Зак и Даниэль закрыли глаза и начали молиться. Как двое могли справиться с такой армией!? Их положение казалось безнадежным. И вдруг произошло чудо. Даниэль почувствовала, как тепло начало разливаться по её спине, каждую секунду спина становилась всё горячее. Она вспомнила о знаке, который увидела в Храме в своем отражении в зеркале. *Будь моим спасителем,* – прошептала она. Она молила его, этот знак, сделать так, чтобы она и Зак

оказались сейчас далеко от этого места. Закрыв глаза, Даниэль сделала глубокий вдох, казалось, она пытается заглянуть вглубь себя, в свою душу, будто она и есть источник этой метки на спине. И вдруг Даниэль *почувствовала*, как два, невидимых ей крыла выросли за её спиной.

Неожиданно яркий свет озарил их обоих. Всё тело Даниэль светилось белым пламенем. Её испачканная одежда исчезла. Вся она была в ореоле света. Зак изумленно смотрел на неё. *Как смогла она освободить свою силу в столь короткое время?*

– У нее сила хранителя, – с дрожью в голосе сказал один из воинов, догадавшись, почему свет так сильно слепит его глаза. – Вот он и появился, наконец, после стольких лет...

Глаза Даниэль сверкали как голубые кристаллы, казалось, в них отразился блеск чистой и прозрачной реки под названием "надежда", надежда на спасение.

– Даниэль! – Зак понимал, что если она продолжит, ей может не хватить силы. – Хватит! – он попытался остановить её.

– Озеро! – произнесла Даниэль. – Великое Озеро Альдженды.

Даниэль обвила его шею руками, и устало опустила голову ему на плечо. Она истратила много энергии. Зак сосредоточился и... они взлетели и скрылись за лесом, оставив за собой полосу чистого белого света.

* * *

После битвы в замке Эскалибур принц Джек вернулся в свое королевство Даркнес. Вернулось и его "бесполезное" войско. Он восседал на черном троне. На плечи падали золотистые волосы. Злобно блестели темно-зеленые глаза. Напротив расположились две группы воинов. Первые были

человекоподобными существами: черная, как уголь, кожа, красные зрачки, очень длинные руки с когтями хищников – это были его стражники, орки. Во второй группе были простые воины принца. Он всегда считал их бесполезными. Никогда от них не было проку, еще и до его правления.

– Идиоты! Как случилось, что двое детей сумели убежать от вас? – ругал Джек стоявших перед ним испуганных воинов.

– Но, Ваше Высочество, девчонка использовала свою скрытую силу! – ответил один их воинов.

Принц бросил на него злобный взгляд. Зеленое пламя, вырвавшееся из его глаз, тут же сразило воина.

Джек был самым злобным и жестоким из всех правителей. Он терпеть не мог оправданий.

– Итак, господа! Если кто-то еще откроет рот без моего разрешения, его ждет та же участь! – самодовольно ухмыльнулся он.

– Так точно! – отчеканил командир войска.

– Я хочу, чтобы привели сюда Киру! – приказал он и зловеще добавил: – У меня есть для неё дело.

– Слушаюсь, Ваше Высочество, – ответил один из стражников. – Сию минуту! – воскликнул он и поспешно вышел.

Перепуганные воины молчали. Они знали, что слово принца – закон, и трепетали перед своим властелином. Через несколько минут стражник вернулся, за ним следовала женщина со жгучими черными глазами, укутанная в черную мантию.

На губах Джека появилась улыбка. Он явно хотел узнать, что находится у нее под мантией, может быть она нагая, как обычно. Ему нравилось её тело. Кира была охотница и утешительница принца в трудные минуты.

– Слушаю Вас, Ваше Высочество! Я к вашим услугам, – сказала женщина и поклонилась.

Холодная ухмылка не сходила с лица Джека. Теперь он

знал точно, что его глупый младший брат будет схвачен и умрет.

– Меня беспокоит мой брат Зак. Я очень по нему соскучился. Ты ведь понимаешь меня, правда?

– Как пожелаете подать его Вам, Ваше Высочество? Целиком или по кусочкам? – с такой же холодной усмешкой спросила женщина.

– Хотелось бы по кусочкам. Но я хочу видеть его целиком перед тем, как он умрет. И... не хочу слишком уж утруждать тебя.

– Слушаюсь, Ваше Высочество! – Кира низко поклонилась и быстрым шагом направилась к выходу.

– Стой, Кира!.. – крикнул он ей вслед. Кира повернулась к нему, и жгучие глаза ее выразили полную преданность своему повелителю.

– Не забудь про девчонку. Девчонку тоже доставь. – Принц злобно усмехнулся. Он представил себе, каким мукам подвергнет её.

– Раздели их. Скажи им, что с ними ничего не случится. Замани их сюда. Ну, иди же. Выполняй приказ!

Кира быстро исчезла. Принц был доволен собой.

* * *

Даниэль чувствовала дрожь во всем теле. Она снова увидела Манхэттен. Неужели это опять сон? Ей снился дом, семья. Они так далеки сейчас... Она брошена на произвол судьбы, одинока, и никто не придет ей на помощь.

– Неужели ты так думаешь? – вдруг услышала она чей-то голос.

Это была пророчица. Она снова пришла в её сон. Наверное, хочет предупредить о том, что смерть близка.

– Да. Я так думаю. Мои родители будут наслаждаться отдыхом на Гавайях, братик и сестричка хорошо проведут

время у дяди Генри, а война братьев в Альдженде благополучно закончится, – ответила Даниэль, заливаясь слезами.

На лице пророчицы появилась добрая улыбка. Она подошла к Даниэль.

– Ясно! Ты опускаешь руки. Уже собралась умирать. Я уверена, что тебе ещё предстоит сделать многое до смерти, – сказала пророчица и добавила: – И я уверена, что есть кто-то, кто хочет тебе помочь.

Да, конечно. И кто же это? Пророк Илья? – подумала Даниэль, вытирая слезы. Она уже ничему не верила. Ей суждено было умереть. Ей только хотелось умереть тихо, исчезнуть из мира и всё.

– Именно... пророк, – улыбнулась пророчица в ответ её мыслям.

– Очень смешно! Хорошо сообщать другим, что им суждено умереть, а самой при этом жить вечно... – слезы душили Даниэль.

– Ты думаешь, что я живу долгие годы. Но, правда в том, что я существую только в ваших снах. Бог сделал мне такой подарок, я всегда прихожу в чьи-то сны. Но разве это можно сравнить с земной жизнью?

Даниэль поразили её слова. Она никогда раньше не слышала ничего подобного. *Почему она никогда не сможет ступить на землю? Почему Бог вынес ей такой приговор? Почему она никогда не будет, как все?*

– Не знаю! – снова ответила пророчица на мысли Даниэль,

– Бог дал мне больше, чем я просила у него.

Даниэль грустно улыбнулась.

– Прости меня за всё, что я сейчас наговорила.

– Ничего. Всё в порядке, – ответила пророчица.

Даниэль подошла к пророчице и села на большой камень рядом с ней. Она знала, что пророчица пришла в её сон для того, чтобы успокоить её.

– Спасибо, что ты здесь, со мной, – сказала Даниэль и опустила голову ей на плечо.

– Не за что. Кто-то другой ждет, чтобы ты проснулась. Он очень верит в тебя и беспокоится о тебе. – Пророчица встала.

– Пришло время проснуться, – сказала она и положила руку на голову Даниэль.

Даниэль кивнула, и её глаза закрылись.

Глава 6

Лучи солнца пробудили Даниэль ото сна. Лоб слегка вспотел. На душе было тревожно. Даниэль обнаружила, что сидит на траве, на зеленом берегу Великого Озера Альдженды.

– Где Зак? – прошептала она, встала на ноги и оглянулась по сторонам. Впереди был невысокий холм. Странно, что она уже во второй раз оказалась возле Озера, но это место не было ей знакомо. Зака нигде не было. Даниэль надеялась, что с ним все в порядке. Она вспомнила, как страшный ветер утащил её однажды, как Зак обнимал её, и расплылась в

улыбке. Вдруг позади неё хрустнула ветка. Даниэль обернулась: – Зак?

Но это был не Зак. Уродливые человекоподобные чудовища надвигались на неё. У них были длинные носы и огромные уши. Она увидела, как один из них улыбается дьявольской усмешкой. Даниэль вздрогнула от ужаса. Её лицо исказилось от страха. *Что это может быть? Кто они? Кажется, они меня заметили. Они идут прямо на меня...* Даниэль закрыла глаза и произнесла слова молитвы. *Хочу, как можно скорее, убежать отсюда,* – прошептала она. И вдруг ноги понесли её прочь с необычайной скоростью. Даниэль молниеносно взобралась на гору и увидела старую проселочную дорогу. Ноги сами несли её по этой дороге.

Куда это я бегу? – недоумевала она. Чудовища гнались за ней. Она оглянулась, чудовища приближались. Даниэль посмотрела вперед и увидела, что тропа ведет в сторону деревни. Вдоль тропы простирался зеленый лес. Впереди была деревянная лестница, ведущая в деревню. Даниэль замедлила бег и остановилась. По лестнице спускался парень в потрепанной одежде, с черными, короткими курчавыми волосами и, как уголь, глазами. Он с удивлением смотрел на её странную для его глаз одежду, разбитые коленки и исцарапанные босые ноги. Даниэль несколько секунд стояла в нерешительности. Она не знала, куда ей бежать: в лес, или в сторону лестницы. Парень остановился на лестнице и не сводил с неё настороженных глаз. Нужно было решать быстро, чудовища подходили все ближе. Даниэль приняла решение бежать в сторону леса. Она споткнулась и упала, но встала и побежала дальше. Так она бежала и спотыкалась, незнакомец издали наблюдал за ней. Он увидел догоняющих Даниэль чудовищ, их налитые кровью глаза.

«Тролли! – решил он. – Видимо, эта девочка, за которой они гонятся, вошла в список их гостей на обед».

Он быстро сбежал вниз по лестнице. Постоял мгновение, готовя план спасения. Даниэль бежала и пряталась за деревьями, тролли мчались за ней по пятам. Они обязаны были схватить её, чтобы съесть на ужин.

Босые ноги Даниэль были исцарапаны до крови. Она заметила неподалеку большое дерево и побежала, чтобы спрятаться за ним, бежала и оглядывалась. Тут тролли потеряли ее из виду и отстали. Она успела заскочить за дерево. Дерево было старым и необычным, она почувствовала его силу, будто это вовсе не дерево, а человек. Даниэль пряталась, дрожала от страха и молилась, чтобы чудовища не нашли её.

Тролли между тем подошли совсем близко. Сердце Даниэль ушло в пятки, она затаила дыхание. Они промчались мимо и не заметили её. Чудовища удалялись и, взбешенные тем, что не поймали девчонку, готовы были разгромить по пути весь лес.

– Только бы они не вернулись, – молилась Даниэль.

Но, не найдя её нигде, тролли повернули назад к дереву, за которым пряталась Даниэль. Она схватилась в страхе за нитку с жемчужиной. *Помоги мне, пожалуйста!* – шептала она. Тролли увидели Даниэль и двинулись на неё, но в это время бледный свет заструился из черной жемчужины, он становился все ярче, пока не стал таким же ярким, как солнечный. Даниэль увидела, что чудовища начали корчиться от боли. Попад под прямое попадание лучей, струящихся из жемчужины, два тролля со страшными воплями упали на землю и окаменели. Ошарашенная Даниэль не могла верить своим глазам. Кто превратил их в камень – она сама или черный жемчуг?..

– Спасибо, – сказала она жемчужине и бросилась бежать обратно, в сторону лестницы, ведущей в деревню. Парень бежал ей навстречу. Даниэль догадалась, что он хочет

помочь ей. Он подбежал, схватил ее за руку, и они вдвоем умчались в сторону деревни. Остальные тролли, разъяренные еще больше, снова пустились в погоню. Даниэль держалась за незнакомца из последних сил, но уже скоро они оказались на деревянной лестнице, а потом на тропинке, ведущей в деревню. Даниэль на бегу успела немного разглядеть парня. Он был немного выше ее ростом и одет в простую деревенскую одежду. Даниэль решила, что он один из крестьян. Она была в этом уверена. Ей вдруг показалось, что и он собирается похитить её. Тут они оба оглянулись и увидели, что, дойдя до деревни, чудовища остановились и поворачивают назад.

– Почему они остановились? – спросила Даниэль.

Парень улыбнулся и ответил низким голосом: – Троллям нельзя заходить в места, где живут люди.

– Троллям? – поразила Даниэль. Они всё еще бежали. Даниэль боялась, что тролли передумают и снова погонятся за ней. Её тревога передалась незнакомцу. Наконец, он свернул в одну из деревенских улиц, и они вошли в небольшой деревянный домик.

– Не бойся, – сказал он, – здесь они не найдут нас.

Даниэль стала рассматривать домик. Он был скромный, но уютный: две комнаты, спальня и еще одна комната, служившая одновременно кухней и гостиной. Даниэль глянула на своего спутника. Он взял её за руку и усадил на стул.

– Сколько времени ты бежала? – спросил он, изучая её содранные колени.

Даниэль ничего не ответила, она выглядела очень утомленной.

– Меня зовут Этмян, – представился он, достал из буфета стакан и наполнил его водой из кувшина. – А как тебя зовут? Даниэль молчала, ей от усталости даже говорить не хотелось.

– Вижу, ты не слишком разговорчива, – заметил он и подал ей стакан.

Даниэль отпила глоток и поставила стакан на стол. Этиан улыбнулся и наклонился к её ногам.

– Ты сильно поранилась, – сказал он и стал мазать какой-то мазью её окровавленные коленки и ступни.

– Даниэль, – неожиданно сообщила она.

Этиан оторвался от своего занятия и глянул на неё.

– Что?

– Меня зовут Даниэль.

– Красивое имя, – ответил он, перевязывая её коленку бинтом.

– Ты можешь звать меня Ди-эль.

Этиан снова улыбнулся: – Хорошо. Итак, Ди-эль, как ты сюда попала?

Даниэль с грустью вспомнила Зака. Ей захотелось плакать.

– Что случилось? – озабоченно спросил Этиан.

– Я была вместе с принцем, а теперь я не знаю, где он.

– С каким принцем? Я помогу тебе найти его.

В эту секунду деревянная дверь скрипнула, и в комнату вошел юноша. Даниэль повернулась на скрип.

– Зак?!

Она вскочила со стула и подбежала к нему, забыв про боль в ногах.

– Даниэль!

Она обняла его со слезами на глазах.

– Рассказывай, что произошло с тобой? – встревожено спросил Зак. – Ты в порядке?

– Я беспокоилась о тебе. Думала, что с тобой что-то случилось, и я тебя больше не увижу. Где ты был?

Зак мягко улыбнулся и нежно провел ладонью по её волосам.

– Я тоже беспокоился о тебе. Ты знаешь, Даниэль, что твое волшебство сработало не до конца, и поэтому мы очутились в разных местах.

– Правда? – Даниэль вытерла слезы и улыбнулась в ответ. Она была рада его словам, тому, что он беспокоился.

– Очень приятная!.. – неожиданно заявил Этиян.

– Что именно? – не поняла Даниэль.

– Твоя улыбка. – Она приятная и очень милая. – Так ты и есть хранитель? – догадался он и низко поклонился Даниэль. А затем учтиво поцеловал ей руку.

Даниэль понравился этот жест, она с симпатией улыбнулась Этияну.

– Спасибо, что спас меня от троллей, – сказала она. *А он элегантный и грациозный.*

– Не за что! – ответил Этиян.

Зак молча наблюдал за этой сценой, и она ему явно не понравилась. Вдруг снаружи раздался чей-то голос: – Зак!

– Я здесь, Мелиса, – ответил он на зов.

В домик вошла девушка. Они с Заком крепко обнялись.

– А где Эва? – спросил ее Зак.

– Она идет сюда, и, кстати, твой брат тоже.

– Вэн?

Даниэль молчала. Незнакомая Мелиса вызывала у неё неприязнь. Ей не нравилось, что Зак обнимал её, как родного человека. Она сама не понимала, почему она так близко к сердцу приняла встречу Зака с Мелисой, и почему та так раздражает её, но неприятное, ревнивое чувство овладевало ею.

– Зак! – прошептала Даниэль.

В это время в комнату вошел человек с перевязанными рукой и шеей. Он был похож на Зака и примерно одного возраста с Этияном.

– Что ты здесь делаешь? – с тревогой спросил Зак. Он отошел от Мелисы и направился к вошедшему. Даниэль показалось, что Зак был смущен и не знал, что еще сказать. Человек со всего размаха дал Заку оплеуху, да с такой силой, что тот упал на пол к ногам Даниэль. Она наклонилась и помогла ему встать.

– Зачем ты это сделал? – со злостью спросила Даниэль.

– Он должен извлечь урок из своих поступков. Как ты допустил, Зак, что Джек вошел в Храм? Почему ты бежал, как трус? – сердито кричал вошедший.

– Вэн! Любовь моя, ты немного преувеличиваешь, зачем ты так с братом? – обратилась Мелиса к своему мужу, заступаясь за Зака.

Но Вэн не обратил внимания на её слова. Он с ненавистью смотрел на младшего брата, не желая даже выслушать его.

«Любовь моя», – мысленно передразнила Даниэль Мелису. Всё происходящее поразило её, но она уже знала, что будет делать и решительно подошла к Вэну.

– В таком случае, ты должен ударить и меня.

Вэн усмехнулся и спросил строгим голосом, явно подсмеиваясь над Даниэль:

– Почему тебя?

– Потому что это моя вина. Это из-за меня Зак бежал. Так велела ему Мать.

Зак смутился. *Зачем она это сделала? Почему вдруг решила защищать меня?*

– Мать? – удивленно спросила Мелиса.

– Хорошо, хорошо, – ехидно хохотнул Вэн.

– Что смешного? – Даниэль рассердилась еще сильнее. – Я сказала что-то смешное? Или сделала что-то смешное?

Вэн скривил рот в улыбке.

– Теперь уже девчонки тебя защищают, Зак! Когда-то это был Джек, а теперь... теперь эта нахалка?! Если она не закроет рот, я прикажу отрезать ей язык, – пригрозил Вэн.

– Нет, нет! Это я во всем виноват. – Зак не мог дать её в обиду. Похоже, что брат Вэн не шутил. Зак выступил вперед и закрыл собой Даниэль.

– Что ты отрежешь мне? – дерзко переспросила она из-за его плеча. – Попробуй! Тогда я отрежу тебе кое-что другое...

– Что такое? – спросил пораженный этой сценой Этиян. – У девочки хватает смелости спорить с королевской особой!?

– А мне нравится её боевой дух, – заявила Мелиса.

Да ведь он принц! – вспомнила Даниэль и смутилась.

Даниэль и Зак переглянулись, затем она легонько отстранила Зака и вышла вперед.

– Ну и что, что ты королевская особа? – она смиренно поклонилась. – Это не дает тебе никакого права так себя вести!

Вэн был сильно удивлен. Еще никто не разговаривал с ним таким тоном. Он учтиво склонил голову.

– Приветствую тебя в своем королевстве... хранитель черного жемчуга.

– Что? Он знает, кто я? – Даниэль растерялась. – Что всё это значит?

Зак расхохотался.

– Да. Я всё рассказал брату. Он знал, что ты – хранитель жемчуга. Он просто хотел тебя проверить.

– Проверить меня? А пощечина тебе? – спросила Даниэль с подозрением и обидой.

– Мне на самом деле больно, но он сделал это специально.

Даниэль с ненавистью посмотрела на обоих братьев. В этот момент ей хотелось задушить их, включая и третьего, Джека, который хотел убить её. Эта семейка доставляла ей одни неприятности.

– А ты? Ты тоже знал об этом? – обратилась она к Этиану.

– Нет! – ответил тот. Он был изумлен и смотрел на Даниэль, словно видел ее впервые.

– Понятно!

Даниэль с невинной улыбкой подошла к Заку. Зак смотрел на неё, не зная, чего ждать.

– Кто-то заплатит мне за этот розыгрыш!

– Это буду я? – не очень веря в ее серьезность, спросил Зак.

Даниэль кипела от злости, с той же невинной улыбкой на лице она резко развернулась, отвесила ему звонкую пощечину и выскочила в ярости из домика. Растерянный Зак помчался за ней.

Мелиса, Вэн и Этиян с изумлением наблюдали за выходкой Даниэль. Но они остались в домике и принялись обсуждать план захвата крепости, находившейся в руках Джека – принца Тьмы.

Даниэль мчалась вдоль деревни в сторону леса. Зак бежал за ней и, догнав, схватил ее за плечи. Она тихо всхлипывала.

– Прекрати, пожалуйста, – взмолился он.

– Ни за что! Пока не извинишься.

Зак взял её за руку и прижал Даниэль к груди.

– Сказал же тебе, прекрати!

Его лицо приблизилось, и губы их почти встретились. Даниэль вцепилась рукой в его рубаху. Ей показалось, что сердце куда-то проваливается. Зак слегка коснулся губами её губ.

– Лорд Зак! – вдалеке раздался чей-то голос.

Зак оглянулся. Даниэль, смущенная, прикрыла лицо рукой.

– Я не хотел тебя обидеть, – сказал Зак.

– Это ты извини меня, – тихо сказала Даниэль. Они улыбнулись друг другу.

– Лорд Зак! – снова послышался тот же голос.

– Мы здесь! – ответил Зак на зов, отпуская Даниэль и оглядываясь по сторонам.

Даниэль, опустив голову, думала о том, что могло бы сейчас произойти между ней и Заком, если бы кто-то не окликнул его. Конечно, они бы стали целоваться...

Глава 7

– Лорд Зак! – снова раздался зов.

– Крис! Мы здесь! – крикнул Зак.

На поляне появилась Кристэлла. За ней бежали Рэй и Клауд. Даниэль обрадовалась, увидев их. Клауд тоже расплылся в улыбке.

– Привет, Клауд! – она помахала ему рукой.

– Лорд Зак, слава богу, с Вами все в порядке! – с облегчением вздохнула Кристэлла. Она принялась осматривать его рану от стрелы. Благодаря целительной воде Озера, она уже заживала.

– Хватит вести себя со мной так, будто я маленький мальчик. Я взрослый, а ты уже не моя няня, – недовольно сказал Зак.

– Ты и сейчас ведешь себя, как капризный ребенок! Хотя ты и вырос, а остался избалованным и проблемным ребенком, – заявил Рэй.

– Кто бы говорил! – огрызнулся Зак и нахмурился.

Даниэль стало смешно. Она с удивлением наблюдала за Заком. Когда они были вдвоем, Зак вел себя совсем по-другому. А теперь он снова спрятался в "скорлупу" и стал

таким же замкнутым, как во время их первой встречи. *Почему, когда мы вдвоем, он другой? Он только со мной бывает таким или, когда ему взбредет в голову? Вот сейчас он сразу переменялся и уже не улыбается. Неужели он улыбался только мне?*

– Ди-эль! – встревоженный голос Кристэллы прервал её мысли: – Что это с тобой?

– Ничего особенного.

Даниэль всё смотрела на Зака. Он поймал на себе её взгляд и отвел глаза.

– Произошло то, чего мы еще не знаем? – с подозрением спросила Кристэлла. Зак поспешил перевести разговор на другую тему:

– Как поживают тролли? Удалось их поймать?

– Удалось двух, тех, что превратились в камень, – ответила Кристэлла. Её подозрение не исчезло, и она тревожилась. Ведь она лучше других знала, что нельзя влюбляться в хранителя, а Даниэль была хранительницей. Кристэлла не могла не заметить, что и её сын Клауд, и принц равнодушно смотрят на Даниэль, но всем сердцем надеялась, что это несерьезное чувство.

– Я рад, что вы оба живы-здоровы, а как вы сюда попали? – спросил Рэй.

Даниэль вспомнила об их бегстве из Храма и о своем спасении от троллей с помощью Этяна. Зак нахмурился. Символично, что и на этот раз не он спас её, а наоборот. Как получается, что он, принц, правящий королевством, не может защитить девочку, а она спасла его уже дважды.

– Даниэль освободила силу хранителя и спасла меня, – насупившись, ответил Зак.

– Ничего особенного, – смущенно улыбнулась Даниэль. – К тому же Зак помог мне освободить мою силу.

– Нет-нет, я ничего не сделал, – возразил Зак.

– Ты очень помог мне. Только благодаря тебе я смогла понять, что на самом деле обладаю этой силой, ты дал мне

возможность увидеть и почувствовать Свет. Большое спасибо, Зак.

Суровость сошла с лица Зака. Его не переставали удивлять слова Даниэль. Зачем она говорит все это, если он на самом деле не помог ей? Почему она так нежно улыбается ему? Почему он каждый раз тает от её взгляда? Что все это значит?

– Не за что! – ответил он коротко, и они улыбнулись друг другу.

– Ладно, пора идти, – сказала Кристэлла. – Я слышала, что орки рыщут неподалеку. Они разыскивают принца и хранителя. Вам нужно скрыться, чтобы вас не поймали.

– Она права, – подтвердил Рэй.

Кристэлла направилась к дому Этяна, и все быстро пошли следом за ней. Клауд подошел к Даниэль, он улыбался.

– В чем дело, Клауд, что случилось? – поинтересовалась Даниэль.

– Да так, ничего. – Он вложил ладонь Даниэль в свою. – Можно мне идти с тобой за руку?

– Да, конечно.

Они держались за руки всю дорогу, что очень не понравилось Заку. *Конечно, она не захотела идти за руку с таким трусом, как я. Я труслив, как смертные. Трус, бежавший из своего королевства, трус, побоявшийся участвовать в бою.*

– Сколько тебе лет, Клауд? – спросила Даниэль. Клауд остановился и выпустил руку Даниэль.

– Я что-нибудь не то спросила?

– Нет, просто... ты ничего такого не спросила... – Клауд почему-то забеспокоился.

– Тогда в чем дело?

– Просто я... мне...

– Ему пятьсот лет, – вмешался нетерпеливый Рэй.

– Рэйвен! – глаза Клауда стали красными. Он был готов разорвать Рэя на куски.

– А что я такого сказал? Всего лишь ответил на вопрос, а не заикался, как ты, – защищался Рэй.

– Пятьсот лет! Вот круто! – восхитилась Даниэль.

– Круто? – удивились Зак, Клауд и Рэй.

Они подошли к домику Этияна. Уже в дверях увидели, что в доме всё перевернуто вверх дном. Это показалось им странным, еще совсем недавно тут был полный порядок.

– Что здесь произошло? – удивилась Даниэль. – Кто это сделал?

– Джек! – ответил Зак с беспокойством.

Ужасный беспорядок напоминал большую свалку: стол, кухонная посуда, какие-то листы и документы – всё было перевернуто и сброшено на пол.

– Есть кто-нибудь? – спросил Рэй.

– Принц Джек утащил их в страну Даркнес. Видимо, решил развлечься немного, – предположила Кристэлла.

– Где Этиян? – спросил Рэй, проверяя комнаты.

Все молчали. Никто не знал, что с ним, может быть, его уже нет в живых.

– Лорд Зак! – дрожащим голосом крикнул Рэй из спальни.

Зак бросился туда. Страшное зрелище открылось перед его глазами... Даниэль прибежала за ним.

– Что случилось?

Она увидела, что Этиян лежит на полу в спальне, а Зак с волнением щупает у него пульс.

Наступила гробовая тишина.

– Он мертв? – спросил с тревогой Клауд.

Зак молчал. Он не мог произнести ни слова. Как сказать им, что друг его детства мертв?! Зак вытер скатившуюся по щеке слезу.

– Лорд Зак? – повторила вопрос Кристэлла.

– Да! Он мертв.

Клауд и Рэй опустили головы. Зак старался скрыть свое горе и всё, что накипело у него на душе. *Что Джеку нужно?*

Чего он добивается? У него есть всё. Еще немного, и он завладеет всей Альджендой, чего еще ему не хватает?

Зак сидел на корточках у изголовья друга с печалью в глазах.

– Да упокоится его душа, – произнес он, наконец.

Даниэль подошла близко и нежно погладила его по волосам. Зак поднял голову и заметил в её глазах жалость. *Почему она смотрит на меня так? Хватит! Хватит так смотреть на меня!*

– Не смотри на меня так! – крикнул он и выскочил из комнаты.

Кристэлла вытерла слезы. Она знала, почему Зак так себя ведет.

– Не делайте ничего. Дайте ему побыть одному! – крикнула она. А затем, тяжело вздохнув, подняла с пола, свернутый в рулон, помятый газетный лист. На развороте были фотографии Даниэль и Зака. А в объявлении под фотографиями их имена и надпись: "В розыске".

Кристэлла с тревогой глянула на Даниэль.

– Что еще случилось? – испугалась та. Кристэлла развернула перед её глазами рулон, он был весь измят и подожжен по краям. В середине листа Даниэль увидела фотографии. Она в оцепенении уставилась на объявление. – Мы в розыске?

– Нужно предупредить Зака! – засуетился Рэй.

– Я найду его, – вызвался Клауд.

– Нет, я! – возразила Даниэль. Она схватила газету и убежала из домика Этяна. Клауд был готов побежать за ней. Он был равнодушен к Даниэль, хотя понимал, что она просто хорошо к нему относится, её улыбка с самого начала сразила Клауда. Когда он видел эту улыбку, ему становилось тепло и радостно на душе.

Даниэль бежала вдоль улицы. Уже стемнело. Наступила ночь и луна светила над её головой. Вдруг она снова

услышала удары, точно такие же, как в первый раз в доме у дяди Генри, а потом на озере. Затем в ушах зазвучала откуда-то знакомая ей мелодия. Зака нигде не было видно. Неужели они успели его поймать? Но... нет, вот он!

Зак сидел на каменном мосту, соединявшем деревню с лесом. Под мостом, в лунном свете сверкало Великое Озеро Альдженды. Даниэль не хотелось надоедать Заку, но все же она осторожно приблизилась к нему. Зак сидел, свесив ноги вниз, и играл на дудочке. Даниэль поняла, что именно эту мелодию она слышала раньше. Он играл и смотрел на гладкую, переливчатую воду озера. Звуки успокаивающей музыки разливались над водой. Теперь Даниэль не сомневалась: именно эта мелодия звучала из шкатулки в доме дяди Генри. Это была колыбельная. Зак заметил Даниэль и перестал играть. Даниэль подошла поближе, она боялась, что Зак опять рассердится на неё, но она должна была рассказать ему об объявлении.

– Извини, я не должен был так кричать на тебя, – неожиданно сказал он.

– Нет! Это я виновата. Я появилась здесь, и всё усложнилось еще больше.

– Ты как раз ни в чем не виновата. Наши беды свалились на тебя, причем все сразу.

– Неважно! Сейчас это уже не имеет никакого значения...

– Что? Говори, что еще случилось?

– Мы в розыске, – сказала Даниэль и показала ему объявление.

– Не может быть! Сто золотых монет!.. Как Джек мог опуститься до такого?.. Наша цена – сто золотых монет! Что он творит?!

– Что?

– Он пытается захватить власть с помощью денег и угроз. Это не гуманно! Что теперь будем делать? – спрашивал Зак беспомощно. Впервые он дал волю слезам. – Всё разрушено!

Всё! Он совсем забыл о нас! Он забыл, кто его семья... он медленно разрушает всю Альдженду.

Даниэль села рядом. Ей опять захотелось его погладить, но она сдержалась, она понимала: Зак взорвался, потому что решил, что она жалеет его. Но он был не прав. Это не была жалость. Просто она хотела поддержать его и быть с ним в трудную минуту.

– Я знаю, что не смогу остановить твои слезы, но, даже если бы могла, я бы не сделала этого. Дай волю чувствам, тебе станет легче.

Влажными от слез глазами Зак глянул на грустное лицо Даниэль и опустил голову ей на плечо. Ему стало легче и спокойнее.

– Спасибо тебе, – сказал он.

– За что?

– За то, что ты есть. И за то, что ты здесь, рядом со мной.

Даниэль расплылась в счастливой улыбке, их взгляды встретились и губы почти соприкоснулись. Желание поцеловать её в губы так овладело Заком, что он уже был не в силах сдержать себя и весь тянулся к ней, закрыв глаза... Даниэль взволнованно смотрела на него. Страшный грохот со стороны деревни разорвал тишину. Зак вздрогнул, снова Даниэль увидела на его лице растерянность и тревогу. Он прислушался.

– Откуда это? – спросил он.

– Не знаю, – тихо ответила Даниэль.

Зак с нежностью посмотрел на неё. Во второй раз он попытался поцеловать её и потерпел неудачу. Может быть, потому что это запрещено, судьба каждый раз останавливала его?

– Извини, я не хотел пугать тебя.

– Сейчас это уже неважно. Откуда этот грохот, и крики? – с тревогой пыталась понять Даниэль.

Выражение лица Зака изменилось. Их обоих беспокоил страшный шум.

– Зак! Что-то неладное случилось!

– Ты думаешь, это из дома Этияна? – Даниэль пришла в ужас от этой мысли.

– Нет... нет!.. не может быть! – она сорвалась с места и помчалась в сторону дома.

– Даниэль! Постой! – крикнул Зак и бросился за ней. *Если это так, то все, кто там находятся, могут пострадать.* Они бежали вдоль деревни. Во всех домах был погашен свет в окнах. Видимо, люди испугались и решили выключить свет.

– Они боятся? Поэтому потушили лампы? – спросила Даниэль.

– Наверное. Так всегда бывает, когда приближается смерть, – ответил Зак.

Они подбежали к дому, Даниэль уже готова была войти внутрь, как вдруг Зак резко схватил её за руку и оттянул назад.

– Что ты делаешь? – удивилась она.

– Там кто-то есть, – шепнул он ей на ухо, – но они не наши друзья.

Это был единственный дом во всей деревне, в окнах которого горел свет. Зак схватил Даниэль за руку и потащил в сторону, они спрятались за углом дома Этияна.

– Нечего было меня так тянуть, – рассердилась Даниэль. – Мне было больно!

– Помолчи, пожалуйста! – перебил Зак. Он выглядывал, чтобы узнать, кто в доме. Но оттуда никто не выходил.

– Нечего затыкать мне рот! – не успокаивалась Даниэль.

– Проклятие, *они* уже там!

– Кто *они*? – Даниэль тоже выглянула. Из дома выходили человекоподобные чудовища с красными глазами, черной, как уголь, кожей, и с очень длинными руками с огромными когтями хищников. Они не шли, а скорее, передвигались огромными прыжками – это были орки.

Даниэль едва не вскрикнула, но Зак крепко зажал ей рот рукой. – Не кричи! Если они нас поймают – убьют.

Даниэль со страхом смотрела на орков. Зак был прав, нельзя допустить, чтобы их поймали.

– Где они? Черт побери! – злобно прорычал один из орков и взмахнул когтистой рукой.

– Ш-ш-ш! – прошептал Зак. Когда орки скрылись из вида, он убрал свою руку от лица Даниэль.

– Извини, что я сделал тебе больно, но если бы они поймали меня, то не только моя, но и твоя жизнь были бы в опасности.

– Понимаю, – ответила Даниэль. Она тяжело дышала. Вдруг вспомнилась страшная картина разрушенного города, которую она видела в своем сне.

– Что это было? Кто они?

– Это стражники принца Джека – орки. Они всегда служили и служат Дьяволу.

– Нам надо "лететь" отсюда! – сказала Даниэль и посмотрела по сторонам. Вокруг не было ни души. Деревня опустела.

– Хорошая идея! – согласился Зак. Он взял её за руку и повел к Великому Озеру Альдженды.

– Зачем мы сюда пришли? – спросила Даниэль.

– Ты ведь уже ответила на этот вопрос, для того, чтобы улететь отсюда. Это мы сейчас и сделаем.

– Что? Я не это имела в виду. Как мы можем улететь на самом деле?

– У тебя ведь есть крылья. Так в чем проблема? – сказал Зак и шагнул в озеро.

– Ты смеешься надо мной? Да? – Даниэль бросило в дрожь.

– Если у меня на спине нарисованы крылья, это еще не значит, что я умею летать на самом деле.

– Иди сюда, – позвал Зак и протянул ей руку.

Даниэль колебалась. Она сама не знала, можно ли верить в то, что она умеет летать.

Алая полоска света засияла на востоке, наступал восход, и первые розовые утренние и оранжевые блики озаряли их лица и сверкали на гладкой озерной воде. Зак был особенно красив в лучах восходящего солнца, зеленые глаза блестели, а золотистые волосы напоминали языки пламени.

Солнце поднималось и всё ярче освещало небо и землю.

– Иди сюда! – снова позвал Зак.

– Не знаю, получится ли у меня? – никак не решалась Даниэль.

– Конечно! Ты только попробуй!

Даниэль вошла в воду и положила руки на плечи Зака.

– У тебя все получится! Не бойся! – Зак нежно погладил её черные, как воронье крыло, волосы.

– Какая сцена! Аплодисменты! – раздался голос. – Две птички попались в одну сеть!

Красивая высокая женщина, завернутая в черную мантию, вышла из укрытия.

– Кто это? – спросила Даниэль.

– Даниэль, встань позади меня! – сказал Зак и убрал её руки со своих плеч.

– Почему? Кто она? Ты с ней знаком?

– Это Кира, одна из охотниц Джека. Она очень злая и во всем покорна Джеку.

– Кира? – Даниэль внимательно посмотрела на женщину, которая холодно ей улыбалась. Кира вытянула в их сторону руку и произнесла заклинание. Озеро заволновалось, какая-то странная сила взвилась над ними, и сеть, похожая на большую рыболовную, накрыла их. Зак попытался перерезать нити своим мечом, но ему это не удалось.

– Что нам делать? – Даниэль вцепилась в его рубаху из грубого полотна.

– Нечего делать. Мы в ловушке! – ответил Зак и смело глянул прямо в глубокие черные глаза Киры.

Улыбка сошла с лица Киры. Она вытянула вперед правую руку и снова прошептала заклинание на непонятном древнем языке. Даниэль вдруг почувствовала сильный укол, будто кто-то проткнул её голову штыком. Началось страшное головокружение, и она потеряла сознание.

Глава 8

Даниэль с трудом открыла глаза. Она увидела себя снова на улицах Манхэттена. Голова болела и слегка кружилась. Яркий солнечный свет слепил глаза. Вокруг не было ни души. У неё дрожали коленки, хотя на этот раз она понимала, что видит сон.

– Эй! Есть здесь кто-нибудь? – крикнула она, и эхо разнеслось по всей округе.

– Кто-то слышит меня? Пророчица, ты здесь?

Даниэль оглядывалась по сторонам, чья-то тень промелькнула между домами. Это был то ли мальчик, то ли девочка.

– Эй, ты! – позвала Даниэль.

Тень остановилась. Даниэль увидела маленькую девочку. Она уставилась на Даниэль и улыбнулась злой

искусственной улыбкой. Затем она отвернулась и снова скрылась между домами.

– Девочка! Девочка! Подожди! – крикнула Даниэль и помчалась за ней.

Даниэль плутала между домами, пытаясь поймать девочку. Она увидела, что девочка вбежала в дом, и Даниэль вошла вслед за ней. Дом был большой, изобиловал всякими украшениями: с потолка свисали хрустальные люстры, всюду расставлена деревянная мебель с резьбой, на резьбе древние символы, на стенах развешаны старинные портреты, изображавшие величественных пожилых персон. На одном из портретов красовался плотный мужчина с черными волосами и светло-голубыми глазами, в шелковой одежде и с орлиным пером на шляпе. Рядом висел портрет женщины, красавицы с пышной шевелюрой золотых выющихся волос, в платье с глубоким декольте, оголявшим шею и плечи. Даниэль восхитилась её красотой, а выражение глаз женщины почему-то было ей знакомо. Даниэль показалось, что все лица с портретов смотрят на неё знакомым взглядом светло-голубых глаз. Даниэль подошла к другому выходу из зала с портретами и открыла тяжелую дверь. За дверью был еще один большой зал, с колоннами из белого камня. В центре зала, на огромной глыбе из такого же белого камня, красовались три меча. Один меч с серебряной рукояткой, украшенной черным орнаментом; второй меч с рукояткой голубого цвета, с золотым орнаментом; третий меч с рубиновой рукояткой и орнаментом, оранжевым, как языки пламени. Чья-то тень снова скользнула мимо неё.

– Что тебе нужно? – услышала она нежный женский голос.

– Ничего! – ответила Даниэль, не видя собеседницу.

– Ничего? И тебя никто не ждет? – спросил голос.

– Никто. Никто меня не ждет.

– Тогда что тебе здесь нужно?

– Я же сказала, ничего... разве что проснуться?

– Почему ты решила, что тебя никто не ждет? – спросил голос.

– Я... я ошиблась. Зак меня ждет.

Женщина с голубыми глазами, похожими на глаза Даниэль, встала перед ней. У неё были черные, спадавшие на плечи, волосы и на шее нитка черного жемчуга.

– Ты кто? – спросила Даниэль.

– Это не имеет значения, – ответила та со знакомым Даниэль высокомерием и добавила снисходительным тоном:

– Мне очень жаль, но я не могу ничем тебе помочь.

– Понимаю, – сказала Даниэль, – но мне ничего не нужно.

– Знаю! – улыбнулась женщина. Она посмотрела в сторону черного меча с серебряной рукояткой, украшенной черным орнаментом. – И я уверена, что Зак отлично справится без тебя, Даниэль.

– Откуда ты знаешь мое имя? – удивилась Даниэль.

– Я много всего знаю, – ответила женщина и резко вытащила меч. – Мне очень жаль, но ты не вернешься обратно.

Даниэль глянула на меч в её руке.

– Ты убьешь меня? – спросила она.

– Нет! – засмеялась женщина. – Я не могу убить Белого Дракона.

Даниэль бросило в дрожь. *Она сказала, что я Белый Дракон!? Чепуха. Как я могу быть Белым Драконом?! Секундочку... Нет никакого Белого Дракона. А, может быть, она думает, что я Черный Дракон?*

– Я не могу быть Черным Драконом, – испуганно улыбнулась Даниэль.

– Знаю! – ответила женщина. Затем помолчала и добавила:

– Но я не говорила, что ты Черный Дракон. Я сказала, что ты Белый Дракон. – Она поклонилась Даниэль.

– Почему ты так говоришь? – недоумевала Даниэль. – Я не Белый Дракон, – неуверенно сказала она, – а кто же тогда Черный Дракон?

– А это то, что ты должна угадать сама, – ответила женщина.

Даниэль внимательно смотрела на женщину. На ней была традиционная одежда: белая длинная юбка, блузка - кимоно, широкий пояс с черным узором. Рука, в которой она держала меч, была в белой перчатке с черным орнаментом, кисть второй руки прикрывал рукав кимоно, на ногах черные мягкие сапоги.

– Как я угадаю? – пожала плечами Даниэль.

– Это очень просто. Посмотри вокруг и ты увидишь, где спрятан Дракон.

Даниэль кивнула головой. Ей казалось, что она где-то уже видела эту женщину раньше. Она глянула в её смеющиеся глаза и сказала:

– Большое спасибо!

– Не за что! – ответила та и исчезла. Даниэль снова осталась наедине со своей новой загадкой. Она подошла к трем мечам.

Где же он спрятан, этот Черный Дракон? И почему это я Белый Дракон? – спрашивала она себя.

Даниэль разглядывала мечи. Черный меч вернулся на свое место. Она внимательно осмотрела рукоятку белого, как снег, меча. Какая-то сила влекла её к нему. Она взялась за рукоятку и потянула её к себе. Ничего не произошло. Она потянула к себе еще раз изо всей силы, так как почему-то поверила, что, вытащив этот меч, сразу же очнется от сна.

* * *

Зак сжимал в руке меч с серебряной рукояткой. Он сражался с Кирой уже несколько часов, и силы его были на исходе.

Кира злобно смотрела на него. Она держала свой меч с направленным в сторону Зака острием. Зак оглянулся. За ним на траве лежала Даниэль без сознания. Кровь сочилась из её головы и растекалась струйкой по лбу.

– Всё еще переживаешь из-за своей красоты? – злорадно съязвила Кира. Наверняка, она хотела навредить Даниэль. Это главное, что его беспокоило сейчас. Почему она сказала "твоя красота"? Зак покраснел и очень рассердился.

– Она не моя красота! – крикнул он в ответ.

Кира расхохоталась. Она и не думала, что он успел серьезно влюбиться в Даниэль за такое короткое время. «Что-то есть в этой девчонке, если сумела его так околдовать», – решила она.

Зак устал и тяжело дышал. Он чувствовал, что уже с трудом выдерживает натиск Киры. Она была сильнее его. Он подумал, что умрет. В этот момент ему хотелось только одного – увидеть еще раз улыбку Даниэль.

– Даниэль! – прошептал он и обернулся. Даниэль лежала на спине, её что-то беспокоило. Зак вздохнул. «Наверное, опять видит сон», – заключил он.

В этот момент Кира направила на него острие меча. Зак подумал, что может еще произнести заклятье. Ведь это не запрещено. Наоборот! Он отбросил в сторону меч. Кира подошла совсем близко.

– Страшно? – спросила она, язвительно улыбаясь. – Если ты боишься, предлагаю тебе сдаться.

– Нет! Я не боюсь и не сдамся. – Ответил Зак твердо.

– Прекрасно. Тогда я получу истинное удовольствие.

– Я помешаю тебе получить его, – сказал он, сбросил с плеча плащ и принял воинственную позу. Он сжал кулаки и набросился на Киру, пытаясь ударить её по лицу. Но та, и глазом не моргнув, отразила удар, и Зак упал на траву.

Кира все с той же коварной улыбкой приблизилась к Даниэль.

– Вижу, ты заупрямился. А если я расправлюсь с ней, надеюсь, тебя это не очень расстроит?

Она потянула Даниэль за волосы и стала поднимать ее с земли. Зак мгновенно вскочил на ноги.

– Отпусти её! – закричал он.

– У тебя нет права требовать! – возразила Кира и еще сильнее потянула Даниэль за волосы. Даниэль почувствовала боль, хоть и была без сознания.

Между Кирой и Заком вновь завязалась драка, Кира выпустила из рук Даниэль. Зак успел подхватить её, не дав ей упасть на землю. Он положил Даниэль на прежнее место и снова с кулаками набросился на Киру. Но Кира сумела отразить все его удары. Ядовитая улыбка не сходила с её губ.

Зак вытер ладонью кровь, которая капала из его рассеченной губы.

– Хватит! – сказал Зак, – пора заканчивать эту игру.

– По-моему, игра давно окончена, – парировала Кира.

Зак принял позу, вытянул правую руку вперед, закрыл глаза и сосредоточился, пытаясь освободить волшебную силу. Губы его прошептали заклинание.

– Не может быть! – поразилась Кира.

Вокруг ладони Зака образовалось кольцо черного света. И черная аура окружила его всего.

– Но ведь эта волшебная сила дана только избранным людям королевства... – прошептала Кира. *Так вот на что намекал Джек. Оказывается, этот щенок не так-то прост.* Но она не сдавалась. – Ну, иди же сюда, щенок!

Зак наметил точку на груди Киры, он решил поразить её в сердце. Он вспомнил прием, которому учила его бабушка – королева Кристин. Тогда она подарила ему звезду. Черное сияние вокруг этой звезды еще тогда изумило Зака.

Но Кира изловчилась, выкрутила руку Зака, и повернула его к себе спиной. Другой рукой она обхватила его за шею.

– Отпусти меня, немедленно! – потребовал он.

В свободной руке он все еще держал звезду. Из неё струился бледный темный свет. Кира с силой притянула Зака к себе и прошептала на ухо:

– И тьма опустится на все живое. Ты хочешь ощутить тепло моего тела еще сильнее?

Кира медленно опускала руку с его шеи на плечо, потом на бедро, пытаясь отобрать звезду, во что бы то ни стало, но ей это не удавалось, Зак сопротивлялся. Она резко развернула Зака лицом к себе. Теперь он смотрел ей прямо в глаза. Кира приблизила губы к его губам:

– Откуда такому щенку, как ты, известно это колдовство? – шептала она, притягивая его все ближе.

– Отпусти меня! – закричал Зак.

– Ты ведь знаешь, я ни за что не отпущу тебя, даже если очень попросишь.

– И это станет самой большой ошибкой в твоей жизни, – улыбнулся Зак.

– Что?! – удивилась Кира.

Зак смотрел ей прямо в глаза. В его взгляде уже не было прежнего страха. Сияние, исходившее от звезды в его руке, становилось все ярче. Ему удалось высвободить руку и направить звезду на Киру.

Кира скорчилась от боли в животе, изо рта полилась кровь. Зак успел отскочить назад. Он оказался рядом с Даниэль и бросил на девочку тревожный взгляд.

– Не думала, что ты сумеешь зайти так далеко, – стараясь выпрямиться, но всё еще корчась от боли, произнесла Кира. Злобная улыбка вновь появилась на её лице.

– Ладно! Если ты так считаешь... Но мы еще встретимся в бою! – сказала она, заставляя себя улыбаться. Но глаза Киры говорили о том, что она сдалась. К большому удивлению Зака, Кира низко поклонилась и исчезла.

Зак облегченно вздохнул, устало присел возле Даниэль и нежно погладил её по щеке. Он понимал, что они в ловушке, но сейчас больше всего его заботила мысль о том, как пробудить Даниэль.

Зак глянул на небо. Солнце уже поднялось высоко и светило ярким оранжевым светом с бледно-розовыми отблесками. Он вытер пот со лба и произнес вслух, не отрывая глаз от Даниэль: – Что будем делать?..

Зак сразу же увидел, что лицо её стало другим, более оживленным, казалось, ничего её больше не беспокоит, он почувствовал в этот миг к ней что-то особенное и не мог понять этого чувства. Что это было? Влечение, какого он никогда не испытывал прежде?..

Глава 9

Даниэль сидела на полу и не знала, что делать. Она хотела овладеть белым мечом, но ей это не удалось, меч не поддавался ее усилиям. Она без особого интереса глянула на другие мечи. Почему-то у неё не было желания попытаться снять их. Она еще раз бросила усталый бездумный взгляд на белый камень. Даниэль была в подавленном настроении, хотелось быть одной, не осталось никаких стремлений.

– Эй! – услышала она чей-то голос.

Даниэль обернулась. Перед ней стояла пророчица Альдженды. Она каждый раз удивляла Даниэль своим появлением ниоткуда.

– Что тебе надо? Я не в духе... – холодно произнесла Даниэль.

– Странно! Почему ты так сидишь? Ты должна отыскать Черного Дракона. Не так ли? – укоризненно покачала головой пророчица.

– Поверь, мне очень трудно это сделать! Тут была другая женщина, она сказала, что я Белый Дракон, почему же не подсказала, где искать Черного Дракона? – неохотно объяснила Даниэль.

– Женщина? Какая женщина? – пророчица подошла к Даниэль и встала напротив. Помолчав немного, сказала:

– Я не знаю, о ком ты говоришь! Какая женщина рассказала тебе о Белом Драконе?

Вдруг лицо пророчицы изменилось, как будто догадка пришла ей в голову.

– Секундочку... – прошептала она взволнованно. – Есть только одна женщина, которая знает о Белом Драконе.

– Да? И кто она? – спросила Даниэль.

– Королева Кристин! Она одна знает тайну Белого Дракона. Она сама из семьи драконов, в её жилах течет их кровь. Белый Дракон всегда существовал и был нашим Богом - хранителем.

Даниэль глянула в серьезные глаза пророчицы и расхохоталась. Смех душил её.

– Дракон был вашим Богом?

– Конечно! – ответила пророчица.

– Ты смеешься надо мной? Да? – Даниэль в недоумении пожала плечами. – Что вы за народ такой? Что за цивилизация? Скажи еще, что прежде драконы бродили здесь и от них появились люди! Хотя... может быть, и так. Всё возможно! Но, даже если так и было, мне нет до этого никакого дела. Я хочу только одного – вернуться домой.

Пророчица молча смотрела на Даниэль, а та, злясь, продолжала спрашивать:

– Женщина, говорившая со мной, она была раньше вашей королевой? Почему именно меня она удостоила такой чести?

Что во мне такого особенного? Может быть ей нравится, как я готовлю? Поэтому она ко мне явилась?

Пророчица все так же смотрела на возмущавшуюся девочку.

– Успокоилась? – наконец, спросила она.

– Да! – ответила Даниэль, но настроение её не улучшилось.

– Объясни мне хотя бы, что это за Белый Дракон? Что он символизирует? И как, черт возьми, я смогу отыскать Черного Дракона?

– Наконец-то ты задаешь мне верные вопросы, – улыбнулась пророчица. Именно их она терпеливо ждала все это время. Но ей непременно хотелось узнать, что сказала Даниэль королева.

– Что тебе сказала королева Кристин? Ты помнишь?

– Да. Она сказала, что Черный Дракон гораздо ближе, чем я думаю.

Пророчица усмехнулся и села рядом с ней на пол.

– Ты поняла что-нибудь из того, что она сказала?

– Нет! – Даниэль согнула ноги в коленках и обхватила их руками.

– Ты не поняла, на что она намекала? – не унималась пророчица. *Счастье, что королева не открыла ей секрет. Она должна его разгадать сама. Видимо, королева очень хотела ей помочь,* – думала пророчица.

Ветер распахнул дверь и ворвался в комнату. *Мне нужно что-то сделать,* – рассуждала про себя пророчица, – *но загадку Черного Дракона она должна разгадать сама.*

– Даниэль! Я не всё еще рассказала тебе. Дело в том, что... – пророчица замаялась, всё еще не знала, рассказывать или нет.

– В чем?

– Черный Дракон, он, как ты.

Ветер, ворвавшийся в открытую дверь, завывал в ушах Даниэль.

– Что ты имеешь в виду? Что значит, как я? – встревожилась Даниэль.

– Он – как ты. У него человеческий облик. В далеком прошлом драконы дали клятву ангелам, что вернутся. И они вернулись. Они появились снова в облике людей. Не вернулся к жизни только один из всех драконов – это Черный Дракон. Но вот именно сейчас он возродился, чтобы либо спасти, либо разрушить Альдженду.

– А при чем же здесь Белый Дракон? – спросила Даниэль.

– Белый Дракон еще с древних времен правил этим миром. Он помог Богу создать Альдженду. Хотя, нет, что я говорю! Ангелы всегда помогали Богу, с их помощью он и создал Альдженду.

– Ты хочешь сказать, что драконы на самом деле ангелы? – не переставала удивляться Даниэль. – Не понимаю, как это драконы могут быть ангелами?

– Ангелы испокон веков были с Богом – их в нашем мире называли драконами, – улыбнулась пророчица и продолжила:

– Ангелы всегда были детьми Божьими. В их жилах текла кровь богов. Имя "драконы" было дано им тогда, когда они смешали свою кровь со смертными и погрязли в грехах. Тогда, много лет тому назад, именно драконы правили Альджендой, но их обурежала алчность, и Бог принял единственно верное решение: назначить одного ангела, который будет править над всеми, и учить их добру и мудрости – этот ангел назывался "Белый Дракон". Белый Дракон долго правил Альджендой, до того дня, пока все ангелы, существовавшие в этом мире, не уничтожили друг друга. А сегодня мы – "обладатели силы" – правим этим миром. Кроме этого, я ничего не могу сказать тебе.

– А Черный Дракон? Кто он? – с любопытством спрашивала Даниэль. – Как мне разыскать его?

– Я не могу тебе этого сказать.

– Ну, пожалуйста! – взмолилась Даниэль.

– Я и так открыла тебе больше, чем достаточно.

Пророчица вздохнула, размышляя над тем, что делать дальше.

– Я не понимаю... – но вдруг догадка осенила Даниэль, она свалилась ей на голову ниоткуда. Ответ был перед её глазами всё время. Ветер обвевал её со всех сторон, он переменялся и стал теплым и приятным. Голос девочки задрожал от волнения. – Черный Дракон всегда был рядом со мной. Он человек, как и я... он...

– Я боялась, что ты не сможешь отгадать. Было трудно? А? – с облегчением сказала пророчица. Она встала на ноги, подошла к мечам и притронулась пальцами к рукоятке черного меча, затем снова глянула на Даниэль и улыбнулась.

– Очень! – ответила Даниэль. – Она доверительно смотрела на пророчицу. – А он об этом знает?

Пророчица отрицательно покачала головой.

– Он может и не знать. Хотя весь их род – ангелы.

– А его братья? Они знают?

– Возможно. Оба его брата считаются сильнейшими из сыновей драконов, – ответила пророчица.

Даниэль усмехнулась. *Мне всегда казалось, что он не похож на других. Так значит, сила, тянувшая меня к нему, была силой притяжения к Черному Дракону? Надеюсь, что с ним все в порядке.*

Даниэль снова подошла к камню. Белый меч засверкал перед её глазами, будто он пытался поведать ей о чем-то. Но она не знала и не хотела знать, о чем. Сейчас она словно очнулась ото сна и в голове крутилась лишь одна мысль: рассказать ли обо всем Заку? *Как я ему расскажу? Что мне нужно делать? Помогите, кто-нибудь!* Даниэль тяжело вздохнула. Теперь у неё было еще больше вопросов. Что со всем этим она должна делать?

– Ты знаешь, почему носишь черный жемчуг? – прервала пророчица её мысли.

– Нет. – Даниэль повернулась к пророчице.

– До того, как Белый Дракон пришел к власти, правил Черный Дракон. Он принес разрушения и страдания жителям своей страны. Он сеял ненависть и вражду. Тогда Бог решил, что Белый Дракон будет править страной. Конечно же, Черный Дракон был с этим не согласен и развязал войну против Белого Дракона. И тогда Белый Дракон создал нитку черного жемчуга, ту, что ты носишь на шее. Она должна была сдерживать Черного Дракона. Война не началась, но с той поры между двумя драконами всегда была вражда. И я никогда не думала, что они смогут полюбить друг друга.

– Что? Я вовсе не влюблена в него! – отрезала Даниэль.

– А я этого и не говорила. Ты сама сказала, – улыбнулась пророчица и добавила с иронией: – и теперь выдала себя.

Даниэль смутилась и покраснела. *Неужели я себя так глупо выдала? Нет! Я вовсе не влюблена в него. Он мне друг и не более того. А, может быть, меня влечет к нему его волшебная сила? Неужели я ошибаюсь, черт возьми!?*

Даниэль запуталась в собственных мыслях. Голова шла кругом. Она сама не знала, что ей со всем этим делать.

– Хорошо! Сейчас это не так важно. Ты должна найти выход отсюда...

– Я не знаю, что я должна делать? – Даниэль почувствовала сильную усталость и закрыла глаза.

Пророчица подошла к двери.

– Подумай! – сказала она и добавила: – Я не буду больше тебе мешать. Но ты должна быстро принять решение. Неизвестно, что будет с Заком в ближайшем будущем, так что поторопись.

Даниэль кивнула и мысленно поблагодарила пророчицу.

– Не за что! – ответила та и исчезла так же внезапно, как и появилась. Даниэль снова осталась одна. Мысли роились в голове. Как ей отсюда выйти, как проснуться, увидит ли она Зака снова? *О чем я думаю?* – спросила она себя и почувствовала, что краснеет. – *Я должна сосредоточиться на том, как выйти отсюда.*

* * *

Зак подошел к озеру и умыл лицо. Он увидел свое отражение в воде. Озеро сверкало в ярких солнечных лучах. Он снова глянул на свое отражение. *Что мне делать? Как разбудить Даниэль? Как уйти от людей Джека?*

Зак глянул на Даниэль. Она так спокойна и так хороша!

Даниэль! Проснись, пожалуйста! Ты нужна мне. Я не знаю, что мне делать, – мысленно звал он её. Зак опустился на траву рядом с Даниэль. Он не мог отвести от неё глаз, краска прилила к его лицу. Он приблизил свои губы к её губам. Но не дал себе поцеловать её. Зак не мог понять, что с ним происходит. В третий раз он пытается поцеловать Даниэль. Зак протянул руку и погладил Даниэль по щеке. Сдержанность в его взгляде сменилась нежностью. Он лег на траву рядом с Даниэль и тихо прошептал ей на ухо: – Даниэль! Я тебя люблю.

Зак встал и почувствовал, как сила вновь возвращается к нему. Сейчас он был уверен, что готов на всё. Он понял, куда ему нужно идти. Есть на свете место, только оно даст ему нужную силу и веру – это Хрустальный Дворец. Это очень далеко, в царстве вечных льдов – Королевстве Драконов. Но только там он найдет силу, чтобы справиться с братом. Только там он сможет пробудить Даниэль ото сна.

Солнце клонилось к закату. На небе появились красные всполохи – последние вспышки уходящего солнца. Через некоторое время солнце скрылось, небо затягивалось мрачной пеленой.

В Альдженде знания и традиции передавались из поколения в поколение. Праотцы учили распознавать ситуацию по цветам на небе. Красные и оранжевые оттенки были цветом жизни, огня и страсти. Но поверье гласило, что этот красный цвет может привести и к разрушению. Зак знал об этом, он изучал традиции, когда стал главным советником

королевства. Королям Альдженды нельзя влюбляться. Это запрещено законом. *Я не имею права грешить и привести свою страну к страданиям. Я должен добраться до Хрустального Дворца*, – твердо решил Зак.

Он вытянул руку в сторону Великого Озера Альдженды. Вокруг его ладони образовалось свечение, похожее на свет луны в ночном небе. Озеро взволновалось. Огромная волна вздыбилась, озарилась сиянием, и перед ним распахнулись ворота. Он должен идти в Королевство Драконов! Зак взял на руки спящую Даниэль, и пошел вдоль Великого Озера Альдженды в сторону огромной арки из белого света, которую он сам создал, благодаря данной ему волшебной силе. Следуя туда, он понимал, что старший брат очень скоро встретит его с "распростертыми объятиями" и захочет утащить в свой ад. Он не был уверен в том, что это то самое, по-весеннему теплое Озеро Альдженды, потому что вокруг белел снег.

Глава 10

Зак вдруг почувствовал, что падает в глубокую пропасть. Он крепко держал Даниэль. Её теплое тело грело замерзшие от ледяного ветра руки. Стало очень холодно. Пропадь, в которую Зак летел, была так глубока, что он утратил чувство времени. Ему казалось, что падению не будет конца. Но Зак ошибался! Он глянул вниз и увидел, что у этой глубочайшей пропасти появилось дно. Его охватил ужас. Ему показалось, что вот-вот они упадут и разобьются насмерть.

Как остановить падение? – судорожно думал Зак. Он крепче прижал к себе Даниэль. Видимо, ей нравилось находиться в его объятиях – она улыбалась во сне. Зак успел улыбнуться, прижал её к себе еще сильнее, так, чтобы она оказалась сверху, когда они упадут, и зажмурил глаза... Он

сильно грохнулся на что-то твердое... Это был берег озера королевства Даркнес.

Даниэль спокойно опустила голову на его грудь, будто ничего не произошло. Зак ощущал тепло её тела – он чувствовал холод и тепло одновременно. Это было странно, но еще более странным показалось Заку то, что Даниэль, хоть и спала, реагировала на всё, что с ними происходит. Зак уложил её рядом с собой и встал на ноги. Вокруг искрился белый мягкий снег. Озеро, скованное льдом, было похоже на огромное зеркало. Передохнув, Зак снова взял Даниэль на руки и стал пробираться через снег. Идти становилось всё трудней. Завывал холодный ветер. Зак вошел в лес. Хотя деревья должны были защищать его от сильного ветра, но всё было наоборот. Холод пронизывал до костей, но одновременно придавал ему всё больше сил.

Зак не знал, что его ждет. Он не знал, поможет ли Хрустальный Дворец пробудить Даниэль, но очень на это надеялся. Он вышел на тропу, выложенную желтыми кирпичами, она побелела ото льда. Зак осторожно скользил по заледенелой тропе, но время от времени спотыкался. Холодный ветер пробирал всё тело, в горле пересохло.

Зак глянул на Даниэль. Её, еще недавно загоревшее под ярким солнцем Альдженды тело, стало белым, как простыня. *Нельзя останавливаться, иначе мы замерзнем. Но как быть? Что делать?*

Зак продолжал идти. Вдруг земля треснула под ним, и он снова полетел в пропасть вниз ногами. Он старался изо всех сил удержать Даниэль в своих объятиях, но вдруг выпустил её из рук, и она исчезла в крошечной темноте. Ничего не было вокруг, только всё сгущающаяся черная тьма, среди которой он летел, неизвестно, куда... Зак плавно приземлился, но сильно ударился обо что-то твердое и поранил колено. На ощупь он определил, что снега больше нет. Вместо снега под ним был твердый бетонный пол, а вокруг него словно замкнутое

пространство. Он поднялся, и ему показалось, что он заживо погребен глубоко под землей. Неожиданно луч прожектора ослепил его. Он увидел сквозь пелену света, как чья-то ужасная тень приближается к нему. Это был его брат Джек. Он зловеще улыбался, так как знал, почему Зак оказался здесь.

– Где Даниэль? – без страха спросил Зак. Брат молча улыбался злорадной улыбкой. – Почему ты не отвечаешь?

Джек указал на большой склеп. На склепе был выгравирован старинный орнамент. Зак подбежал к склепу, в нем стоял прозрачный гроб, сквозь который он увидел Даниэль. Она лежала. Лицо её было спокойным. Таким спокойным, будто она была мертва. Руки сложены на груди, а длинные черные волосы разметались на подушке.

– Что ты с ней сделал? Она умерла? – спросил Зак, опустился на колени возле гроба и положил руку на стеклянную крышку напротив лица Даниэль.

– Я оказал ей услугу. Она слишком красива, чтобы умереть. Скажем так, я сделал всё наоборот. Она никогда не умрет.

Зака очень удивил ответ брата. Он встал и подошел к Джеку. Злоба кипела в нем.

– Где Вэн и все остальные? Ты и им сделал такое одолжение? Или решил доставить удовольствие себе и убить их?

Джек зловеще расхохотался. Он хохотал и хохотал без удержу.

Почему он так смеется? Что означает этот смех? – недоумевал Зак.

– Что смешного? – спросил со злостью Зак и шагнул еще ближе. Сейчас он был в нескольких шагах от Джека. – У тебя проблемы? Нет-нет! Я понял, ты не убил их. Ты любишь издеваться над людьми, не испачкав при этом руки.

– Ты прав. Я никогда не пачкаю руки. Для этого у меня есть слуги.

Зак привык к таким высказываниям брата. *Джек никогда не изменится*, – подумал он.

– Вэн в тюрьме за решеткой. Мелиса и Эва заперты в специальной комнате. Остальные в том же положении, что и Вэн, за исключением Кристэллы. Она покинула этот мир.

– И чему ты так радуешься? – спросил Зак.

– А ты еще не понял? Я забавляюсь, но знаю, когда следует прекратить. Я забавляюсь и получаю от всего этого удовольствие до тех пор, пока жертва не разозлит меня сильно, и даже могу съесть её от злости.

Он съедает людей! – по телу Зака пробежала дрожь.

– Ты варвар!

– Большое спасибо. Я это знаю, – с удовлетворением ответил Джек.

– А сейчас? Что ты сделаешь с нами?

– Сначала я заставлю вас страдать. Затем разрушу всё твоё королевство, и только потом уничтожу вас самым жестоким способом.

Джек уселся на крышку гроба и начал внимательно изучать Даниэль.

– Она действительно похожа на ангела. Красивая, и хорошо сложена. Интересно, какая она на вкус?

– Не смей прикасаться к ней! – крикнул Зак. Но не успел он и глазом моргнуть, как Джек со злостью набросился на него.

– Ты еще поднимаешь на меня голос! – заорал он и сильным ударом уложил Зака на пол. Зак вскрикнул от боли. Джек изо всей силы толкнул его ногой в грудь, но Зак улыбался, несмотря на страшную боль. Улыбка брата еще больше вывела Джека из себя.

– Я вижу, тебе страшно, – с трудом проговорил Зак. – Ты еще сумеешь испачкать руки и ноги в крови, пока не увидишь смерть, а я не боюсь смерти, но за тобой она придет и, как страшный пес, загрызет тебя и отправит в ад. Ты ведь боишься ада? Правда? – Зак расхохотался ему в лицо. Он был

рад, что Джек отошел подальше от Даниэль. *Хорошо, что она спит и не видит всего этого. Лучше бы ей не видеть меня мертвым. Я так люблю её, но не оставляю свое королевство ради неё.* Он закрыл глаза и представил себе Даниэль на берегу моря, её детскую улыбку, веселый смех, и её обиженный голос, когда он бывал слишком сдержанным с ней.

– Зак, я еще не покончил с тобой, – раздался голос Джека.

– Ты не умрешь сейчас. Ты будешь страдать долго, и лишь потом умрешь. Кроме того, я хочу, чтобы ты прежде увидел, как я стану жестоким правителем всей Альдженды.

– Не беспокойся. Я еще не сдался. Ты сдохнешь раньше, и я это увижу, – ответил Зак. Он схватил Джека за руку, с силой ударил ногой в грудь и отбросил в сторону. Затем, сделав ловкий прыжок, встал над ним и вытянул левую руку вперед. Свет заструился от его ладони. Он схватил Джека за обе руки и стиснул в своих объятиях, не давая пошевелиться.

– Отпусти меня! – требовал Джек. – Отпусти!

– Мы вместе росли. Ты был всем для меня. – В глазах Зака мелькнула грусть. – Теперь я сделаю всё, чтобы победить тебя.

– Отпусти меня! – злобно рычал Джек.

– Я просто дам тебе умереть, как ты поступил с отцом и матерью.

– Они всё равно были старыми. Я сделал им этим только добро. Избавил от боли и страданий.

Сердце Зака колотилось, вдруг у него потемнело в глазах, он ничего не видел. В этот момент Джек высвободился из его объятий и изо всей силы нанес Заку удар. Зак снова упал на пол и скорчился от боли.

– Ну, как? Как я тебя отделал? – с торжеством прокричал Джек. – У тебя не хватает ненависти, чтобы атаковать меня. На самом деле тебе не хочется убивать меня, – злорадствовал Джек.

Зак знал, что Джек прав, но ему не хотелось это признавать.

– Может быть ты и прав, но я не отступлю, – улыбнулся он.

– Ты хотя бы понимаешь значение слова "отступить"? – ревел Джек устрашающим голосом.

Зак лежал на полу в луже крови. Они с гневом и ненавистью смотрели друг на друга.

– Скажи свое последнее слово, младший братишка! – веселился Джек.

Зак молчал. В душе он знал, что победа будет за ним, чувствовал, что всё будет хорошо. Он с трудом поднялся на ноги.

– Почему ты не сдаешься? – спросил Джек с недоумением.

Зак встал во весь рост. Он улыбался. Его глаза горели одновременно страхом и отвагой.

Он перестанет улыбаться, когда я уничтожу всё, что ему дорого, – подумал Джек. Он вытянул руку вперед и принял воинственную позу.

– Ну, что, братик? Передай от меня привет маме и папе.

Зак кивнул. Он вспомнил колыбельную, ту, что мама пела ему перед сном, и запел:

*Ночи без сна,
Слезы в глазах.
Драконы кружат в небесах.
И только один
Дракон - властелин
Свет тоску и страх.
В мире тепла и доброты
Тучи на небесах.
Красный дракон!*

*Что посеешь ты?
Ужас, тоску и страх.
Тени легли,
Тучи вдали
Братья твои в слезах.
Дракон - властелин
Кровавой земли
Свет печаль и страх.*

– Да! Я, в самом деле, был властелином. Но сейчас... сейчас всё изменилось, – усмехнулся Джек.

Зак снова глянул в сторону гроба, в котором лежала Даниэль. Сейчас он наверняка знал, что она сумеет справиться и без него.

Джек прищурил глаза. У него осталась еще одна возможность причинить страшную боль брату. Он знал средство, которое уничтожит Зака. И был готов применить его.

– Прощай, братишка! – произнес сквозь зубы Джек.

– До скорого свидания, брат! – ответил Зак.

Красный кровавый свет образовался вокруг ладоней Джека, он напрягся изо всех сил и направил луч на Зака. Зак закрыл глаза, сосредоточился, пытаясь представить себе образ Даниэль, её улыбку. Он почувствовал на себе жесткую силу красного луча и пошел на Джека, но тут какая-то иная сила преградила путь красному лучу. Зак открыл глаза и не поверил тому, что увидел.

Перед ним стояла прекрасная девушка. Она не давала силе приблизиться вплотную к Заку, закрыла его собой. Её черные волосы растрепались, налитые кровью глаза горели хищным взглядом дьяволицы. Это была Даниэль.

Глава 11

На губах Даниэль застыла злобная усмешка. Она была совсем не той Даниэль, которую Зак знал прежде. Она не улыбалась ему своей прежней открытой и доброй улыбкой, не обращалась к нему и не смотрела в его сторону. Зак чувствовал, что от неё исходит громадная и страшная сила – черная магия Тьмы.

Она издала вопль, предвещавший о начале битвы, повернулась и набросилась с кулаками на Джека. Джек всё так же победно улыбался, пытаясь отмахнуться от её ударов. Но было поздно. Даниэль схватила его с такой силой, что он не мог пошевелиться, а затем мощным ударом отбросила его, он отлетел и упал. Зак с изумлением уставился на неё. *Откуда взялась у нее эта сила, ведь она всё время спала,* – недоумевал он. Зак взглянул на брата. Тот был ранен. Каким же сильным должен быть удар, если она смогла свалить Джека с одного раза.

– Даниэль... – прошептал Зак в надежде услышать от неё хоть слово. – Это на самом деле ты?

Даниэль глянула через плечо на Зака. На лице её была ужасающая улыбка, при виде которой дрожь пробежала по

его телу. Даниэль повернулась к Заку и смотрела на него пустым бесчувственным взглядом. Зак увидел глаза дьяволицы и содрогнулся.

– Да - ни - эль! – едва выговорил Зак.

– Она не слышит, братишка! – злорадно объявил лежащий Джек. – И не услышит. Сейчас она видит только смерть. Она уничтожит каждого, в ком видит врага. Поэтому нам ничего не остается, как убрать её, иначе она уберет нас, – добавил он с сарказмом.

– Нет! Нет... я не смогу убить её, – прошептал Зак.

– А разве не ты говорил, что, если встанешь перед выбором: королевство или Даниэль, ты выберешь королевство?

– Да. Я это говорил. Но я никогда в жизни не смогу убить её! – ответил Зак, ужаснувшись самой этой мысли.

– Не волнуйся, я помогу тебе. Мне ничего не стоит уничтожить её, – ухмыльнулся Джек.

– Попробуй только дотронуться до кончиков её волос, и я убью тебя. Понял? – пригрозил Зак.

Джек издевательски насмеялся над наивностью Зака, тут он заметил, как Даниэль направилась в сторону брата. С каждым её шагом Зак все четче видел направленный на него взгляд, лишенный всяких чувств.

Джек поднялся и преградил ей дорогу. Она окинула его безразличным взором. Джек медленно шел ей навстречу.

– Не думал, что это возможно, но у меня нет выбора, – цинично заявил Джек и протянул к ней руки.

– О чем ты говоришь, Джек? Что еще ты задумал? – спросил Зак.

– Я подумал, что в моем королевстве не хватает королевы. Уверен, ты согласишься ею стать. Не правда ли, Даниэль? – спросил Джек, глядя в это время на брата.

Даниэль улыбнулась на его слова, сама приблизилась к Джеку и протянула руку. Немного поколебавшись, вложила свою руку в его ладонь. Сейчас она выглядела, как обычно,

даже вновь появилась её невинная улыбка, и она была бы такой, как прежде, если бы не красный цвет её глаз. Заку показалось, что её прежний облик возвращается к ней.

Даниэль протянула вторую руку к ножнам на поясе Джека и вытащила меч с красной рукояткой с оранжево-красным узором, похожим на языки пламени. Она внимательно изучила меч и невинными глазами посмотрела на Джека.

– Прекрасно! Кажется, я сделал правильный выбор, мой Белый Дракон! – похвалил себя вслух Джек.

– Как ты назвал её? Белый Дракон? – не поверил своим ушам Зак.

– Можно, я проверю силу твоего меча? – шепнула Даниэль на ухо Джеку.

– Конечно, моя дорогая.

– Спасибо! – ответила Даниэль. Она сделала взмах мечом, один, второй, и... со всего размаху всадила острие меча Джеку в живот.

В ушах Зака зазвенел душераздирающий крик брата.

– Джек! – прошептал с болью в голосе Зак.

– Она и вправду большая находка, братишка, – тихо сказал Джек, корчась от боли, и упал на колени.

Даниэль вынула меч из живота Джека и направила остриё в сторону Зака. Она готовила ту же участь и ему.

– Даниэль... – прошептал Зак. – Это ведь я... ты что, не помнишь меня? Это я, Зак!

Даниэль не слышала, она приближалась к нему медленными шагами.

– Даниэль! Ты слышишь меня! Проснись! – Зак сделал вторую попытку. Но и это не помогло. Даниэль двигалась на него. Глаза её горели ненавистью. Зак был в отчаянии. Он не знал, как разбудить её. Тогда он пристально стал смотреть ей в глаза.

– Даниэль! Подумай о своей жизни! – крикнул он в надежде, что она проснется.

Она остановилась напротив и направила меч в грудь Заку.

– Даниэль! Защищайся! – крикнул Зак и достал из ножен свой меч. – Защищайся!

– Оставь, братишка! Она не слышит тебя, – сказал Джек слабым голосом.

Услышав голос брата, Зак зажмурил глаза. Он ясно слышал мелодию, которую Джек всегда наигрывал на дудочке. Зак направил меч на Даниэль.

– Я люблю тебя, – крикнул он с отчаянием, – и потому не убью!

Зак выпустил меч из своей руки. Его зелено-карие глаза блестели от слез. Зак слышал звуки музыки и ощущал полный покой, так глубоко, что смерть должна была отступить...

Даниэль уже готова была вонзить меч в живот Зака, но тут слух вернулся к ней, она отчетливо услышала удары его сердца. Она отклонилась назад. Зак схватил её за руки, с силой притянул к себе, обнял и крепко поцеловал в губы. Сияние окутало все тело Даниэль. Она засветилась, как яркая луна на черном небе. Зак понял, что сознание возвращается к ней. Меч выпал из ее рук, она обняла Зака обеими руками и ответила поцелуем.

Её глаза снова поменяли цвет и стали яркими и голубыми, как прежде. Она зажмурилась от боли в спине, и в это время над её головой взвились два белых, как снег, крыла. Зак почувствовал, что какая-то огромная сила вырывается из его груди и вот-вот взорвется, как бомба.

Вокруг зрачков его глаз образовались черные круги. Даниэль поняла, что *это началось*. Она опустила голову на его плечо и крепко прижалась.

– Зак! Не прогоняй меня! – взмолилась она. Зак весь дрожал. Его тело стало покрываться чешуей, вместо зубов выросли клыки, а ногти превратились в когти.

– Ты!?!... – прошептала Даниэль.

– Он Черный Дракон, которого ты так долго искала! – воскликнул Джек, держась рукой за живот. – Поцелуй был ключом к тайне.

Зак оттолкнул Даниэль с такой силой, что она упала на бок, не повредив своих белых крыльев. Зрачки его глаз наливались черной краской, черный цвет застилал белки.

– Зак! – воскликнула она.

– Тебе это не поможет. Вы поменялись ролями. Раньше ты должна была убить его, а теперь он тебя. Такая вот ирония судьбы! – процедил Джек с циничной ухмылкой.

Зак, сверкая черными глазами, направился к Джеку. Джек почувствовал опасность и с трудом поднял с пола свой меч. Даниэль со страхом смотрела на *другого* Зака. Сейчас ей хотелось только одного, чтобы пророчица оказалась рядом и подсказала, что делать. Но это невозможно. Пророчица принадлежала к миру снов, она выбрала себе такую судьбу. Даниэль крепко вцепилась рукой в черную жемчужину.

– Зак, пожалуйста, остановись! Умоляю! – молилась она в страхе и слезах.

– Я вижу, ты устал! – обратился Зак не своим, низким голосом к Джеку. – Пришло твое время сдаться и умереть.

Зак нанес сильнейший удар. Джек застонал и скорчился, но всё же встал во весь рост и направил остриё меча на Зака. Джек снова был готов к атаке. Победа для него означала всё. Убрав с дороги Зака, он мог стать законным наследником и властителем всей Альдженды. И, если бы уговорил Даниэль

стать королевой, то приобрел бы почет и доброе имя во всем королевстве, благодаря Белому Дракону.

– Что у тебя на уме? – спросил Зак.

– Даниэль. – С сарказмом ответил ему брат.

Черные глаза Зака налились ненавистью.

– Подлец! – злобно произнес он.

– Кажется, я разозлил тебя, братишка? – Джек вытянул ладонь и направил на Зака. Языки красного пламени вырвались из его руки наружу. Зак взвыл от боли и злости. Острые когти впились в грудь Джека, и дракон разорвал его на куски на глазах у Даниэль. Она с трудом справилась с подступившей тошнотой и присела на корточки, в такой позе ей стало немного легче. Но тут она заметила, что Зак оставил разорванное тело Джека и теперь угрожающе движется в её сторону... В ужасе Даниэль отползла подальше. Она снова положила руки на жемчужину и начала неистово молить, чтобы Зак пришел в себя. Она боялась, что уже слишком поздно, он превратился в Черного Дракона и уничтожит её в долю секунды.

– Зак! Очнись! Зак! Это я... Даниэль! – молила она, но его это не трогало. Он шел на неё так, как хищник приближается к жертве.

Надо бежать, он уничтожит меня! Чего я жду? – пронеслось у неё в голове. – Но я не могу! Я не могу оставить его! – громко сказала она вслух. Даниэль сидела на корточках и дрожала от страха. *Вот и пришел мой конец!* – она сняла нитку с жемчужиной и направила её на Зака, жемчужина засияла ярким светом, и Даниэль зажмурила глаза. *Хотя бы смерть наступила быстро, только бы не мучиться,* – молилась она и ждала смерти. Прошла минута, другая, но ничего не происходило. Даниэль открыла глаза, чтобы еще раз глянуть на Зака. Он наклонился к ней и положил руку ей на колено.

– Зак? – прошептала Даниэль. Она увидела, что когти и чешуя исчезли, и он стал таким же, как прежде.

– Да! – нежно улыбнулся он, присел рядом и погладил её черные волосы. Даниэль облегченно вздохнула, она еле нашла силы улыбнуться в ответ.

– Ты вернулся? Джек сказал, что это не произойдет, что мы поменялись ролями. Такова судьба. – Даниэль смахнула навернувшуюся слезу.

– Судьба такова, какой она и должна быть, – ответил Зак. – Её никак нельзя изменить.

– Ты всегда готов сказать что-нибудь умное! – съехидничала Даниэль и крепко обняла Зака. Но вдруг Зак вспомнил: – Джек! Я убил его!

Даниэль отвела глаза. *Он корит себя. Но если бы он не уничтожил Джека, Джек уничтожил бы и нас двоих и всё королевство. Это должно было произойти.* Она хотела объяснить ему это.

– Зак... – начала Даниэль, но тут чей-то крик прервал её. Кто-то звал его.

– Зак! – в помещение вбежал Вэн. Он был весь изранен и тяжело дышал.

– Зак! Ты в порядке? – Вэн слегка смутился, увидев Даниэль в объятиях Зака.

– Вы должны видеть это, идите за мной! – сказал он, еле переводя дыхание.

– Что случилось? – встревожилась Даниэль.

– Нет времени объяснять. Идите за мной, скорей!

Даниэль помогла Заку подняться. Он выглядел очень усталым, они медленно поплелись за Вэном.

– Что за равнодушие, очнитесь! – возмутился Вэн и взял их за руки. Втроем они вошли в просторный холл со всевозможными украшениями: хрустальные люстры свисали с потолка, старинная резная мебель, на стенах портреты знатных особ. Даниэль сразу же узнала это место. Именно его она и видела в своем сне.

– Я здесь уже была! – воскликнула Даниэль.

– Не может быть! – удивился Вэн. – Здесь никто из нас не был с тех пор, как умерла бабушка.

– Я видела это место во сне. И, кажется, вашу бабушку тоже.

– Что? – на этот раз удивился Зак.

Они вошли в большой белый зал. Все было в точности, как во сне: четыре колонны, а в центре зала, на огромной глыбе из белого камня, красовались те самые три меча.

Вдоль стены стояли Клауд, Мелиса, Рэй и Эва. Они поклонились Заку.

– Итак, настоящий король Альдженды должен снова занять свой престол, – объявил Вэн и тоже поклонился Заку.

Даниэль подошла к камню, чтобы убедиться, что белый меч находится на своем месте. Она вновь надела черную жемчужину на шею.

– Вот меч, который разбудил меня, – сказала Даниэль и дотронулась до рукоятки белого меча.

– Не думаю, что это хорошая идея, Ди-эль! – встревожился Клауд.

– Зак. Нам больше нечего бояться! – смело ответила Даниэль.

– Минутку! Ты говоришь, что этот меч пробудил тебя ото сна? – спросил Зак.

– Да.

– Так значит... – Зак вздрогнул.

– Даниэль! Не трогай меч! – крикнул Зак, но было уже поздно. Даниэль с силой дернула за рукоятку и вытащила меч. Белый нимб окутал её, она засверкала, как звезда в ночном небе. Даниэль услышала чьи-то голоса, заглушенные ударами, точно такими же, как те, что привели её в этот необыкновенный и странный мир. Даниэль обхватила голову руками, меч упал на пол. *Что это со мной?*

– Даниэль! – Зак подбежал к ней. Она с трудом слышала его голос. Его заглушали удары.

– Зак! Что случилось? Что со мной происходит?

– Ты возвращаешься к себе домой! – кричал Зак, но она не слышала его слов, громкие звуки ударов заглушали их.

– Что?.. – опять спросила она.

– Я люблю тебя! – прокричал Зак. Он знал, что расстается с ней и, наверно, навсегда. Даниэль не слышала его, но поняла, что он сказал, по губам.

– Я рада, что встретила тебя!.. – прокричала она удаляющимся голосом.

Зак хотел обнять её, но... через мгновение Даниэль исчезла.

Глава 12

Зак опустился на колени и поднял с пола меч, брошенный Даниэль. Теперь ему было абсолютно ясно, зачем Даниэль ворвалась в его мир. Только благодаря ей, Белому Дракону, он сумел победить Джека. Зак осмотрел лезвие меча, в нем, как в зеркале, отразилось улыбающееся лицо Даниэль. Она должна была исчезнуть, невозможно изменить судьбу, но, глядя на её отражение, Зак, как никогда, был уверен, что она еще вернется к нему.

– Даниэль! – шепнул Зак и вытер слезу рукавом.

Мелиса понимающе переглянулась со своим мужем Вэном, потом наклонилась к маленькой Эве и что-то шепнула ей на ухо. Эва подбежала к Заку, крепко обняла его и положила головку на его плечо.

– Спасибо, Эва! – улыбнулся Зак и обнял племянницу. Он встал и посмотрел на друзей, на брата с его семьей и понял, что открывает новую страницу в своей жизни и в жизни всей Альдженды. Наступил конец вражде и ненависти.

Зак поднял Эву. Одной рукой он держал её, в другой сверкал меч Даниэль – меч Белого Дракона. Он уверенной

походкой направился к выходу из дворца. Ворота распахнулись, и перед ним раскинулся огромный луг. Это был королевский двор. Люди толпились там в ожидании короля. Зак вышел к ним, и они низко поклонились ему. Снег и льды, окружавшие подступы к дворцу, растаяли, и зиму сменила весна.

Спасибо тебе, Даниэль, что ты сумела открыть мне глаза. Теперь у меня полная ясность. Я уверен, что ты еще увидишь, как изменится королевство, в котором я буду править. Я сумею сделать его прекрасным, – волнение переполняло Зака.

– Я объявляю, что отныне королем нашего королевства становится законный наследник престола Зак Черный Дракон! – провозгласила Мать и поклонилась Заку. Он низко поклонился в ответ.

Зак был готов править государством. Он мечтал о мире и равенстве и хотел, чтобы его народ был счастлив.

– Я вырос на этой земле, в этом королевстве. Я никогда не забуду эпоху правления моей бабушки – королевы Кристин. Джек отнял у вас надежду, но Мать вернула её. Она всегда говорила, что должны наступить светлые времена, и наши неудачи и горький опыт только учат нас и делают еще сильнее, мы не сдаемся. И я всегда буду с вами. Я протяну вам руку и в радости и в горести, я никогда не оставлю свой народ в беде, – провозгласил Зак и в знак победы высоко поднял руку, в которой держал белый меч Даниэль.

Раздались громкие аплодисменты и ликующие возгласы толпы: – Да здравствует король!

* * *

– Даниэль, проснись! – раздался в ушах чей-то голос. Она открыла глаза и почувствовала сильную головную боль. Оглядела себя и увидела, что лежит в кровати, на белой простыне, а на ней больничная рубашка. Как в тумане,

проплыл чей-то силуэт. Даниэль заморгала глазами, чтобы лучше разглядеть его.

– Зак! – прошептала она.

– Даниэль! – услышала она в ответ знакомый голос. Силуэт немного прояснился и быстро подошел к её кровати. Она сосредоточилась, пытаясь вспомнить, где слышала этот голос. Это был голос её дяди Генри. В ушах Даниэль звенело, слышались еще чьи-то голоса, ей вспомнился белый меч, выпавший из её руки. Ей показалось, что она видела, как Зак взошел на трон, а потом она уже ничего не видела, наступила крошечная тьма, но и сквозь неё она слышала голос Зака. Даниэль окинула помещение затуманенным взглядом, пытаясь понять, где она находится. Наконец, поняла, что это больничная койка, но как она попала сюда, не помнила.

Кажется, это дядя Генри стоит возле неё. Но что он делает в Альдженде? А может быть, она вернулась домой?

Силуэт стоял перед ней и внимательно смотрел на неё добрыми карими глазами. Теперь она ясно видела, что это дядя Генри. Он приложил руку к её лбу, чтобы измерить температуру, вздохнул с облегчением и ласково улыбнулся.

– Всё в порядке? – спросил он, затем нахмурился и покачал укоризненно головой. – Что это, черт возьми, за фантазии в твоей голове?

Даниэль не ответила. Она моргала и чувствовала резь в глазах, но старалась смотреть на дядю.

Слабым и хриплым голосом она спросила: – Где это я?

Даниэль попыталась сесть на кровати, чтобы лучше всё разглядеть. Она посмотрела в сторону окна: небо ясное, похоже, это утро. Она грустно улыбнулась.

– Я вернулась? Неужели я дома? – в её голосе были одновременно и радость, и грусть. *Как это возможно? Как я попала сюда?*

– Как я сюда попала? – спросила она вслух.

– Ты упала с лестницы и потеряла сознание. Ты сильно ударилась головой. Сейчас ты в больнице, – объяснил дядя Генри.

Даниэль улыбнулась. Но слезинка скатилась по её щеке. Дядя Генри не стал разбираться в её чувствах. Он помог ей сесть удобнее.

– Не напрягайся! – заботливо и строго приказал он.

– Извини! – несмотря на строгий голос, Даниэль была рада видеть дядю. Она никак не могла поверить, что вернулась к обычной жизни.

– Сколько времени я здесь?

– Ты давно уже здесь. Вторые сутки.

Так значит, всё это был сон? Всё-всё? И Зак? И даже поцелуй?

Даниэль притронулась пальцами к губам. *Не может такого быть! Всё было настоящим. Это не был сон!*

– Что с тобой? – забеспокоился дядя Генри.

– Я ... – Даниэль поймала на себе его испуганный взгляд.

– Ди-эль! – он ласково взял её за руку. – В чем дело?

Даниэль бессмысленно глянула на свою ладонь в теплой дядиной руке. *Неужели тот мир, к которому я успела привыкнуть за такое короткое время – всего лишь сон?*

Даниэль вскочила, но почувствовала резкую боль в ногах и во всем теле, и снова плюхнулась на кровать.

Дядя Генри попытался удержать её.

– Что ты делаешь? Тебе еще нельзя вставать!

Несмотря на боль в ногах, Даниэль все-таки встала и, с помощью дяди, подошла к большому зеркалу, висевшему в больничной палате.

– Зак... – прошептала она.

– Зак? Кто это, Зак? – спросил Генри.

Даниэль глянула на себя в зеркало. Всё, как обычно, и никакого жемчуга на шее. От сильной боли и от растерянности Даниэль расплакалась.

Дядя Генри понял, что она плачет не только от боли, есть что-то еще, что глубоко ранило её сердце. Он обнял её и прижал к себе.

– Завтра за вами приедут родители, – попытался он успокоить Даниэль. – Не волнуйся. Молли и Рони сами собрали чемоданы.

– Завтра? – переспросила Даниэль. Генри утвердительно кивнул.

Даниэль еще сильнее почувствовала, как ей не хватает Зака. Она привыкла к нему за это время. В её голове пронеслись счастливые минуты, когда они были вместе, и то, как три раза он пытался поцеловать её. *О чем я думаю? Это всё сон. Ничего не было!*

Даниэль успокоилась и вытерла слезы. Завтра приедут родители, и она уедет домой вместе с Молли и Рони... Она отвернулась от зеркала и вдруг снова услышала звуки дудочки.

Что-то сверкнуло на полу. Даниэль отпустила руку Генри и медленно подошла к кровати... присела на корточки и подняла с пола блестящую вещицу – это была черная жемчужина на шелковой нитке. Даниэль подняла жемчужину и сжала её в руке.

– Что случилось? – спросил Генри с любопытством. – Что это у тебя?

Даниэль почувствовала, что жизнь возвращается к ней.

– Так, ничего особенного! – ответила она дяде.

В душе она была уверена, что с этой минуты у неё всё будет по-другому. Неважно, что Зак сейчас не с ней. Она не одинока, и обязательно придет тот день, когда она снова увидит его – нового короля Альдженды.

*Куда бы ни звали фантазий ветра,
Когда-то до.ной возвращаться пора.*

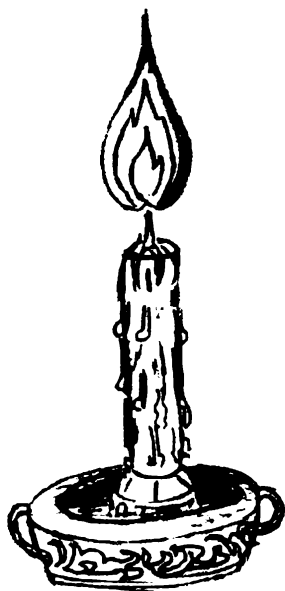
*В людженду волшебную, в мир неземной
Поверьте, пожалуйста, вместе со.мой.*

*А черного ж.и.чужа тонкую нить,
Как си.и.вол.удачи.ны.буде.и.хранить.*

*Ме.и.чужина снова поможет тогда,
Когда на пути у нас встанет беда.*

*Драконы, волшебники и короли
Откроют вновь таинства этой земли.*

*Часы пролетят, или дни, или годы,
Но.ны.непре.менно.вернемся.туда.*

Shoshana Yusufova

THE BLACK PEARL

Agenda

Book cover and illustrations by Shoshana Yusufov

Translation from Hebrew into Russian and English by Irene
Yavchunovsky

Proofreader Elena (Helen) Davidov

© Shoshana Yusufov copyright 2009, Israel

ISRAEL 2009

This book is devoted to my nephews as well as to all the children of the world, to my mother from whom I inherited her talents of writing, painting and music and to all my sweet family.

Shoshana Yusufov

A Fairy Tale for Children and Adults

The book by Shoshana Yusufov "The Black Pearl" is a fantasy novel. The young writer, undoubtedly possessing rich imagination, brings her main character, an ordinary girl into fantastic kingdom of Algenda. There she is involved in different incredible adventures. Some readers might say that they are familiar with many fantasy novels and all of them are similar. The author of this novel has certainly read lots of adventure books affecting her imagination but, nevertheless, she succeeded in creating her own fantastic plot. She managed to show how the personality of the main hero of this book Daniel develops under extremely different circumstances. The book's author exposes her main heroes to all kinds of dangers and trails, and they courageously endure all of them. And in these fantastic circumstances real human feelings like love, mutual aid, and friendship have been tested and strengthened. Not only impressions made by the novels the author had once read move the plot of Shoshana's story. The girl, who wrote this book, lives in a very complicated world. In spite of her young age and not very big life experience, she knows what the wars and terrorist attacks mean. She was dazed by the events of September 11, 2001 in Manhattan where her relatives live. And this event is reflected in the book:

"Her eyes were full of fear. The drops of people's blood started dripping from her body. She felt pain in her eyes. Why? Why all this happened? The fear clutched her heart. "Get up! Get up!" she cried. Tears filled her eyes".

The author describes Manhattan in her hero's dream, and a fairy tale acquires the deep meaning.

"Brothers are enemies. Why? Do they lack anything in this fantastic Kingdom?" ask both the hero of this novel and the author. However, till now adult politicians, philosophers, and different public figures cannot find an answer to this simple question of a girl.

Irene Yavchunovsky, a member of the
Union of Israeli Writers and a Diploma
Winner in the frames of international
literary contest "Russia's Golden Feather- 2008's".

Shoshana Yusufov is a musician – the pianist, the vocalist and the youngest member of Israeli Writers' Union. She was born in an artistic family on February 19, 1992 in the city of Akko, Israel. Her parents originated from ancient generation of Mountain Caucasian Jews "Jewhurho". The family repatriated to Israel from the city of Baku, Azerbaijan in 1990. Shoshana inherited her talents to writing, painting and music from her mother. Shoshana is a student of experimental 11th grade. She has been writing since her childhood and started writing the book "The Black Pearl" when she was 12 years old. It is a fantasy novel – a romantic story with a profound meaning. The author's young niece Daniella was the main source of inspiration. The novel is written in Hebrew and translated into two languages: Russian and English. Shoshana Yusufov lives in the city of Akko and writes the continuation of the story.

* * *

*I'll show you the way to the world that I've seen -
It's Fantasy Land where grasses are green.*

*You'll soon find there so wonderful things
Like dragons, and elves, witches, wizards, and kings.*

*This world of adventures exists far away,
We'll travel to it in a very strange way.*

*The hidden door leads to the mirror and pearl,
Just open it and you'll hear the call.*

*So, hurry up now and rescue your friend,
He might be in trouble at this very land.*

*The land's not like ours, isn't the same
Miraculous kingdom: *Alenda* - its name.*

Chapter 1

Daniel was sitting on the back seat of the car. She looked angry. She was forced to go and this irritated her most of all. She glanced at her younger brother Ronny sitting alongside the opposite window. He was wearing headset and pushing the buttons of electronic game which he placed on his knees. A four-year-old Molly was sitting in the middle holding Teddy bear in her hand.

"I can't believe that they managed to persuade me!" muttered she to herself crossly.

"Actually, they bribed you," smiled Ronny foxily.

Daniel looked through the window. Ronny was right, they really bribed her. Her parents promised to send her to a summer camp in Los Angeles on holidays if she agreed to go to Uncle Henry.

The parents occupied the front seats: their dad Albert was driving the car and their mom Emily was looking through the window admiring the view.

"I believe you'll behave properly at Uncle Henry's home." she started, but Molly interrupted her speech. "It's lovely, isn't it?" asked she. Daniel seated Molly closer to the window; little girl pressed her palms and head against the window glass. Daniel again looked through the window. The view was fascinating. It was a sunset hour; they drove along the field covered with lots of bright colorful flowers. In a distance the city scattered in front of them.

"You're right, Molly, it's really lovely." agreed Emily and looked through Albert's window.

Daniel did not answer. *Wasn't it clear that the view was charming and unusual?*

Soon Molly fell asleep on Daniel's knees, Ronny was also dosing his head leaned against the window. Daniel was still looking through the window. Her black hair falling upon her neck and crystal blue eyes were gleaming in a pale moonlight.

The car stopped.

"Arrived!" shouted Albert.

Daniel woke up her brother and sister and got out. The magnificent house appeared before her eyes. It was built at the deserted place among the fields and woods and looked like a big castle. Yes, it was a real castle which Daniel's parents admired so much. Their dad used to say, "It would be so nice if you grew up at Henry's home. If you stayed there for a long time, you would understand what a fun it might be."

"Oh, no!" thought Daniel. Without education in the castle, she felt like a stranger in the school. Other students usually laughed at her parents when they spoke to the school principle.

"What a beautiful place! I haven't forgotten it since my youth!" Emily exclaimed.

Daniel giggled. *Now she will tell that she has nostalgia, and if someone reminds her about it, she will tell that she has a depression and would like to go to cosmetologist to make a plastic operation. It's better not to say anything.*

"Di-el!" called Molly. Daniel helped her to get off and took into her arms.

"Want to kiss me?" she asked. Molly gave her a hug and they kissed each other.

"And me!?" nagged Ronny.

"You envy!?" contemptuously asked Daniel and let Molly down.

"Very much!" admitted Ronny.

Daniel patted his hair gently.

"You'll spoil my hairdo!"

"Nothing will happen. My hair is messy much more."

Albert fetched suitcases out of the car and put them in front of them. Molly ran forward and climbed up the stairs. Ronny and Daniel also climbed upstairs. Soon the children approached the big front door. Molly was eager to see Uncle Henry. She loved listening to his stories so much. Daniel examined her clothes. She was wearing the vest, a white t-shirt

under it and black tights. Suddenly the door widely opened and a handsome man went out. He was smiling happily.

"Hi, welcome!" Henry greeted them happily as usual.

"Hi Uncle Henry!" answered Ronny.

Molly jumped into his arms and hugged him tightly.

"What's up, Henry?" asked Emily with a smile.

"Everything's OK!" He answered.

"Hope you'll enjoy." said mom, then kissed her children and went to the car.

"We'll be back in a month, exactly! Don't bother Uncle Henry, OK?" added Albert coldly.

"Don't worry, they won't bother me. Have a nice vacation!" smiled Henry.

Albert and Emily got back into the car and drove away. They decided to make a tour to Hawaii and leave the children in the house of that strange Uncle Henry with his mysterious stories about monsters, spirits and fantastic creatures.

"This month is going to be long and boring!" muttered Daniel cruelly.

"Yeah!" agreed Ronny.

"Molly! Ronny! You've grown up!" exclaimed Henry and hugged Molly again.

"He's nice, anyway. Not as cold as our dad." Thought Daniel and glanced at Henry.

"Hi Uncle Henry," she said.

"Di-el!" he inspected her from head to feet and smiled gladly, "You've become a pretty lady! How long haven't you been here? How old are you?"

"Sixteen." Daniel flushed.

"You've grown up; it means that we, adults, are getting older with every day." He said and took the suitcases. The children entered the house, and Ronny closed the front door. Inside, the house resembled a real huge fairy tale castle. Ronny looked around with amazement. He had never been there before, just heard a lot of stories about this place. Daniel examined the

house with the same amazement. Only Molly behaved as usual, she liked such places because Daniel told her many stories about kings and palaces, princes and princesses before sleep.

"And you live here alone?" Ronny asked.

"Unfortunately not." Henry answered ironically.

"What's so amusing?" they heard the voice. A young man quickly jumped downstairs.

"Drain?!" she smiled.

This was Drain, the youngest of five Henry's children. Daniel met him long ago and remembered as a nice guy.

"Haven't seen you for ages! How're you?" he asked and smiled back to the guests.

"Everything is OK, and you? Have you graduated from the University?" asked Daniel.

Drain nodded. He was smiling all the time. He was so happy to meet his cousins. Drain took the suitcases and they all walked along the long corridor. Daniel was also glad to meet Drain who always understood her better than her other cousins.

The children were happy. Molly and Ronny entered the kitchen. Daniel followed them along the long corridor. At the moment she stepped the corridor, she suddenly clearly heard two strokes. It seemed to her that they coincided with her heart beats.

What's that? Where are those strokes from? She stopped in hesitation, creeps ran down her neck. Daniel peered into the dark corridor.

Daniel! What's happened?" Drain interrupted her thoughts.

"No! Nothing special! I heard something." she answered uncertainly.

Drain glanced around: "No, there isn't anything," he answered and entered the kitchen. "Come in! If I'm not mistaken we'll have an ice cream for dinner today."

"Really?" asked Daniel happily.

They all sat down at the table and started dinner. The dinner passed quickly, it was time to go to bed. Ronny was

offered a special room and he was very glad. At home he shared the room with Molly; she used to get on his nerves as she often spoke in her sleep. Daniel and Molly went to another room. It was rather big but Molly managed to throw all her things onto the floor, and the floor seemed to disappear at all.

Daniel helped Molly to put on her nightgown, and the girl hid under the blanket. "Good girl, Molly," said Daniel. She stretched the blanket and stroked her hair, "It's time to sleep now," she said.

"Well! Good night Daniel!" Molly uttered tiredly.

"Good night, dolly!" answered Daniel and kissed her.

"Di-el! See you tomorrow!" whispered Molly and closed her eyes.

"See you!" she smiled back to Molly.

Daniel remembered that she forgot to lock the door. She went to the door opened it and gazed into an empty corridor. It was dark and quiet there, all the relatives, except her, were sleeping. She locked the door, opened the suitcase, took out pajamas (the shorts and the tight t-shirt) and hanged it on the chair. She tried not to wake up Molly and stepped softly. Daniel entered the shower room. Suddenly, she again heard two strokes. They came from the lower corridor. Daniel came up to the door and again looked into the stairs. She made sure that there was nobody there then slowly went towards the stairs. She heard the third stroke, and this time the strokes seemed to coincide with her heartbeats. Then she again heard 'bum-bum'. The strokes repeated while she was going along the corridor in the direction of the basement.

Daniel was breathing heavily. She blamed herself that put her nose into her Uncle's affairs, she came up to the door and squeezed the door hand. The strokes became louder and more frequent. They worried Daniel. Now they resembled the heartbeats after the sport lesson at school. She approached the door and took her breath. Than with the words: "No matter!" she pushed the door. There was nothing but complete darkness.

Daniel found the stairs and slowly moved down. The staircase seemed endless. She found the switch and tried to turn on the light but failed.

"It doesn't work." she thought. "I nose into Uncle Henry's affairs, don't I?" Daniel walked upstairs to get back to her bedroom. The strokes repeated, now they were much louder than before. She felt as if someone was calling her all the time from the side of the basement.

"OK! I'm coming." she whispered and surprised at what she said, "Just take a lantern!"

Daniel remembered that Drain once showed her where the closet room was. She went there. Different things were scattered inside the room. On the one of the shelves she found the lantern, she took it and went back to the basement door. She decided that Uncle Henry was sleeping. Some scientists work at night, but Uncle Henry looked tired today so, most likely there was nobody in the basement. Uncle Henry was a professor, famous not only in England but also all over the whole Great Britain. Daniel cursed herself, she interfered his private life. "Curiosity has won!" she said to herself and with these words opened the door.

Daniel slowly went downstairs leading to the basement. She felt as if she was a criminal. The staircase ended and Daniel entered the large room. She noticed the switch on the wall and turned it on. The room got lit with the light of crystal chandelier. The girl saw a large library with lots of bookshelves. She moved among the bookshelves till she hit the pillar. There was the plaque on it with the inscription "History".

The shelves were full of various books, beginning with the ancient history up to the 21st century. Daniel observed the books' covers with curiosity. The next title was 'The Story of Extramundane World', then she saw the book with the title 'Nights in Algenda'...

"What a strange title!" she smiled, then another book attracted her attention. She read the title: 'The History of Dragons'. She again heard two strokes. They came from the

bookcase standing next to the wall behind the shelves. Daniel came up closer to the wall trying to hear something more. She again heard two strokes.

"I can't understand who's calling me? What's going on behind this wall?" She asked herself. She lowered her head. She could not understand why she was here alone at midnight, and why only she heard these strange sounds. *"I hear strange sounds. Something is wrong with me. I got crazy, didn't I?"* she asked herself with fear.

Suddenly she noticed another very thick book: 'The Power of Algenda' she read. She touched the book but suddenly the bookcase moved from its place and Daniel noticed a small dark room which was hidden behind it. She felt that the strokes were coming from this very room.

"Is there anyone here?" she cried hoping to hear the answer. *"What if I really got crazy?"*

There was one more bookcase, a table and a chair in that room. The mirror covered with the piece of cloth was hanged on the wall. Daniel pulled the cloth off and read the inscription on its frame:

***When the Sun sets and the darkness rules the Moon,
then the day will come and the pearl will become
black.***

Daniel was astonished. She came up closer and looked at her reflection in the mirror: soft lineament of her pale face, long glossy black hair, falling upon the shoulders, forelock closing eyebrows. Her blue eyes were shining like diamonds, she was slender and pale like a moon in the skies. Her look was serious and thoughtful. She was fascinating. The strange sounds returned. Now they came from the wall with the mirror. She noticed that something sparkled behind the wall brick. Daniel stretched her hand, easily moved the brick and saw a small musical chest

behind it. Daniel fetched the chest and put it on the table. A strange ornament engraved on it amused Daniel. She cautiously opened the chest and instantly heard a lullaby melody from it. Inside the chest there was a pendant with a black pearl. Daniel fetched it.

"A black pearl, isn't it strange?" she thought, then smiled and tried the pendant on. She looked into the mirror again and joyfully nodded to her reflection. The pearl was fascinating. Then, suddenly, she clearly heard two loud strokes. They seemed to be very close to her. She felt a strong pain as if someone was thumping inside her heart trying to pull it out. Daniel again saw her reflection in the mirror. The pain stopped the pearl began glowing with an unusual bright color. She wanted to unlock the chain but it was locked so fast that she was unable to do it.

Daniel closed her eyes with fear. Now she wanted to stop all this. When she opened her eyes again she saw the guy in the mirror, his eyes burnt with courage and hope. Daniel approached the mirror to see him better. She saw that the guy was fighting with a big red creature. At first she thought it was a dinosaur, but later she understood that this was something supernatural like an enormous red dragon.

"What does all this mean?" could not understand Daniel, but suddenly the light beam from the mirror pulled her strongly towards the mirror, and it vacuumed her inside. Echo rang in her ears and she heard her name:

"Daniel!"

Chapter 2

Daniel's blue eyes opened as if she woke up from the dream. She felt that she was sitting on something soft, at first she thought that got back to her room. Daniel looked around. She was sitting on the green grass, surrounded with tall trees. The sunshine dazzled her. She decided that she was still dreaming.

"Molly!" she called, "It's time to get up!"

Nobody answered her. Nothing except the birds' singing was heard.

Daniel got frightened. She called again, "Molly! Don't you hear me?"

She heard nothing but singing of the birds. Daniel looked behind her then looked forward with fear. This wasn't Uncle Henry's house at all. There wasn't a ceiling above her head but a blue sky with the sun shining brightly.

"Molly?" she whispered getting more and more worried. "*Where am I?*" No doubt that this wasn't Uncle Henry's house. Tears filled her eyes; she was breathing heavily and trembling with fear. She fell on her knees. Everything that happened last night wasn't a dream. She had no doubt now that the sparkling mirror and the damned chain still squeezing her neck were real. She got vacuumed inside the mirror. There was almost no hope that she was dreaming and just could not wake up.

"Where am I?" she cried helplessly trying to wipe up the tears with her palm. But the tears dripped and she could not stop them. She had no idea where she was. She had never seen this place before.

"You were having a hard day today. Weren't you?" she suddenly heard the voice. Then someone asked anxiously, "Are you OK?"

Daniel turned back and saw a pretty woman behind her. The woman smiled friendly but there was an anxiety in her look. She was very tall with blue eyes, very long blond hair and long spiky ears.

Daniel gazed at her with fear and amazement. She was especially surprised at her long ears.

The women felt embarrassed and lowered her eyes, "You don't see the elf for the first time. Do you?" she asked irritably.

"The elf?" whispered Daniel.

The woman smiled. Daniel could not believe her ears.

"Where am I?" repeated she in a whisper.

"Don't you know? In Algenda." smiled the woman.

Daniel recalled the library and the bookshelves in Uncle Henry's house. She understood that she occurred in a different world described in those books in thick covers.

"Algenda!" she echoed then asked, "Algenda, what's this? Is it a place on the map? If yes, where is it?"

The woman burst out laughing. Then she looked into the serious and frightened eyes of Daniel.

"Aren't you joking?"

"Do I look as if I'm joking?" thought Daniel.

"Algenda is our Kingdom, and you're in it now.

"Almost 'agenda'." laughed Daniel.

"What's so funny?" It means the 'Land of Gods' in the ancient language. I don't find anything funny in it. "Where are you from? I guess you're a stranger." the woman asked suspiciously.

"England, the Earth. If this tells anything to you." answered Daniel.

"The... what..? The Earth..?" the woman was getting worried; now, it was her turn to surprise.

"You may get into trouble! If they find out that you came to our world, they will throw you into the cage like a beast. They won't stop till they eliminate all the mortals."

Daniel looked at her with horror. Trying to fight the fear she asked, "Who are they?"

"The Power." answered the woman. 'The Power of Algenda' – the title of the book appeared before Daniel's eyes.

"Can you tell me about this Power? Who rules this kingdom, people, like me?"

"Not quite! They differ from you. They are witches, warriors, and wizards. They possess a magical power which doesn't exist in your world."

"How do you know? Do you know anything about my world?" wondered Daniel.

"Yeah, nearly five years ago a mortal from your world was here. He told us about this world. His name was Christopher, if I'm not mistaken."

"Christopher?" asked Daniel.

The woman nodded.

"Professor Christopher?"

"Yes. Are you acquainted with him?"

"He's my uncle's friend."

"Fine, if so, the penalty might be less severe." she smiled.

"Really?"

"Professor Christopher once helped us very much, I hope they remember this and won't make you harm."

Daniel sighed with relief as if the stone fell from her heart. *"At least, they won't kill me"*.

"But I wonder how did you get here?" asked the woman.

"Through the mirror, with the help of this chain," Daniel pointed at the black pearl.

"What?.. The Black Pearl?!" she asked stumbling anxiously.

"What's happened?" Daniel got frightened again.

Suddenly the birds stopped twittering. They stood in silence for a moment.

"Why don't you answer?"

The woman smiled with happiness. The birds began twittering again. The woman answered with deep respect, "Both the residents and the rulers of our Kingdom will be not just glad, they will be happy to see you. Do you know what you're wearing on your neck, girl?"

"No. Do you mean this chain? Is there anything special in it?"

"Oh, it's so simple!" she came up closer to Daniel, "The keeper of the Black Pearl will bring victory and save our devastated world from the war, girl! You came here not in vain. You're the one who can stop the war of brothers that has been lasting for about fifteen years. You are the keeper, - you are the rescuer!" She exclaimed solemnly.

Daniel opened her mouth widely. She was shocked. *"Isn't it enough that I stayed alone in the secret room in Uncle Henry's house, then got into this strange world, and more than that, I'm considered the rescuer of this world!?"* What other troubles are going to happen with her, she wondered. Hadn't she been so nosy, nothing would have happened! She blamed herself.

"By the way, what's your name? I'm Cristella," said the woman ignoring the horror in Daniel's eyes.

"D... Daniel. My name's Daniel. Glad to meet you, Cristella." she told.

"So do I." answered Cristella and they shook hands. "Let's go to the Palace!" she offered politely.

"With pleasure!" agreed Daniel, "but, please, call me Daniel," she murmured still frightened and amazed by everything that happened to her.

The woman walked along the field towards the wood. Daniel slowly followed her. She was scared. Different thoughts came to her mind, she thought about the magic pearls and about the words Cristella told her. "How should I save this world?" They came to the wood resembling a big labyrinth. Enormous trees spread their huge branches yellow, red and green leaves were falling from them and covering the ground which also surprised Daniel, as the air was hot like in summer.

Daniel followed Cristella and looked around with curiosity. She paid attention to the tall tree and stopped near it. Cristella walked ahead but noticed that Daniel stopped and turned

back. Daniel could not revert her eyes from the tree, as if there was something that drew her to it.

"What are you looking at?" she heard a man's voice. Daniel looked around, she didn't see anyone.

"The trees talk?!" she murmured.

Cristella laughed, she noticed that Daniel felt embarrassed, "No, the trees don't talk," she shook her head.

"Then, who talked to me?"

"It's me!" answered the youth with brown eyes with a touch of green.

"Your Highness!" Cristella made a profound obeisance.

Your Highness? Wouldn't she tell me that he's a real prince? Daniel started inspecting the guy with interest. He was tall, well built with golden messy hair falling upon his shoulders. He was wearing a little bit worn clothes and high boots with black ornament; the mantle decorated with the same symbolic adornment was falling from his shoulder. He stood one hand in his pocket; the other squeezed the sword. He looked tired and weary from heat. Daniel caught his serious thoughtful glance.

"Chris, who's this?" he asked putting the sword into the sheath.

"She's the mortal, Your Highness." Cristella looked straight into his eyes.

"The mortal?" he grinned sadly, "What does the mortal do here?"

"Got here by mistake" intruded Daniel harshly, "What's wrong with this? Aren't you mortal either? And why do you talk to me in a third person? I have the name, Daniel!"

"Who gave her the right to speak?" The youth interrupted her. His tone was reserved and aloof. He seemed to lack human feelings at all.

"I allowed to myself!" Daniel answered huskily.

"Ts!" Cristella glanced at her with reproof.

"Let her talk if she wants, she'll die in any case." he uttered sternly.

Silence came again. Just the sounds of the light breeze were heard. Cristella glanced at the guy with fear. She hesitated not knowing whether she could object the future king. Still she told, "I think we can't kill her, Lord Zack!" she again looked into his eyes, "Don't you see what she's wearing on her neck?"

Zack, who did not even look at Daniel a second ago, unexpectedly peered at her. He was shocked when saw the pendant.

"The Black Pearl?!"

Zack started studying her from head to feet. He assessed her footless legs covered with scrapes, her slender body, blue eyes and black hair, and finally her strange clothes.

"She's cute." He thought.

"Why are you looking at me?" Daniel felt uncomfortable.

"Shouldn't the keeper of The Black Pearl be an old man?" he asked Cristella still gazing at Daniel.

Cristella shrugged her shoulders. It was clear that she had no idea about it.

"Why does he look at me so closely?" thought Daniel, his intent look embarrassed her. *"Will you stop gazing at me? Please!"*

"I wonder..." began Zack slowly.

"What?" interrupted him Daniel with curiosity, she was afraid to raise her eyes.

Zack saw that she felt uneasy. He came closer and looked into her eyes. Daniel flushed.

"Can't you stop gawking at me?" she asked. "No!" he responded.

Daniel was perplexed at his answer, "Please!" requested she.

"Well!" agreed Zack. Let's go to the Palace. He turned and went ahead as though Daniel wasn't there at all. Cristella followed him quickly, and Daniel was offended that they forgot about her at all. Her footless legs hurt; they were covered with

new scratches. Daniel stepped on something sharp and felt a severe ache in her foot.

"Ah!" she screamed and sat down on the ground.

Her legs ached so much that she could not go any more. She examined her foot.

"What's wrong?" Cristella heard the scream and turned her head. She ran back to Daniel. Zack came back either but not as quickly as Cristella did.

"My feet ache and bleed!" answered Daniel with a false smile, then added, "Don't worry, everything's OK."

Daniel got on her feet and tried to make a few steps. At this moment Zack took her into his arms.

"What're you doing?"

"I'll carry you to the Palace." He responded firmly and walked ahead.

Cristella walked beside him smiling. She didn't expect such a twist and could not guess that Zack would help Daniel.

"Free me! I'm OK! I can walk!" Daniel fought trying to free from his embrace.

"There's the lake not far from here. It's special. It's called The Great Lake of Algenda. I'll take you there." explained Zack ignoring her shrieks.

"Why? What lake?"

"The Great Lake of Algenda is magical It'll cure you." explained Cristella. They got out of the wood and walked towards the lake. Soon they got there. Daniel saw two stone columns serving a gate. Each column consisted of three parts. Both of them were supported by plinths. They were decorated with a mosaic ornament; the upper part of each column had a cylindrical form. The plinths resembled two flat flying saucers.

"We came!" said Cristella.

Daniel glanced furiously at Zack, then stood up and entered the water up to her ankles. The strong gust of wind blew from the side of the gates. Daniel closed her eyes listening to the rustle of the waves and the whistle of the wind. Suddenly a cold

gasp of wind blew into her face. Daniel clearly heard two strokes they were coinciding with her heart beats.

"They are just the same as I had heard in Uncle Henry's house." She thought with fear and panic. She could not understand where these strange sounds were coming from. Daniel shut her ears with both hands.

"No! I don't want to hear them again!" she whispered.

"What's wrong, Daniel?" she heard the voice of Cristella.

The strokes continued. Daniel ran out of the water to Zack who was puzzled by her odd behavior. "What's happened to her?" he thought and got worried. Daniel sat down on the grassy bank and embraced the knees with her arms. The waves were splattering beside her feet and tickling them gently.

"What's wrong with you?" Zack came closer and touched her hair.

"Don't you hear them?" whispered she in a trembling voice.

"Hear what?"

"The strokes! Those damned strokes!" the tears dripped down her cheeks.

Cristella and Zack glanced at each other. At this very moment the wind got stronger. All of them heard an explosion somewhere in the distance. Daniel jumped and stepped towards Zack in a second the strong gust of wind twisted her. Daniel put forward the palms trying to protect her face. But the wind squeezed her throat with an enormous strength that she almost could not breathe. Her slender palms were unable to cope with the might of the hurricane. The strong wind caught her; Daniel felt that her legs were dangling in the air. She flew above the earth. Unmerciful wind took the girl away. Life seemed to wipe away from her body. She felt nothing but blackout. Zack stretched his hand out in her direction. His lips whispered the spell and radiance appeared around his hand. Daniel flew down and fell near his legs. Her eyes were shut, she fainted. Zack, breathing heavily, fell down either.

"Your Highness! Are you OK?" Cristella dashed to him.

Zack stood up and looked at Daniel. She saved him! This heavy hurricane should take him away and instead, it wounded and even almost killed the stranger. Zack knelt beside Daniel and touched her forehead.

Do you think it is SHE?" asked Cristella.

"I don't know, but there's a way to check." answered Zack. He tilted Daniel's hair and stretched the palm above her forehead. The black luminosity started glowing above her forehead. Zack's hand trembled and he moved it back.

"That's the Devil, isn't that?" whispered Cristella in a trembling voice, interrupting Zack's contemplations.

"Don't worry, Criss! The devil hasn't conquered her yet. We must take her to the Palace. Then The Council will decide how to prepare her to all that might happen. He approached Daniel and carefully took her into his arms again. Cristella watched him thoughtfully.

"Are we going home?" she asked.

"Yeah!" answered Zack. He lowered his head looking at Daniel.

Chapter 3

In the morning Zack entered the room where Daniel was lying. He had brought her there yesterday evening, and since then she didn't come to herself. He closed the door. Zack felt that he had to see her again. The candle was burning at the bedside table, and its dispersed light fell on Daniel's face. She lay on the white sheet. Her palms, legs and forehead were tightly bandaged. Zack bent to her. The candlelight fell on his golden hair making it shine like spurts of flame.

There was a chafe above Daniel's eyebrow. She was a stranger, an alien but, in spite of that, she attracted Zack. How it

happened that she rescued him? And he – the future of the Kingdom could not defend her!? Zack could not get rid of this thought. He came nearer and sat down on the edge of her bed. He knew that he shouldn't touch her as she was the Black Pearl keeper, but he could not cope with himself. He moved the candle toward her face and touched it gently. Zack flushed. "What will happen when she wakes up?" thought he. For a moment he imagined that Daniel was his beloved wife and the queen of his people. Why could not she become the queen? And what if she doesn't answer his feelings? Zack smiled ironically and threw away these thoughts. Nonsense! How could such a silly idea come to his mind?

He stood up quietly, placed the candle back, put it out and went to the door. Near the door he turned behind and glanced at Daniel once more. Zack went out and closed the door. It creaked slightly.

When will she wake up? Is this slender girl really capable to save the whole Alghenda? Will she be able to wake up the Black Dragon? If yes, how will she pay for this? What fate is awaiting her?

"What fate is awaiting the Black Pearl keeper? What else if not death?" the old woman's voice interrupted his thoughts.

Zack saw Marian Li – the priestess of the Power of Light. She was more than three hundred years old, and she survived all the wars of the kingdom. More than that, she participated in them. She as her three granddaughters, 'trio Li' possessed exclusive qualities and contacted magicians and other supernatural creatures living in the Kingdom. She was always wearing the long gown covering her old body and decorating with traditional symbols.

"I see you're pleased to break into the room without warning." muttered Zack.

"I've been here all the time, Your Highness." she answered arrogantly.

"Well. Where's the First Counselor?" asked Zack in a more agreeable tone.

"He'll be soon. You're fascinated by this girl, aren't you, Your Highness?" grinned the priestess.

"You're always needling, annoying old lady." repulsed Zack but flushed and turned his eyes, as the old lady was right.

"If it's true, Your Highness," she continued with sarcasm, "I don't think she will admire such an ill-bread prince.

"Live the guy alone!" Luckily to Zack, someone's voice interrupted their conversation. The old Counselor entered the room.

"Glad to see you!" smiled Zack.

"So am I. Did you find HER?" The news that the Black Pearl's keeper was a young lady was a pleasant surprise for him.

"It was SHE who found Me." argued Zack.

He leaned against the wall; yesterday's picture again appeared before his eyes. She rescued him and was wounded.

"The girl saved the prince – the rescuer! Shouldn't it be vice versa?" the priestess, able to read the prince's thoughts, requested with the same sarcasm.

"Thanks, that reminded me about it!" responded Zack crossly.

The priestess grinned. She loved teasing Zack. She could not forgive him that he didn't stop his brother Wan from starting crusade against their third brother Jack, where Wan was wounded.

"My pleasure!" replied the priestess angrily.

"Uncle Zack!" they heard a tender child's voice.

Zack turned back. A small girl of about four years old in a short dress and sandals ran into the room. Two blond ponytails tied her hair. Her green shining eyes were smiling happily. She was Zack's niece, the daughter of his elder brother Wan.

"Eva!" Zack smiled back and took the girl into his arms.

But last events bothered him and a smile faded very quickly.

"What will we do?" he again applied to the Counselor.

"I think we must consult with Mother," answered the Counselor.

"Where's the girl?" asked Marian Li.

"In my bedroom," replied Zack.

"As soon as she recovers, bring her to the Temple." said the Counselor uncertainly.

Zack nodded and the Counselor went out.

"We must tell everyone! The Kingdom is saved!" Eva said and clapped hands joyfully, "Hurrah!"

"No! We mustn't!" argued Zack. "Don't be so careless. No one should know this. Promise, that you won't tell anyone."

"Even to mom and dad?" surprised Eva.

"Even to them," replied Zack looking at her gently. "I'll tell them myself. OK?"

"OK!" agreed Eva and jumped away.

Zack glanced at Marian Li. She was displeased as usual.

"What if the Darkness conquered her and the Light stepped aside forever?" - worried Zack.

* * *

The cry of a small girl shook the streets of Manhattan. She lost her family. Daniel was there. She felt nothing but fear. There was no one around, just a heartbreaking cry of a girl. The wind was blowing and whistling in the ears. The drops of blood were seen everywhere. The empty city was totally devastated; the ruins surrounded Daniel who stood alone in the middle of the former residential area. She looked ahead in direction of the broad and long avenue. It stretched like an arrow up to the horizon. Tears of reminiscence brought her far away together with the girl's weeping being heard from one of the ruined houses. Daniel understood that she was dreaming and in her dream saw the reminiscence belonging to someone else.

She returned home to America. She was neither in Uncle Henry's house nor in Algenda. She was at her parents' home. Mom and dad went to Hawaii and her brother and sister were in England. She walked northwards along the avenue and recognized Times Square. Neon billboards were smashed; splits and cracks crossed the walls of the building, effuse grass stuck out of them. Daniel noticed a billboard over the biggest in this district restaurant. That was an Italian restaurant where their family used to eat.

"Why is everything ruined here?" she could not understand. She walked ahead and stopped near the tall building. There was a huge billboard behind it. The cry stopped and frightening silence came instead. Daniel quivered. She approached the billboard trying to see anyone. Dead people were lying on the ground, women and children among them. Her eyes were full of fear. The drops of people's blood started dripping from her body. She felt pain in her eyes. Why? Why all this happened? The fear clutched her heart. "Get up! Get up!" she cried Tears filled her eyes.

"Di-el!" she heard someone's voice.

Daniel turned back. The woman was standing behind her. She came up to the girl quickly and smiled to her. The woman was wearing a summer dress matching her honey eyes and blond hair. She looked at Daniel with affection.

"Who are you?" asked Daniel.

The woman made a step forward. Daniel scared and sprang back.

"Di-el! I'm glad that you came to me. The woman sighed with relief and hugged Daniel. The girl instantly felt pleasant warmth of her hands and felt quiet.

Daniel could not understand what happened. Why the warmth of this woman's hands affected her so much and the feeling of fear changed by the feeling of deep sorrow.

Daniel lowered her head, "Who are you?" she whispered quietly.

"I'm the prophetess of Light." replied the woman.

"The prophetess?"

"Do you know why you are here?" Asked the woman and touched Daniel's black hair.

"No," answered she and started crying, "But... but I want home."

"I know, honey. You will be able to get back home just after you'll finish the mission for the sake of which you're here."

"What mission?" Daniel asked wiping the tears.

Suddenly everything lit up with the bright light, then the light disappeared and the dark night covered the place. Darkness that spread around was frightening. The woman vanished and Daniel stood on her own in darkness. She felt lost, alone in the whole world. Dead bodies she had recently seen in the street floated before her eyes. Daniel could not realize why she felt such affection to them. The mirror grew before her eyes and she saw her scared face and full of tears eyes. Daniel decided that it was time for her to die.

"Don't be afraid!" She again heard the woman's voice. Daniel could not find out where it came from. But when she looked into the mirror again, she saw her new acquaintance in it. The woman stretched her hands toward Daniel. "Everything will be alright! I trust you" she said and smiled gently.

Fear changed by curiosity, "You trust me? Why?"

"You'll see it very soon!" the woman replied, "I promise... but, firstly, you have to overcome lots of obstacles and believe in something you didn't believe before. I know it's not easy, but I believe in you."

Daniel laid her hand on the mirror as if trying to touch the prophetess' hand. She was completely puzzled, but, in spite of all this, the woman's words calmed her down.

"Which obstacles?" she wondered.

"First of all, stop them! And then... then you'll have to free the Black Dragon. Only with his help you'll be able to bring this senseless war to an end."

"Them? Who are they? And what dragon are you talking about?"

"Time must come...and you'll see it yourself."

From the woman's words Daniel realized just one thing: she got into trouble which no one could prevent. What does that all mean? Which black dragon had she to free? Who were those people she had to stop? The intense light lit the mirror. The woman's image vanished from Daniel's eyes in a moment, as though it had never been there before.

All of a sudden the bright light turned into crimson, like blood, and an ugly horrible shade appeared before Daniel's eyes. The girl heard the yell of the Death. Just this way she could describe the death. Then she heard someone's voice again, Daniel rapidly turned her head in hope to see the prophetess, but her eyes widened with horror: a bony hand squeezed her shoulder and the blood sprang out of this hand.

Daniel screamed, her scream echoed all around the room. Her eyes opened and she woke up.

Daniel felt a severe headache, her heart was beating fast. She sat down in the bed.

With bewilderment, she found out that this was not at all her bedroom. The room was vast and modestly furnished; an ancient modeling was on the ceiling. To the left of the door there was a large window. The furniture of this half empty room was very beautiful and unusual. On the wall there was a huge mirror with symbolic adornment on its frame. The desk and the chair stood next to another wall, the wardrobe and the small table the same as the bedside table were also decorated with the similar strange ornament. Daniel finally noticed that her hands and feet were bandaged; she felt pain in her muscles.

Zack entered the room. He tried to conceal his anxiety and his face still remained impenetrable.

"How are you? You were crying. Hit or dreamed something?"

"Where am I?" last time Daniel frequently asked this question.

Zack tried to look indifferent.

"In my room in the Palace," replied he.

"How did I get here? Don't tell that you brought me in your arms!" crossly cried out Daniel.

"Can you walk? If yes, let's go with me. I have to explain you something on our way to the Kingdom's Council." he said and gave her his hand.

"What council? You're all so odd here! At first this dream, then you... what does this all mean? I'm totally confused..."

"What kind of dream? You saw the dream?" interrupted her Zack.

"He took her hand and pulled her slightly to himself. Daniel got up and faces were close to each other now. Daniel flushed.

"I... I don't remember well... There was a woman.

"You saw the woman, yeah?"

"Yeah," Daniel nodded, "And she told that I must find the Black Dragon."

"Clear!" Zack smiled joyfully, "And that's why the Black Pearl brought you here."

"Yeah, something like this...and she told that I must stop the war and some people..." remembered Daniel.

When Zack heard this, his face bleached.

Daniel glanced at Zack. She could not understand why he got so scared, but saw that there was something wrong.

"What's wrong, Zack?"

"Lord Zack for you...I can't catch it, it means that you're not just the keeper of light but also the Devil's messenger. How could it be possible? How can two these forces be kept in the heart of one girl?"

"Zack! What nonsense are you talking about?"

Zack took Daniel's hand. "You saw the prophetess of Algenda in your dream. She comes into the dreams and foretells the future through them.

"Yeah... right! She told me something like this."

Daniel again looked into Zack's eyes and noticed the spark of hope in them.

"Let's go!" Zack took her hand and led her out of the room.

"Where're we going?" asked Daniel trying to catch up with him along the Palace's corridors.

Zack was running ahead holding her hand and she was running behind stumbling all the time. His face was beaming with enthusiasm. Daniel decided that the guy got crazy. She had no doubt that she occurred in this strange and obscure world by mistake.

Daniel peered inside the enormous corridor with fear. At the end of it she saw the door. Zack was rushing towards it, and she was afraid that in a few seconds they'll bump into it. But Zack directed his hand toward the door, whispered some words and it widely opened before them.

"How did you do this?" wondered Daniel.

"Ah! Everyone can do this here." he replied indifferently.

"Even me?" Daniel looked into his eyes hoping to get a positive answer.

"No!" answered Zack seriously and noticed that she was disappointed. Zack knew that Daniel had no idea what power she possessed,

"Do you remember what happened to you before?"

"A little, there was a strong wind and constant strokes and then complete gloom."

"Do you understand what you saw?"

"Yeah, but how the wind could do such thing with me?"

Zack took her hand again and ran ahead. They ran till Daniel noticed another door even more massive than the first one. Zack repeated his gesture and this door easily opened although, it

was much heavier. At last they ran out of the Palace. Daniel didn't believe her eyes. A huge palace was behind, in front of her there was the path on both sides of which the green meadow scattered. It seemed endless. She saw the wood on the horizon. The children were playing in the meadow. Daniel saw their cheerful faces and smiled. The feeling of joyfulness filled her heart. Then she noticed the boy on the swings. Some children swayed him.

He had an unusual grayish skin color, serene like ice and sad eyes and spiky ears. He was poorly dressed. The boy lowered his head and sadly observed his footless feet. Daniel noticed his sharpened ears and colorless long hair. He differed from other children and looked like an alien.

"Stop!" cried out Daniel. "Zack! Stop, please!"
Zack stopped.

Chapter 4

Zack looked at the boy.

"He's Cloud, Cristella's son," he explained.

"Her son? And... where's Cristella?"

Zack shrugged his shoulders.

Daniel lowered her head and looked at her soiled pajamas: the shorts and the t-short. She moved towards the boy. Zack went behind her. "How could she notice that Cloud is sad?" he thought.

Cloud felt lonely, but there was not anyone who wanted to listen to him carefully or talk to him.

"Hi!" said Daniel friendly. "I'm Daniel. And you're Cloud, Cristella's son, right?"

Cloud did not answer just glanced at Daniel. His eyes were cheerless, there was a shade of green in them.

"Glad to meet you." smiled Daniel.

Zack and the elf looked at her with surprise. *"It's not the time to make acquaintances. And when did she become so friendly?"* thought Zack and told, "We should hurry up!"

"Well, Cloud, tell me please, are you waiting for anyone?"

Cloud again looked at Daniel. His eyes suddenly became bright blue, now they were shining joyfully. He shook Daniel's hand.

"I'm waiting for Ray," heard Daniel a gentle voice.

Zack sighed. He was nervous. He thought about his elder brother Jack who intended to destroy everything on his way searching the Black Dragon. That's why Daniel saw the prophetess in her dream. She came to warn her about the danger. *"We must hurry!"* he thought.

"Who's that, Ray?" Daniel's voice broke his contemplations.

"Ray is my friend. He's younger than me," explained Cloud.

"And he is one of the most influential counselors in the kingdom." finished Zack.

Cloud smiled for the first time, "Is it really SHE?" he asked.

"May be, may be not!"

Daniel did not grasp the meaning of Zack's answer. However, Cloud did. He smiled again.

"Cloud!" they heard the voice. Daniel saw the boy with dark hair and brown eyes in a long gown and a huge green hat on his head. He was short and the green gown covered him from head to feet. Thanks to his enormous hat he looked a little bit taller. The gown was festooned with golden ornament symbolizing the king's power. From the first sight it was seen that this was not just a boy but a VIP.

"Ray!" smiled Cloud.

"Is he Ray?" asked Daniel.

"Exactly, dear mortal!" answered Ray.

Daniel lost her temper. "Why do all of you call me so? I

have the name – Daniel!"

"This doesn't matter now. They're waiting for you, and you must hurry." Ray's eyes were very serious.

"Who's waiting for me?" surprised Daniel, "What are you talking about?"

"Zack, didn't you tell her?" asked Ray.

"What didn't he tell me about?" wondered Daniel.

"I wanted to tell her on our way to the Temple, but she decided to stop here," replied Zack excusing himself.

"It's time to take responsibility for the rest." reproached him Ray, "You must hurry up to the Temple, Zack. Mother has arrived. She's in our Kingdom now.

"What's going on here? Can you explain me? Which 'mother' has come? Whose mom is she?"

"If Mother has already come, we must hurry." agreed Zack. He again took Daniel's hand and they ran away.

The distance was not too long but Daniel thought that they had been running ages. *"Why couldn't Zack explain me everything? Who was that 'mother'?"* They approached the Temple. Daniel found it very big and magnificent. Zack put her hands in his.

"Everything depends on you now."

"On me..? What depends on me?" Daniel got more and more puzzled. *"What's going on here?"* she thought.

"While I'm the prince I can't break in. If anything happens to you, I won't be able to help," said Zack with anxiety, "But I trust you. I believe that you'll succeed.

Daniel flushed. Till this moment guys didn't talk to her this way. And least of all she expected to hear such words from Zack. Suddenly Daniel realized that he trusted her with all his heart.

"I don't know why I'm here, but feel it's not occasionally. Yes, I'm sure."

Daniel's face was very serious now. She came up to the Temple's door and opened it widely.

It was dark indoors. Zack stayed outside waiting for her. But someone shut the door behind her; she didn't see anyone in the darkness.

"Di-el!" she heard a tender lady's voice.

All of a sudden, the bright color dazzled her eyes. She was standing in the middle of a tremendous hall. Ancient domes were festooned with ornament. Huge portraits decorated the walls. Bright crystal chandeliers hanged from the ceiling and lit the place. A long table with five expensively draped chairs stood in the middle. The figures in green gowns were standing around the table. Their heads were covered with hoods so that their faces weren't seen.

A young tall beauty with blond hair appeared before Daniel's eyes. She looked like a top-model from a style magazine. Daniel at once noticed her sharpened ears and blue serene like ice eyes. She was an elf like Cloud and Cristella.

"Hi elf," Daniel came up to her and felt the fragrant smell of roses.

The blond bowed, "Do you know why you are here?" she asked.

"To tell the truth, I've no idea. I'm completely mixed up, I'm not sure if I should be here. Who are you?"

"I'm Mother. Have you heard anything about me?"

"No."

"I see. All of them are the counselors of the Kingdom of Algenda, two representatives from each of its principalities and the Main Counselor possessing the Supreme Power."

"But... why ...me? Why should this concern me? What am I doing here?"

"It is told that only the Black Pearl keeper possesses the power capable to free the Black Dragon which is very important to us. We believe that the Black Pearl keeper is alive but we didn't find him in our world and that's why we transmitted the Black Pearl to your world together with Professor Christopher. And, the Black Pearl seems to have chosen you."

"But... I think... I thought... but how Professor Christopher had got here?" suspiciously asked Daniel.

"With the help of the mirror; he told us that the Moon Eclipse affected sensitivity of the mirror so that it was able to launch him here." explained Mother.

"Well, but how can I come back from here?"

It is told, this would be possible just when your world calls you again.

Daniel pondered then asked, "What should I do?"

"When the Queen Christine ruled the Kingdom the Black Pearl was the means of keeping balance and peace in the entire Algenda. The Black Pearl keeper, that is you, Daniel, must find the way to free the Black Dragon without injuring the Black Pearl before the prince of Demons catches you and brings devastation and victims to our world, that is to say, till the end of the world comes and the darkness conquers the country." Mother paused as if she imagined the end of the world, then she continued, "The Black Dragon had been hidden by the forefathers - the founders of the King's Power. Algenda's warriors could find nothing but blood and destruction. Year after year we looked for "the keeper". And now the Black Pearl itself brought you here."

"Wait a moment! You want to say that it's me who must save the whole Kingdom of Algenda?" smiled Daniel ironically.

"Yes!" replied Mother earnestly.

Daniel started trembling with fear and horror. *"Was it possible? She could hardly cope with her younger brother and sister. Only yesterday she delved in Uncle Henry's stuff. And ... that was the penalty, wasn't that? It was she who had to save this world from the prince of Demons striving to destroy the entire Kingdom!"*

"It's impossible!" Daniel rebounded, "The role of the rescuer is not for me. This role suits more to someone who..."

"You underestimate yourself, girl!" Daniel heard the old lady's voice. That was Marian Li.

Daniel sprang back. Just yesterday she was with her

family and thought that she was lonely, but now they declare that she's a world rescuer or a sort of this.

"I'm very sorry, but I can't help you." there was fear in her eyes.

"I say, Di-el! The Power of Darkness has been searching the Black Dragon for almost fifteen years. They have ruined everything on their way but haven't found it. If you manage doing that before them, you'll not just return home, you'll save our world either. I promise that nothing will happen to you. What you have to do is just find the dragon. That's it." the old priestess spoke slowly as though she herself did not believe her words.

"Don't say something if you're not sure in what you're saying, Marian!" argued Mother and glanced at the priestess strictly. "Di-el, I don't know exactly how it happened but you saw the prophetess in your dream. Didn't you?"

"Yes," Daniel agreed.

The prophetess knows all about the entire Algenda: both the Light and the Darkness. And those who see the prophet in their dreams have to die. You, probably, won't come back home, you'll die after you save the dragon. I'm very sorry but I must tell you this."

Daniel could not believe her words. That could not be true. She was so young to die. She could not grasp the meaning of what Mother just told, nevertheless, she realized that she had no choice. She must die and no one can help her.

After a long pause she asked, "Can you explain me this prophesy?"

The prophesy tells that the Black Pearl will carry the warrior from different world and he will bring freedom to this world. Di-el! You didn't come by chance. You and only you can free us from this senseless war of brothers." answered Mother.

"I'm a liberator! How can it be?" she looked at her hands, "Do you consider it possible? How can you be sure?"

"Oh, it's so simple! The sign must be on the keeper's back – the couple of wings."

"What kind of sign? What you talking about?"

"Haven't you seen before?"

Daniel negatively shook her head.

"Well, I'll show you."

Mother stretched her hand and whispered several unknown words. In a moment the mirror appeared in front of Daniel. She saw bandages on her hands and head and began pulling them off as she didn't need them any more.

"It's me," Daniel shrugged her shoulders, "nothing has changed." She continued looking into the mirror. The same forelock slightly covering her eyebrows but the strange light was streaming from her shoulder.

"What's this?" Daniel turned her head to watch her back better. Something black was shining through the t-shirt. Daniel lifted the t-shirt and saw a black sign resembling the couple of wings, between them was a strange ornament.

"What's this, tattoo?"

She wanted to ask something else, but heard the sound of explosion outside the Temple followed by frightening roaring.

"What's this?" Daniel saw that Mother was also frightened. She looked around. All the counselors except one disappeared. She felt that he peered at her and came to conclusion that he was the main ruler of this kingdom. Daniel shivered with fear.

"Mother, what's happened? It was an explosion!" She tried to see the face of the main ruler but it was hidden behind the hood.

Daniel heard the shooting. Her heart was beating heavily, she gasped, and scared. The main ruler noticed this and came up to her. He took her hand. "Be brave, the Pearl keeper!" he told. His voice seemed familiar to her. "I'll protect you."

Daniel decided that he was an old man.

"Who are you?" she wondered.

"You can call me 'the guide'" he answered uncertainly.

It was clear that he didn't want to call his name.

"The guide? It's strange. And why don't you want to show your face? Are you so shy?"

No, the keeper, I'm not shy, but it would be better if you don't see my face.

"Why? I won't be afraid. Do you think that I'll chuckle at you?"

"No, I don't think so, on the contrary, you find me rather cute."

"I wonder, how you know what I think?" her curiosity again won the fear.

"But if you insist I'll open my face."

The guide tilted the hood. Daniel didn't believe her eyes. He wasn't an old man but the guy, and she knew his name. He was Zack.

"Zack?!" she exclaimed. "So, you're the guide but neither prince nor king!"

Zack smiled. "I'm the prince and I'm also the Head of the Council."

"Lord Zack!" Mother interrupted him, "Take her away!" Mother knew who stood behind these constant explosions. They became louder and louder.

"It's him!?" asked Zack anxiously.

"Who's that?" Daniel asked with fear. *"What do they all want from me? They want me to defend the whole kingdom, find them the dragon and... I must die."* thought she with horror.

An awful explosion was heard behind the door. The door split out of the stitches and fell upon Daniel, hit her and threw behind. Zack rushed to her.

"Are you OK?"

"You call this OK? People are not like people here and the doors hit people!" replied she crossly.

"It's not the time to complain!" parried Zack.

"You want to say that I complain..."

"Where's SHE?" asked someone in a low voice. A handsome young man entered the hall.

"He's my brother." said Zack angrily.

Daniel was shocked. *If he's Zack's brother why does he attack the Kingdom?*

Chapter 5

"Is he your brother?" asked Daniel.

"Yes, he's my elder brother Jack. He rules the land of red dragon and he's the prince of Darkness. Our eldest brother Wan rules the land of blue dragon and he is the prince of Excalibur.

"Excalibur, Darkness, dragons! Where are all those lands?"

"In Algenda. There are three principalities here: Excalibur – we're in it now, Darkness – the land of my brother Jack, and Setiria – the land of elves and magical creatures."

"Brothers are enemies. Why? Do they lack anything in this fantastic Kingdom? And why such a handsome and cool guy as Jack is so bad?" wondered Daniel.

"What do you need here?" questioned Mother and prepared to attack.

"Wanna meet your Black Pearl keeper." sarcastically answered Jack and added

"Don't you know that I like studying my victims before they die? You'll die, babe!"

Daniel wanted to answer but Zack caught her hand and pulled to the back door.

Jack roared with laughter. His terrible laughter at his scared younger brother and Daniel echoed over the hall. Then it turned to the rumble announcing the beginning of the fight. He stretched out his hands towards them, "You'll not escape from me! "

The gloomy blaze flared. It was directed to Daniel. Jack tried to scare her.

"Daniel!" screamed Zack as they got to the back door. She was terrified but surprised when Zack caught her up and stretched out the hand. The bright light started flowing from his palm. Zack stepped forward and they rose up for a few seconds so as the dark light was unable to hit Daniel.

"How can you do such things?" she whispered with fear and amazement.

"Zack kept watching his brother. The latter grinned although he didn't succeed.

"Jack you're not allowed to come here!" Mother broke in. Her hands were also stretched out and the light as beautiful as the stars' sparkle radiated from her palms. She was ready to attack.

"Get back home!" she added.

Zack 'landed' still holding Daniel tightly. He looked at Mother. It was clear that the battle was going to begin.

"Zack" whispered Daniel, "Free me!"

"I can't! Not now! He will kill you." Something changed in him. Now he was not as haughty as he was earlier. He was not that Zack to whom everyone had to bow just because he might become the king. Now he was a hero ready to win his elder brother and defend Daniel still unable to fight and win.

"I'm here by mistake, let me go, Zack!"

Zack and Mother exchanged glances and he rushed to the back door. Daniel nestled to him. Everything that happened to her seemed imaginary anyhow, she felt a real threat to her life.

Zack ran to the back door and constantly turned back. At last they left the Temple where Mother and Jack remained.

Daniel again started screaming, "Wait, Zack! Free me! Please!" But Zack pretended not to hear her and ran far away from the Temple. They again reached the meadow where children had recently played. Now it was empty.

Daniel struggled trying to free, "Zack! Don't you hear me? Let me go!"

But Zack kept running. He crossed the ditch separating the city from the field. Suddenly he yelled as if from the blow into his back. Zack fell down on the ground and was hit by the tree. Daniel also fell down. Someone threw the dart with sharp point, and it stabbed his back. It was the warrior from the prince's Black Guard.

"Zack!" Daniel crawled closer. She was scared now thousand times more than before.

"I say... listen... you must escape." whispered Zack breathing heavily, "If you fail ... I mean... if you don't hide... all my attempts to save you will be useless. He almost fainted, everything blurred before his eyes.

"And you... what will you do? They're coming here!"

"Don't think about me... Daniel... run from here... run... till it's not too late. They're coming closer."

"I can't leave you here alone." she whispered and added, "I have to pull out the dart."

Zack was surprised. *"Does she worry about him, or is she afraid to stay alone? In any case, now she wishes to help and not to get away."*

"Yes, pull it out!" he agreed.

"It must hurt."

"Thanks, that you reminded me."

"Sorry!" Daniel grasped the dart firmly and made a deep breath.

"Are you ready?" She pulled out the dart. Zack screamed; the blood dripped from his back. Daniel took the dart and threw it into the ditch. Jack's troops were approaching. They were at the opposite side of the ditch. They were coming closer and closer. Zack tried to stand up but the pain got sharper and he failed.

"Well... Zack... please... Don't give up!" she repeated with hope, "We'll manage to escape together!"

"You'd better... leave me alone...here. I'll deal with this ... promise...you." He squeezed the branch of the tree with his healthy hand.

"What will happen to you?"

Zack turned back. The bright light was flowing from the Temple.

Mother must fight with Jack there. Zack knew that he had to protect the Black Pearl keeper. He was born for the sake of it.

"Run away! Quickly!" He ordered breathing heavily.

"Not at any price!" she told confidently.

She put Zack's healthy hand on her shoulder and drew him along the wood. Zack walked slowly to say nothing about running. He knew that they would soon be caught. He tried to protect Daniel from shooting. "We must separate, we must confuse them. Don't you understand?"

"I don't think it's a good idea." She replied anxiously.

Daniel didn't want to separate. Of course, she was afraid to stay alone, and she could not leave Zack either. She needed him.

"No! I don't want!"

"Don't be naughty! You behave like a small girl. Hide away... till it's not too late!"

"No! I don't want to hide away!" she told firmly and bravely.

Zack was perplexed. Just a few minutes ago she was a yellow belly, she was afraid of everything.

"Mother told that I must die. I have nothing to lose. So, it's worth trying to save them." thought Daniel and smiled back to Zack.

"Didn't you tell that you trust me? Do you really believe that I possess the power you all talk about?"

Zack nodded positively.

"OK! If so, I must win!" declared Daniel and shut her eyes.

The troops chasing them were approaching. The warriors resembled huge black cloud, heavy swords in their hands. At the sight of this impending gloomy cloud the birds flew away from the trees.

"Will she be able to succeed?" doubted Zack, *"I don't know. But I trust her. I must believe in her."* He looked straight into Daniel's eyes and touched her cheek gently. She felt the warmth of his hand. By this warm and tender touch Zack delivered his power to her and she felt this. They glanced at each other with understanding and smiled.

"Are you ready?" asked Zack. Daniel nodded. Invisible thread joined them. Zack took her hand.

Armed warriors ready to eliminate the prince and the Pearl keeper were ten meters far from them. A high price was promised for Zack's and Daniel's heads. The warriors were obligated to win by all means.

They both shut their eyes and began to pray. How two of them could defeat gigantic army!? Their chances were equal to zero. But all of a sudden a miracle happened. Daniel felt the warmth flowing along her back; each second the back got hotter and hotter. She remembered the sign she had seen in the Temple in her reflection in the mirror. "Be my rescuer!" she prayed "Let Zack and me escape far away from this place now". Daniel shut her eyes as if she tried to penetrate inside her soul which seemed to be the source of this sign. And suddenly she saw that two imaginary wings grew above her back.

Abruptly, the bright light sparkled and lit both of them. Her soiled clothes disappeared and she got enclosed with radiance.

Zack stared at her with amazement.

"How could she release her power in such a short period of time?" he wondered.

"This is the power of the keeper!" told one of the warriors in a trembling voice. He understood why this light dazzled his eyes so strongly. "Here's She! Appeared at last, after so many years..."

Zack embraced her and stepped forward protecting her body. Daniel's blue eyes were sparkling like crystals as if the glow of pure and serene river named "Hope" reflected in them.

Zack knew that if she continued so she might lose her power. "Enough! Enough!" he tried to stop her.

"The lake!" she pronounced, "The Great Lake of Algenda!"

Daniel lowered her head upon Zack's shoulder. She spent a lot of energy. Zack concentrated and... they took off and escaped behind the horizon, just left a strip of pure light.

* * *

After the battle in the state of Excalibur prince Jack returned to the state of Darkness. His 'useless' troops came back either. He was sitting on the black throne. His golden hair fell upon his shoulders; dark-green eyes were shining fiercely. Two groups of warriors surrounded him. The first was the group of humanoid creatures with as black as a coal skin, red pupils, and extremely long hands with the beasts' clutches. They were called orks. The second group consisted of people – the prince's troopers. Jack considered them useless as they had never succeeded in any battles, even before his rule.

"Idiots! How could it happen that two children managed to run away from you?!" shouted Jack.

"Oh, no, Your Highness! The girl used her hidden power" tried to explain one of them.

Prince fiercely peered at him. Green flame broke away from his eyes and instantly knocked the warrior down.

Jack was the most brutal and cruel of all the rulers. He hated excuses.

"Well, guys! If anyone else opens his mouth without my permission, the same will happen to him." he grinned complacently.

"Yes, Sir!" exclaimed the troops' commander.

"Bring Kira here!" Jack ordered and added furiously, "I wanna have a deal with her."

Scared troopers were silent. They knew, they had to obey the prince's commands and were afraid of their master. In a few minutes the guard came back. The woman dressed in a black gown followed him.

Jack's lips curved in cynical grin. He wondered what was behind her gown; he might be naked as usual. He loved her body.

"I'm at your service, Your Highness!" she told and bowed to him.

Jack was sure now that his silly younger brother would be caught and killed. The cold grin froze on his lips.

"I'm worried about my brother, Zack. I miss him so much! You understand me, don't you?"

"How would you like me to bring him, Your Highness? Wholly or chopped?" asked Kira with the same cold grin.

"I prefer to get him chopped. However, I'd like to see him before he dies. And...I don't want you to work too hard."

"Very well, Your Highness!" Kira bowed to him again and quickly stepped towards the exit.

"And... Kira!" he shouted, Kira turned back, "Don't forget about the girl. Bring the girl here too!" the prince grinned cruelly.

"Separate them, tell that nothing will happen to them, and trap them here!"

"The girl, Your Highness?" inquired Kira.

"Go! Perform the order!"

Kira disappeared. Jack was satisfied.

* * *

Daniel was trembling. She saw Manhattan again. Was she again dreaming? She saw her family, her home. They were far away now. Her heart was breaking. She felt so lonely and abandoned. No one could help her.

"Do you really think so?" she heard someone's voice.

This was the prophetess. She again came to her dream. She, probably, wanted to warn her that the death was coming.

"Yes. I think so. My parents will enjoy their rest on Hawaii, my brother and sister will have a good time at Uncle Henry's home, and the war between brothers will end in Algenda." answered her Daniel crying away.

The prophetess smiled kindly. She came up to Daniel.

"I see. You gave up, just ready to die. I'm sure that you'll do a lot before you die." She paused then added, and I'm sure there's someone who wants to help you.

"*Sure! And who's that, Elijah the prophet?*" thought Daniel wiping her tears. She didn't believe in miracle, she prepared to die!

"Exactly... the prophet!" smiled the prophetess in response to her thoughts.

"It's so funny, isn't it? Isn't it good to tell the others that they will die soon and to live eternally?" Daniel suffocated with sobs.

You think that I live ages. But the truth is that I exist just in your dreams. The god gave me this gift. I always come to your sleeps. But can you compare it with true earthy life?"

Daniel was astonished. She had never heard anything like this earlier. "*Why can't she ever step the real world? Why did the God give her such penalty? Why can't she be like others?*"

"I don't know!" Responded she to Daniel's thoughts again, "The God gave me more than I asked him."

Daniel smiled sadly. She got up from the cold ground, came up to the prophetess and sat down on the stone beside her. Now she knew that the prophetess came to her dream to calm her down. "Thanks that you're here with me." said Daniel and leaned the head against her shoulder.

"Not at all! Someone is waiting for you. He believes in you and worries about you." the prophetess got up, "It's time to wake up." she said and patted Daniel's hair.

Daniel nodded and her eyes closed.

Chapter 6

Sunbeams woke Daniel up. Her forehead sweated slightly. She felt strange anxiety. Daniel found out that she was sitting on a green grass of the Great Lake of Algenda.

"Where's Zack?" she whispered and got up. She looked around. There was a low hill in front of her. It was strange. For the second time she was near the Great lake of Algenda, but this place wasn't familiar to her.

She did not find Zack. Daniel hoped that everything was okay with him. She recalled that terrible wind that caught her away, and how Zack embraced her and smiled. Suddenly she heard the crackle of the brush. Daniel turned around, "Zack!"

This wasn't Zack. Ugly humanoid monsters moved toward her. They had long noses and huge ears. Daniel startled and caught her breath.

"What can it be?" she marveled. She was frightened. They seemed to notice her and started approaching. Daniel shut her eyes and began to pray.

"I want to run away from this place as soon as possible." Instantly, her legs ran somewhere with an unusual speed. Daniel rapidly climbed the mound and saw the village road. Her legs carried her along this road.

"Where am I running?" she wondered. The monsters chased her. She turned back, the monsters were getting close. She looked ahead and saw that the road led to the village. From both sides of the road there was a green wood. The staircase leading to the village was straight ahead. Daniel stopped for a while. The young man with black curly short hair and as black as a coal eyes was walking down the stairs. He was dressed in shabby clothes. Young man was surprised to see a girl in a strange for his eyes costume, her scratched knees and footless legs. Daniel stopped for a few seconds doubting in what direction

to run. The man went downstairs and watched her anxiously. She had to decide immediately, the monsters were close to her. Daniel decided to run into the wood. She slipped up, then got up and ran fast. She ran and stumbled, the stranger continued watching her with fear. He saw two monsters chasing her faster than the rest, he saw their full of blood eyes.

"Trolls!" he thought, "This girl must be invited to them for dinner today."

He rapidly jumped downstairs, stopped for a second, preparing the rescuing operation. Daniel was running fast and hiding behind the trees, trolls were chasing her they were getting tired but were obligated to catch her.

Daniel's feet were bleeding. She noticed a big tree, ran to it and hid behind. The trolls didn't notice her. It was an unusual tree. Daniel felt its force as if it was not a tree but a man. Daniel was hiding behind the tree she caught her breath and prayed that the monsters could not find her.

Trolls were approaching. Daniel's heart was beating, but fortunately, they ran by the tree and continued looping ahead. They were furious and ready to demolish the entire wood on their way. "Don't come back, please!" she prayed. However the trolls turned back. Now they were moving towards the tree she was hiding behind. Scared girl squeezed the pearl and whispered, "Help me, help me! Please!" The trolls noticed Daniel and moved closer, but, at this very moment, the pale light started flowing from the pearl. It became brighter and brighter till it sparkled like a sunshine. Daniel saw the monsters squirming with pain. Two of them, who got under the straight light beams, fell on the ground with awful screams and turned into stones. Daniel was shocked. She could not understand who turned them into stones. Was it she or was it the black pearl?

"Thank you!" she told to the pearl and ran away from the forest in the direction of the village. The stranger found her, he took her hand and they both kept running towards the village. Outraged trolls ran after them. At first she thought that the

stranger was also going to kidnap her. She was holding his hand and could not help wondering. The man led her to the village. He was a little bit taller than she. Looking at his plain clothing Daniel decided that he was one of the farmers. When they reached the village they saw, how the trolls turned back and looped away.

"Why have they turned back?" asked Daniel.

The man smiled and answered in a low voice, "the trolls are not allowed entering inside the places where people live."

"The trolls...?" Daniel kept running. She was afraid that the trolls would change their minds and chase her again.

The stranger was also worried. He didn't know where to take her. Soon, he turned into one of the village streets and they entered into a small wooden house.

"Don't worry!" he said. They won't find us here."

Daniel looked around. The house was small but cozy; it consisted of the bedroom and one more room – simultaneously the kitchen, the living room and the study. Daniel glanced at the stranger again. He took her hand and led to the chair.

"How long did you run?" he asked studying her injured knees.

Daniel didn't answer she looked too tired.

"My name's Ethan" he said, then fetched the glass from the cupboard and filled it with water.

Daniel didn't answer.

"I see, you're not too chatty!" he remarked and gave her a glass of water, "what's your name?"

Daniel kept silence intriguing him more and more.

"You were injured so much", said Ethan and put the ointment to her bleeding knees and feet.

"Daniel!" she told out of the blue.

"What?"

"My name's Daniel."

"A beautiful name..."

"You can call me Di-el."

Ethan smiled again, "OK, Di-el, how did you get here?"

Daniel looked at him with sadness and thought about Zack. She was about to cry.

"What's happened?" wondered Ethan.

"I was together with the prince, but I don't know where he is now.

"What prince? I might help you to find him.

At this very moment the wooden door squeaked and the guy entered the room. Daniel turned her head, "Zack!?"

She forgot about her pain, jumped from the chair and rushed to him.

"Daniel?"

She embraced him, tears filled her eyes.

"Tell me please, what's happened to you? Are you okay?" asked Zack nervously.

"I worried about you, thought that something wrong had happened."

"And I worried about you. Your sorcery worked but not so well, and we occurred in different places."

"Really?" Daniel wiped her tears and smiled, she was very glad to see Zack.

"Very lovely..." said Ethan unexpectedly.

"What...?" asked Daniel.

"Your smile, it's lovely and charming. So, you're the keeper, aren't you?" he guessed and bowed to her.

"Thanks that you saved me from trolls," she said and thought, "he's handsome and graceful."

"My pleasure!" replied Ethan.

Zack watched this scene without enthusiasm. Then someone called him, "Zack!"

"I'm here, Melissa," he cried.

A young woman entered the house. She hugged Zack. "Where's Eva?" he asked.

"She's going here. By the way, your brother's coming too."

Daniel looked at the newcomer. She didn't like her. She didn't like that Zack embraced her like a close friend. She didn't know exactly what was wrong with this, why she got so upset. She didn't know Zack very well, so, what did this unpleasant feeling mean? It was nothing but jealousy.

"Zack!" she whispered and pouted.

At this moment a young man entered the room. His arm was bandaged. He was the same age as Ethan and looked like Zack.

"What's up?" asked Zack coming closer to his brother. Daniel decided that Zack was embarrassed and didn't know what to do. The man suddenly slapped him in the face and knocked him down. Daniel helped Zack to get up.

"Why did you do that?" Daniel surprised.

"He must learn the lesson! How could you admit Jack enter the Temple? Why did you run away?" cried the newcomer furiously.

"Wan, my love, aren't you exaggerating? Why do you behave so with your brother?" intruded Melissa.

But Wan didn't pay attention to her words. He looked at his younger brother with hatred and didn't wish even listen to him.

"*My love!*" imitated Daniel in her mind. She was shocked viewing this scene, but she knew what to do. Daniel came up to Wan.

"If so, slap me too!"

Wan grinned and asked in a low ironic voice, "Why should I...?"

"Because it is my fault! Zack ran away because of me. Mother told him doing this."

Zack flushed, "why did she say that? Why did she decide to defend me?"

"Mother?" asked Melissa.

"Well, well!" Wan giggled.

"What's so funny?" Daniel got furious, "I said anything funny or did anything funny?"

Wan grinned, "OK! This babe defends you now! Once it was Jack and now this saucebox?! If she doesn't shut her mouth, I'll order to cut her tongue."

"No, no! It's only my fault!" Zack stood up for her. He stepped forward in front of Daniel.

"What will you cut me?" she asked huskily, "well, try! Then I'll cut you anything else!"

"What...?! She dares arguing with the prince!" Ethan broke in.

"I like her fighting spirit." remarked Melissa.

"*Wow! I forgot that he's the prince.*" Daniel was confused, but still stepped aside and continued, "So what? It doesn't mean that you must behave this way, even if you're a prince." She made a fake bow.

Wan was a little bit surprised. No one talked to him this way before. He bowed to Daniel. "Welcome to our Kingdom, the Black Pearl keeper!"

"Wha-at? He knows who I am?" Daniel was puzzled, "what does this all mean?"

Zack laughed. "Yes, I told everything to my brother. He knew that you're the keeper, just wanted to test you."

"Test me? ...and the slap..?" she asked with suspicion, she was insulted.

"It really hurt. But he did that on purpose."

Daniel glanced at two brothers with hatred. At this moment she desired to choke both of them to death, including the third who wanted to kill her. This damned family brought her nothing but troubles.

"And you, did you also know about it?"

"No!" replied Ethan with fair.

"I see!"

Daniel came up to Zack with an innocent smile. "Someone will pay for this spoof!"

"It's me!?" said Zack, confused a little bit.

Daniel erupted with rage. With the same innocent smile she approached Zack turned around and loudly slapped him in his face, and then she rushed out of the house. Zack rushed after her. Melissa, Wan and Ethan were watching her prank with amazement. But they remained in the house and began discussing the plan of invading the Castle occupied by Jack – the prince of Darkness.

Daniel ran along the village in the direction of the forest. Zack caught her up and hugged her shoulders. Daniel was crying.

"Stop it", he pleaded.

"No! Till you apologize... "

Zack caught her hand, "I told you, stop crying!" he hugged her tightly and their lips met.

Daniel caught her breath and closed her eyes.

"Lord Zack!" They heard someone's voice.

Zack turned back. Daniel flushed and turned her face.

"I'm sorry, excuse me." he said, "I didn't want to hurt you."

"Excuse Me!" answered Daniel. They both smiled.

"Lord Zack!" they heard again.

Daniel slightly lowered her head. She imagined what could have happened between her and Zack if this voice hadn't interrupted them.

Chapter 7

"Lord Zack!"

"Criss! We're here!" cried Zack.

On the horizon Daniel noticed Cristella; Cloud and Ray ran behind.

"Hi Cloud!" she waved him.

"Lord Zack, you're okay! Thanks God!" sighed Cristella with relief. She started examining Zack's wound. Thanks to the curing water of the Lake it almost healed.

"You behave as if I'm a small boy. I'm adult and you're not my babysitter." said Zack irritably.

"It's you, who behaves like a naughty boy, although, you've grown up, you still remain a disobedient child." claimed Ray.

"Is it you, who tells me this?" snapped Zack and frowned.

Daniel listened to them with amusement. When there was nobody except her and Zack, he behaved differently. Now he again hid into his shell and became reserved as he was during their first meeting. *"Why is he different when we're alone? He behaves differently just with me or whenever he likes?"* she thought.

Daniel attentively watched Zack; he was serious. *"He smiled to me!"* she thought.

"Di-el!" Cristella's alerted voice interrupted her thoughts, "what's up with you?"

"Nothing... nothing special!"

Zack caught Daniel's glance and they fixed their eyes on each other.

"Something, that we aren't aware of, had happened?" suspiciously asked Cristella.

Zack lowered his eyes and changed the subject, "how are the trolls? Did anyone manage to catch them?" he asked.

"Some of them were caught, those who turned into the stone." Cristella kept up the conversation; anyway, her suspicions didn't vanish, and this worried her. She knew that it was prohibited to fall in love with the keeper – and Daniel was the keeper. She also noticed that not only the prince but also her son fixed his eyes on Daniel. She wished this wasn't a strong feeling.

"I'm glad that you're both safe and sound. But how did you get here?" wondered Ray.

Daniel recalled their escape from the Temple and her fight with the trolls and lowered her head. Zack frowned. *Wasn't it strange that this time he again didn't save her, on the contrary, she did? How could it happen, that he, the prince ruling the Kingdom, was unable to defend the girl, and she rescued him for the second time?*

"She freed the keeper's power and saved me." He replied and frowned.

"I didn't do anything special besides, Zack helped me to free the power." Daniel smiled shyly.

"No, no! I didn't do anything." argued Zack.

"You helped me, Zack! Just thanks to you I understood that I do possess this power. You gave me the chance to feel the light. Thank you very much, Zack!"

The expression of Zack's face changed suddenly. He could not catch her words. *"Why does she say that? Does she really think that I helped her?"* Why does she smile to him so lovely? Why does he always melt when she looks at him? What does this all mean?

"It's okay!" he replied shortly and they again smiled at each other.

"Well, we must hurry up! I heard that orks are prowling nearby. They're searching the prince and the keeper. You must hide away or they'll catch you.

"Cristella's right!" confirmed Ray.

Cristella went towards the house of Ethan and they went behind her. Cloud came up to Daniel, he was smiling.

"What's up, Cloud?" she asked.

"Nothing special; may I take your hand?" he asked shyly.

"Sure!"

All the way back Cloud was going beside Daniel, holding her hand. Zack frowned.

"Of course, she doesn't want to give her hand to a coward like me. I'm as fearful as all the mortals. I'm a coward who ran away from his Kingdom and was afraid to fight in the battle."

"Cloud, how old are you?" asked Daniel.

"Cloud stopped in hesitation."

"Did I ask anything wrong?"

"No... I just...", began Cloud.

"Then, what's the matter?"

"I just...I'm..."

"He's five hundred!" impatient Ray broke in.

"Ray!" Cloud's eyes got red. He was ready to tear Ray to pieces.

"What's wrong? I just answered her question and didn't stumble like you."

"Five hundred years old! That's cool!" Daniel was amused.

"Is that?" amazed Zack, Cloud and Ray.

Cristella was already near the house of Ethan. Soon they all came in. There was a mess there, which was strange as not long ago everything was in order.

"What's happened here?" anxiously asked Daniel, "Who made it?"

"Jack!" replied Zack shivering with fear. The house resembled a large dump: the table, dishes, some papers and documents – all was thrown onto the floor.

"Is there anyone here?" asked Ray. He entered inside trying to see any traces of human life.

"Prince Jack drew them into the land of Darkness, just to have fun." suggested Cristella.

"Where's Ethan?" asked Ray worriedly and went to the bedroom.

No one answered him. No one knew whether he was alive.

"Lord Zack!" cried Ray from the bedroom.

Zack rushed there. A terrible scene opened before his eyes. Daniel ran after him.

"What's happened?"

Zack saw Ethan lying on the floor. He dashed to him and took his pulse.

They all were silent.

"Is he dead?!" finally asked Ray.

"Zack didn't answer. He was unable to utter these words. How could he tell them that his friend was dead? Zack wiped the tear dripping down his cheek.

"Lord Zack!" Cristella repeated the question.

"Yes. He's dead."

Cloud and Ray lowered their heads. Zack tried to conceal his feelings. *"What does Jack need? He has everything. Soon he will conquer the whole Algenda. What else? Does he lack anything?"*

Zack was sitting on his hunkers beside Ethan. Sorrow was in his eyes.

"Got Bless his Soul!" he said quietly.

Daniel gently stroked his hair. Zack raised the head and looked into her eyes. He saw pity in them.

"Why does she look at me so? Enough!"

"Don't look at me so!" he cried and ran out of the room.

Cristella wiped her tears. She knew why Zack behaved like this. "Don't do anything. Leave him alone!" ordered she. Than sighed deeply and lifted the newspaper page thrown onto the floor. She saw the photos of Daniel and Zack on the front page. Their names were among the ads: "in search". Cristella worriedly looked at Daniel.

"What else had happened?" she exclaimed. Cristella showed her the newspaper. The page was badly creased and burnt at the edges. Daniel looked at the photos. She was shocked.

"We're in search!?"

"We must warn Zack." Ray told.

"I'll find him." volunteered Cloud.

"No, I will!" argued Daniel. She ran out from the house. Cloud was ready to run with her. He liked her, her smile cut him down. He felt more comfortable when saw her smile.

Daniel ran along the street. It was getting dark. The moon was shining above her head. Suddenly, she heard the strokes; they were the same as she had heard at Uncle Henry's house. Then she heard the melody, she once had heard. She could not find Zack. They might catch him! Oh, no, here he was!

Zack was sitting on the stone bridge over the lake. Under the bridge the Great Lake of Algenda was gleaming in the moonlight. Daniel didn't want to bother Zack; still she came up to him. Zack was playing the pipe. Daniel realized: that was the melody she once had heard. He played and looked at the transparent and luminous water of the lake. The sounds of music were flowing above the quiet water. Now Daniel had no doubt: she had heard this melody from the chest in Uncle Henry's house. These were the sounds of a lullaby. Zack noticed Daniel and stopped playing. Daniel came up closer. She was afraid that Zack would get angry with her again, but she had to tell him about the ad.

"I'm sorry! I shouldn't behave like this with you." he said.

"No! It's my fault! I came here and everything got worth."

"You're not guilty! These are our troubles that flopped on you all together"

"Never mind, it doesn't matter now!"

"What? Has anything else happened? Tell me, please!"

"We're in search!" said Daniel and showed him an ad.

"I can't believe it! One hundred golden coins! How could he fall so?" Our price is one hundred golden coins! He's crazy!

"Why?"

"He's trying to take the power with the help of money and threats. It's not human! What will we do?" asked Zack helplessly. He cried loudly for the first time.

"He destroyed all! Everything! He forgot about us! He forgot about his family! He gradually eliminates the whole Algenda!"

Daniel sat down closer to him. She wanted to stroke his hair again but she didn't want to hurt Zack's feelings. She knew why he had blown up in the house of Ethan: he thought that she pitied him. But this wasn't pity. She wanted to support him and be with him, share his hardships.

"I know that I can't stop your tears, but even if I could, I wouldn't do this. Give the way to your feelings."

Zack looked into Daniel's sad eyes, put his head on her shoulder and calmed down.

"Thank you!" he said. "Thank you that you're here with me."

Daniel smiled. Their eyes and lips met. Zack longed to kiss her; he could not restrain himself any more. He closed his eyes. Daniel stopped smiling; she looked at him with excitement. A terrible roar from the village broke the silence. Zack startled.

"Where is it from?" he asked with fear.

"I don't know." whispered Daniel.

Zack glanced at her tenderly. He wanted to kiss her and failed for the second time. Maybe the fate prevented him because it was forbidden.

"Sorry! I didn't want to frighten you."

"It's nothing!" Where were all that roar and yields from? She could not understand.

They both were scared.

"Zack, something terrible had happened!"

"Don't you think that it comes from Ethan's house?"

Daniel was terrified. "Oh, no!" she rushed back to the village.

"Daniel! Wait!" Zack ran after her.

"If they reached Ethan's house, Cristella, Cloud and Ray would suffer." thought he. They ran along the village. All the windows in the village were dark. People might be scared and switched off the light.

"Are they afraid and that's why switched off the light?" asked Daniel.

"I think so. They always do so when the danger is close."

They came up to the house and Daniel was ready to step inside. Zack suddenly squeezed her hand and drew her back.

"What are you doing?" she surprised.

"There's someone inside," he whispered, "but he isn't our friend."

This was the only house, where the light was on. Zack firmly squeezed Daniel's hand and pulled her backwards. They hid behind the house.

"What're you doing? It aches!" sad she crossly.

"Hush! It's not the time to complain!" He tried to find out who was inside the house.

"Don't shut me up!" she muttered.

"Damn! They are already here!"

"Who are they?" Daniel looked at the house. Humanoid monsters with red eyes and black as a coal skin went out. Their hands with beastly claws were too long. They were not walking but making huge leaps. They were orks.

Daniel was ready to scream, but Zack clutched her mouth with his hand. "Don't scream! They'll kill us if catch!"

Daniel stared at orks, she trembled, "Zack's right, they mustn't find us."

"Where are they? Shit!" growled one of the orks and flapped his beastly hand.

"Sh!" whispered Zack. When orks disappeared he released Daniel's hand.

"Sorry, I hurt you, but I just wished to protect you. Had they caught me, you would have been in danger either."

"I see," told Daniel she was breathing heavily. Suddenly the sorrowful picture of a destroyed city, she saw in her sleep, stood up before her eyes.

"What was this? Who were they?"

"They are the guards of Prince Jack. They have always served to the Devil."

"We should fly away from here." Said Daniel and looked around. No one was seen. The village seemed to be empty.

"A good idea!" replied Zack and led her to the Great Lake of Algenda.

"Why did we come here?" asked Daniel.

"You've already answered this question, to fly away from here. We'll do that now."

"But... I didn't mean this... how can we fly away now?"

"You have the wings. So, what's the problem?"

"You're laughing at me, aren't you?" Daniel started trembling again, "if the wings are pictured on my back, it doesn't mean that I really can fly."

"Come here!" Zack stretched out his hand.

Daniel lowered her eyes. She really had flown away once, but now she wasn't sure that she'll be able to do it again.

A scarlet strip of light appeared in the east. It was dawn. Their faces were glowing in the glimpses of red, orange and golden light. Zack was so handsome: his green eyes were sparkling and his golden hair looked like the forks of flame in the sunrise beams.

The sun was rising and shining more and more brightly.

"Come here!" repeated Zack.

"I don't know if I can do this?" said Daniel uncertainly.

"It doesn't matter. Don't be afraid, just try!"

"Daniel came into the water and put her hands on Zack's shoulders.

"You'll do it, don't be afraid!" Zack touched her black hair gently.

"What a wonderful show! Cheers!" they heard someone's unpleasant voice. "Two birds in one net." A beautiful tall woman in a black gown came out of her hide.

"Who's that?" asked Daniel.

"Daniel, stay behind me." told Zack and stepped forward.

"Why? Who's she? Do you know her?"

"She's Kira, one of Jack's hunters."

Daniel saw a cold smile on Kira's face. Kira stretched her hand out and pronounced the spell. A mysterious force trapped them into the net. Zack tried to cut the threads but failed.

"What will we do?" Daniel gripped Zack's shirt.

"We can't do anything. We're in trap." Told Zack and looked bravely into Kira's deep back eyes.

Kira stretched her right hand again and whispered another spell in an unfamiliar to Daniel language. Suddenly Daniel experienced a strong pain as if someone stabbed her in her head. She felt dizzy and fainted.

Chapter 8

Daniel made an effort and opened her eyes. She again saw the streets of Manhattan. She had a headache and felt dizzy. The bright sunshine dazzled her eyes. Daniel got up. There was nobody around. Her knees shivered although, she realized that she saw a dream.

"Hey! Is there anyone here?" she cried and echo scattered all over the place.

"Does anyone hear me? The prophetess, are you here?"

Daniel looked around. She noticed a silhouette shooting past the buildings.

"Hey! Who are you?"

A silhouette stopped. Daniel saw a small girl. She smiled unkindly, then ran away and hid behind the buildings again.

"Hey, girl, wait!" called Daniel and ran trying to catch her up. She saw that the girl ran into the building. Daniel entered this building.

It was huge, full of rare adornments: crystal chandeliers on the ceiling, ancient symbols were carved on the expensive wooden furniture, and the walls were decorated with the portraits of noble persons. On one of the portraits there was a man in silk

clothes, with eagle feather in the hat. Close to it was a portrait of a woman. She was a beauty with a showy head of curly golden hair; her dress had a décolleté baring her neck and shoulders. Daniel appreciated her beauty. Her eyes' expression seemed familiar to Daniel. Daniel came to the exit from this magnificent hall with portraits and opened a heavy door. Behind the door was another hall with white columns. In the middle of the hall there was a big column decorated with three swords. One sword had a silver handle with black carving and a straight, sharp blade; the second sword had a blue handle with golden ornament and a long, sharp blade; the third sword had a ruby handle with orange, like flame, ornament.

Daniel was fascinated by the beauty of this building. Someone's shadow again slid behind her.

"What do you need here?" she heard a tender woman's voice.

"Nothing..." Daniel didn't see her interlocutress.

"Is anyone waiting for you?" asked the voice.

"No... nobody..."

"Then what do you need here?"

"I told you, nothing... just, maybe, to wake up."

"Why do you think that no one is waiting for you?"

"I... I was wrong... Zack is waiting for me."

The woman with blue eyes, very similar to her own eyes, stepped forward. She had black long hair falling upon her shoulders and a pendant with a black pearl on her neck.

"Who are you?" Daniel came up to the woman.

"It doesn't matter." answered the woman with familiar to Daniel arrogance.

"I'm sorry, but I can't help you."

"I see. But I don't need anything."

"I know. And I'm sure that Zack will cope without you, Daniel.

"Do you know my name?" Daniel was amazed.

"I know many things." replied the woman and took the sword from the column. "I'm very sorry, but you'll never come back home."

Daniel glanced at the sword in her hand. "You're going to kill me?"

"No," laughed the woman, "I can't kill the White Dragon."

Daniel's heart sank. *"She told that I'm a white dragon!? Nonsense! How can I be a white dragon? There's no white dragon at all... just a moment... maybe she wanted to say that I'm a Black Dragon?"*

"I can be neither a White nor a Black Dragon." Daniel smiled timidly.

"Well," said the woman and paused, "but I didn't tell that you're a Black Dragon, I told that you're a White Dragon." She bowed to Daniel.

"Why does she say this?" could not understand Daniel, "I'm not a White Dragon," she argued uncertainly and added, "and then, who's a Black Dragon?"

"This is what you have to find out yourself." answered the woman.

Daniel studied the woman. She was dressed in a short skirt, traditional Japanese blouse – kimono bounded with the belt with black ornament. She held the sword in one hand in white glove with black adorn, another hand was covered with the sleeve. Long boots reaching the knees were on her legs.

"How can I find it out?" Daniel shrugged her shoulders.

"Oh, it's so simple! Just look around and you'll guess where the Black Dragon is hidden."

Daniel thanked the woman and nodded her with respect. She had the feeling that she had already seen her. She looked again into her laughing eyes and said, "Thank you very much!"

"Not at all!" replied the woman and disappeared. Daniel again remained alone with her new puzzle. She came up to the column with three swords.

"Where can I find a Black Dragon, and why she told that I'm a White Dragon?"

She looked at the swords. The black one returned to its place. Daniel examined the handle of the white sword and pulled it. The sword didn't move from its place. Daniel made an effort and tried again, she believed firmly: if she pulled the sword out, she would wake up.

* * *

Zack was holding the sword with copper handle in his hand. He had been fighting with Kira for several hours, and felt fatigue. Daniel had fainted and rested on the grass. Blood dripped from her head onto the forehead.

Kira looked at him angrily and pointed out to Daniel with the blade of her sword.

"Still worrying about your dolly?" she grinned sarcastically. She certainly wished to hurt Daniel, and this was the main thing that worried Zack. *"Why did she tell 'your dolly'?"* Zack flushed.

"She's not my dolly!" he cried.

Kira burst out laughing. She could not believe that he really fell in love with Daniel. "There's something special in that girl if she managed to charm him right away." she thought.

Zack was breathing heavily. He could hardly withstand Kira's onslaught. Kira was stronger than he, and he was going to die. He wished just one thing: to see Daniel's kind smile again.

"Daniel" he whispered and turned back. Daniel was lying on her back, something worried her.

"She sees the dream again." decided Zack.

Kira almost touched his chest with the blade, she was about to win the battle. Zack thought that he could pronounce the spell. He threw his sword onto the ground. Kira came up to him.

"Scared?" If you're afraid of death, I offer you to give up."

"I'm not afraid, and I won't give up." said Zack confidently. He took off his mantle, squeezed the fists and pitched into Kira. But Kira repulsed his attack easily, and Zack fell onto the grass.

"I see you're stubborn. And if I mop up with her, hope you won't be too much upset?" She grasped Daniel's hair and pulled her up.

"Don't touch her!" cried Zack.

"You have no right to demand!" Kira cried out and pulled Daniel up even stronger.

Daniel felt the pain but didn't wake up.

Zack and Kira started their fight again. Zack managed to catch Daniel and put her on the same place.

Kira repulsed all attacks. A venomous smile didn't go off from her lips.

Zack wiped the blood from his split lip. "Enough!" said Zack, "It's time to finish the game."

"The game was finished for you long ago." argued Kira.

Zack posed, stretched his right hand forward, shut his eyes and concentrated trying to free the magical power. His lips whispered the spell.

"Oh, no, it can't be so!" Kira stepped back.

The ring of black light appeared around Zack's palm, the black halo enveloped his body.

"But this magical force was given only to selected people of the Kingdom! This is what Jack hinted on. This chap isn't so plain!" thought Kira but didn't give up. "Come here, boy!"

Zack traced the point on Kira's chest. He targeted at her heart. He remembered what his grandma Christine taught him. She once gifted him the star. The black glow around it amused him then.

Kira screwed Zack's left hand and turned him so that his back was opposite her chest. She infolded his neck with her other hand.

"Free me, immediately!" he demanded.

The star was in his right hand. The pale black light was streaming from it. Kira drew Zack nearer and whispered into his ear, "... and the darkness will descend on all alive... Wanna feel the warmth of my body?"

She slowly lowered her hand from his neck to his shoulder then hip, trying to take away the star however, she could not succeed. Kira turned Zack again, now her face was opposite his, she moved very close to him and whispered, "How does the sucker, like you, know this sorcery?" she whispered drawing him closer and closer.

"Get out of here!" cried Zack again.

"Never! Even if you plead on your knees!"

"And this will be the most tragic mistake in your life." smiled Zack

"What?!"

Zack looked bravely in her eyes. He managed to free his hand and target the star at Kira. The star was shining. Kira convulsed with pain. Blood sprang from her mouth.

Zack jumped back. He was beside Daniel now and cast a sad look at the girl.

"I didn't think that you'll go so far..." moaned Kira still convulsing with pain.

Her lips curved in a cruel smile. "Well, that's it, if you think so...but we'll meet in the battle once more... Zack looked at her with astonishment; he didn't expect that this would happen, but Kira's eyes told him that she surrendered. To his great surprise she bowed and disappeared.

Zack sighed with relief and again cast his look at Daniel. He sat down near her and gently stroked her cheek. In spite of this victory he knew that they were in a trap, but the only thing worried him now: how to wake Daniel up.

Chapter 9

Daniel was sitting on the floor not knowing what to do. She wanted to pull the white sword off the wall, but failed. She looked at other swords; she had no wish to take them. Daniel observed the place indifferently. She glanced at the white column once more. She was in a bad mood, wanted to be alone, and had no desires.

"Hey!" she heard someone's voice.

Daniel turned her head. The prophetess of Algenda stood before her eyes. She always surprised her when she appeared from nowhere.

"What do you need? I'm out of humor." Daniel said coldly.

"It's strange. Why are you sitting here? You should find the Black Dragon, shouldn't you?" the prophetess said with reproach.

"Believe me, I can't do this! There was another woman here, and she told that I'm a White Dragon. She didn't want to tell me where I can find a Black Dragon." Daniel lowered her head. She looked disappointed.

"The woman, you say? What woman?" the prophetess came up to Daniel. She paused then told, "I don't know who you are talking about. Who was that woman? Who told you about the White Dragon?"

Suddenly her face changed as if the guess came to her mind.

"One moment," she whispered with excitement, "there's only one woman who knows, who is the White Dragon!"

"Yes? And who's she?"

"She's Queen Christine! She knows the secret of the White Dragon. She, herself, is from the family of dragons. Their

blood flows in her veins. The White Dragon was always our God and the keeper."

Daniel looked into her serious eyes and burst out laughing. She could not stop.

"A dragon was your God?"

"Of course!" answered the prophetess.

"You're laughing at me! Yes?" she asked finally and shrugged her shoulders.

"What kind of people are you? What sort of civilization is this? Don't you want to tell me that dragons had once lived here and people were born from them?"

"OK! Everything is possible." She answered her own question. "But even if it was so, I have nothing to do with this! I want just one thing – get back home."

The prophetess didn't argue, just looked at Daniel.

"The woman that spoke to me had been once your queen. Why did she honor me? Is there anything special she found in me? Maybe she likes as I cook? Why did she come to me?"

The prophetess continued looking at Daniel quietly.

"Relaxed?" she finally asked.

"Yes!" sighed Daniel, but she didn't feel better. "Explain to me, please, who's that White Dragon? What does he symbolize? And where can I look for this damned Black Dragon?"

"At last you asked me right questions." smiled the prophetess. Those were the questions she was expecting to hear. But first of all she wanted to know what the queen told Daniel.

"What did the queen tell you? Do you remember?" The prophetess smiled again and sat down near her.

"Did you understand anything from what she told?"

"No!"

"Didn't you understand what she hinted on?" kept asking the prophetess.

"It's good that the queen didn't open the secret. She must guess herself. The queen, evidently, wanted to help her." thought the prophetess.

The wind opened the door widely and broke into the hall. "I should do something," thought the prophetess, "and not reveal her the secret. She must guess herself."

"Daniel, I didn't tell you... the point is that..." she paused in hesitation, she didn't know to tell her or not.

"The point is that the Black Dragon... he's like you..."

"The wind was blowing; Daniel heard its gentle whistle.

"What do you mean, like me...?"

"He's like you, he looks like a man. In the far away past the dragons swore that they would come back, and they came except one – the Black Dragon. But nowadays he was reborn either to save or to destroy Alagenda."

"And what has it to do with the White Dragon?"

"Long, long ago the White Dragon had ruled this world. He helped the God to create Alagenda. Oh, no, it's not the case! Angels always helped God, that's why he created Alagenda."

"Do you want to say that dragons are actually angels?" Daniel kept wondering.

"Angels had always been with God, they were God's children. They got the name 'dragons' in our world. It was given to them when they mixed up their blood with mortals and wallowed in sins. At that time they ruled Alagenda. However, avidity overwhelmed them, and then God made a decision which was correct. He appointed one angel to rule the rest. This angel had to bring justice, kindness and wisdom. The White Dragon had ruled this world for a long time till the slaughter began and all the angels existing in this world were eliminated. Nowadays we, 'power holders' rule this world. Besides this I can't tell you anything."

"And the Black Dragon, who's he, how can I find him?"

"I can't tell you this."

"Please!"

"I told you too much."

The prophetess sighed pondering what to do.

Suddenly the guess stroke Daniel. The answer stood before her eyes as if it came from nowhere. Gentle wind fanned her from all the sides. Daniel said in a trembling voice.

"The Black Dragon has always been with me. He's a man, like me, and he's..."

"I was afraid that you won't guess! Was it difficult?"

The prophetess stood up and came up to the swords. Her fingers slid along the handle of the black sword. She looked at Daniel and smiled.

"Very difficult." replied Daniel. "Does he know about it?"

"The prophetess shook her head." He, probably, doesn't although, his family originated from angels."

"And his brothers, do they know?"

"May be! They both are considered the strongest among the sons of dragons."

Daniel smiled, *"I always thought that he's not like other people. Does it mean that the power that pulls me towards him is an attracting power to the Black Dragon? I hope he's okay now."* She thought.

Daniel came up to the swords again. The white sword was sparkling as if wanted to attract Daniel and let her know something. But she didn't want to know this now. The main thing she thought about was to tell this news to Zack.

"How can I tell him? What should I do? Who can help me?" Daniel sighed. New problem worried her: what should she do with all this?

"Do you know why you wear the Black Pearl?" asked the prophetess.

"No!" Daniel looked at her again.

"Before the White Dragon took the power the Black Dragon had ruled this world. He brought devastation and suffering to the people of the Kingdom. Then God decided to

give power to the White Dragon. The Black Dragon, obviously, didn't agree and started the war, and then the White Dragon created the Black Pearl; you're wearing it on your neck now. The Black Pearl had to restrain the Black Dragon. The Black Pearl had seized the war. However, the dragons had been enemies since then. And I didn't think they could fall in love with each other.

"What? I didn't fall in love!" Daniel flushed.

"I didn't say this," smiled the prophetess, "you told it and blurt out."

Daniel was embarrassed, *"Did I? Did I behave so silly? No, I didn't fall in love. He's my friend. That's it. Or, maybe, a magical power attracts me to him? Am I mistaken? Damn it!"* Daniel was confused she could not cope with her thoughts and feelings.

"Okay, it doesn't matter now. You must find the way out of here."

"I don't know what to do..." Daniel felt very tired and closed her eyes.

The prophetess came up to the door, "Just think!" she said and added, "I won't bother you any more. You have to make up your mind. No one knows what can happen to Zack. So, you must hurry up."

Daniel agreed. He thanked the prophetess in her mind.

"Don't mention it." Replied the prophetess and disappeared as unexpectedly as she appeared. Different thoughts hived in Daniel's head. How to get out of here? How to wake up? Will she see Zack again? *"What I'm thinking about!"* she told to herself. I must concentrate and find the way out of here.

* * *

Zack entered the lake and washed his face. He looked at his reflection in the water. The lake sparkled in bright sunbeams. *"What should I do?"* he thought, *How could he wake up Daniel? How could he get rid of Jack's pursuing?*

Zack looked at Daniel. She was so calm and pretty.

"Daniel! Wake up! Wake up, please. I need you so much! I don't know what to do!" he thought. Zack sat down on the grass near her. He could not turn his eyes away from her. He was excited. He wanted to kiss her so much, so he brought his lips closer to her, but did not kiss her. He could not understand what was wrong with him. Three times he tried to kiss her but each time failed. Zack stroke her cheek kindly. He looked at her with tenderness and whispered in her ear, "Daniel! I love you."

Zack stood up. He felt that the strength returned to him. He was sure and confident. He knew where to go. There was just one place that could give him strength and belief – it was the Crystal Palace. It was far away in the kingdom of eternal ice – the Kingdom of Dragons. Just there he could get the power which would help him to win his brother. Just there he could wake up Daniel.

It was a sunset hour. Red strips appeared in the sky. They were the last sparkles of the setting sun. In half an hour the sun disappeared and a gloomy veil scattered over the lake.

People of Algenda delivered tradition from generation to generation. Forefathers taught to determine situation according to the colors in the sky. Legends told that red and orange colors were colors of life, fire and passion. These colors could bring destruction either. Zack studied tradition when he became the Main Counselor of the Kingdom. He also knew that the law prohibited Algenda's kings falling in love. *"I have no right to break this law and bring my people sufferings."* He thought.

"I must reach the Crystal Palace." decided Zack.

He stretched his hand to the Great Lake of Algenda. Luminosity enveloped his palm. It was similar to the moonlight in the dark sky. A huge wave rose forming a radiant arch. Zack made his first step towards the Kingdom of Dragons holding the sleeping Daniel tightly in his arms. He stepped through the arch he created with the help of his magical power. Zack knew that

very soon his brother would be happy to meet him and drag into his hell.

Chapter 10

Zack felt that he was falling into a deep abyss. He squeezed Daniel's hand. Her soft palm warmed his hand cool from the lake cold water. He wasn't sure now that the Great Lake of Algenda was the warmest one. White snow spread around. The abyss they both were falling was so deep that Zack lost the sense of time. He thought that descending was endless. But he was wrong. Zack looked down and saw the bottom. He was horrified. It looked like they would fall down and crash to death.

"How to prevent it?" he thought nervously. He was holding Daniel tightly. She seemed to like being in his arms and smiled in her sleep. Zack was holding her so, that she would occur above him when they fell down. He shut his eyes and hit heavily by something hard. Daniel calmly lowered her head on his chest as if nothing had happened. Zack stood up and looked around. White fluffy snow was sparkling all over the place. Zack took Daniel in his arms again and started wading through the snow. The cold wind was blowing and whistling. Zack entered the forest. Although, the trees had to protect him from the wind, everything was vice versa. Severe frost got through to the bones. However, it gave Zack more and more courage.

Zack was unaware of what could happen. He wasn't sure that the Crystal Palace could help, but hoped so much. He saw the path from yellow bricks and stepped on it. It was white and icy. Zack moved carefully along the slippery path. A cold wind was piercing him through to the bones.

Zack looked at Daniel. Her recently tanned under Algenda's bright sun body was now as white as a snow. *"We can't stop or we freeze!"* Zack thought.

He kept going. But all of a sudden the earth cracked under his feet and they began falling into another abyss, which was much deeper. Zack tried to hold Daniel down. Around him there was nothing but darkness. He landed smoothly, but hit by something hard and injured his knee. He defined that there was no snow there instead of it concrete floor was under his feet. He supposed that the place was isolated and he was buried alive deeply under the ground. Suddenly the spotlight beam dazzled him. Through the veil of disperse light he noticed a frightening silhouette. This was his elder brother Jack. He smiled pleased with himself, because he knew why Zack occurred in that place.

"Where's Daniel?" asked Zack bravely. His brother grinned gloatingly. "Why don't you answer?"

Jack pointed at the large glass tomb with ancient ornament engraved on its cover. Zack saw Daniel resting inside the tomb. Her face was calm and pale as though she was dead. Her arms were folded upon her chest, black hair tossed on the pillow.

"What have you done with her? Did you kill her?" Zack put his hand on the glass cover opposite Daniel's face.

"I did her a favor. She's too beautiful to die. Let's say, on the contrary, I made so that she'll never die.

Zack could not figure out what his brother meant. He boldly came up to him.

"Where are Wan and the rest? Did you also do them a favor? Or enjoyed killing them.

Jack burst out laughing cruelly. He could not but laughed and laughed without stop.

"What does this terrible laughter mean?" could not understand Zack.

"What's so funny? Do you have any mental problems?" just a few steps separated him from Jack, "I see. You didn't kill them. You like mock over people before murdering them, and you won't soil your hands."

"You're right. I never dirty my hands, I have servants for this."

Zack got used to such statements. "My brother will never change." He thought.

Wan is in jail, Melissa and Eva are locked in a special room, the rest are in the same situation as Wan except Cristella. She left this world."

"And why are you so happy?"

"Haven't you guessed yet?" I have fun! And I know how to stop enjoying when my victims start irritating me. If they bother me too much I can eat them all.

"*He eats people!*" Zack thought with disgust. "You're a vandal!"

"Sure, I am! Thanks a lot!" He grinned.

"And what are you going to do with us?"

"First of all I'll make you suffer. Then I'll destroy the entire Kingdom, and just after that I'll eliminate you in the cruelest way."

Jack sat down on the tomb's cover and began studying Daniel.

"She really looks like an angel. She's cute and well built. I wonder whether she's tasty."

"Don't touch her!" cried Zack. He didn't stir an eyelid as Jack stroke him.

"You, sucker, dare to raise your voice on me!" Jack yelled and knocked him down onto the floor.

Jack kicked him with his foot. Zack smiled in spite of a severe pain. His smile irritated Jack more and more.

"I see you're afraid, ain't you?" said Zack breathing hard. You will dirty your hands and feet in blood till you see the death. The death will come to you and bite you like a terrible beast, and will send you to hell. You're afraid of the hell, aren't you?" Zack laughed straight in his face. "But I'm not afraid of death." He continued. He was glad that Jack stepped aside from Daniel. "It's

good that she is sleeping now and doesn't see this terrible scene." Zack thought. She'd better won't see him dead. "I love her but I can't abandon the Kingdom for the sake of love." Zack closed his eyes and imagined Daniel at the lake bank, her childish kind smile, her cheerful laugh, and her insulted tone when he was too strict with her.

"Zack, I've not gone away with you, yet! You'll suffer long years before you die. Besides, I want you to see how I become the cruel ruler of entire Algenda."

"Don't worry! I 'm not going to give up! You'll die first, and I'll see it." Zack kicked Jack with his foot into the chest and threw aside. Then made quick loop and stretched his left hand forward. The light streamed from his palm. He caught Jack up and grasped in his arms not giving him to move.

"Free me!" demanded Jack, "go to hell!"

"We grew up together and you were everything for me," Zack looked sadly at his elder brother, "now I'll do everything to win."

"Free me, shit!" yelled Jack.

"I'll just give you to die as you did to our mama and papa."

"They were old, I made them good! I released them from pain and suffering."

Zack's heart sank. He was about to burst out with tears, "I have no choice!" he said. But Jack freed himself and knocked Zack down. Zack convulsed from terrible pain and fell down.

"How are you, brother"? cried Jack with triumph, "you will never kill me, you don't have enough hatred. In fact, you ain't wanna kill me!" enjoyed Jack.

"Maybe you're right, but I won't defeat." Zack smiled. He knew that Jack was right but didn't want to admit it.

Zack was too weak to stand up. Blood dripped from his mouth. Two brothers looked with hatred at each other.

"Say your last word, my younger brother!"

Zack didn't answer. In his heart he knew that finally he will win and everything will be okay. He made an effort and got up.

"Why? Why can't I defeat him? Jack was puzzled.

Zack stood before him smiling. His eyes were burning with both fear and courage.

"He will stop smiling when I ruin something he loves most of all." Jack figured out.

"Well brother, my best wishes to mama and papa! Jack posed and stretched his hand.

Zack nodded, he remembered the lullaby his mother used to sing him:

*The nights without sleep,
The tears in the eyes,
Three dragons are in the skies.*

*The world's so bright,
The world's so kind,
But one dragon must be blind.*

*He wants to be fierce,
He wants to be wild,
He won't mercy even a child.*

*This dragon is red
Just blood's in his land,
But someone must put an end*

*To sorrow and fears,
To death and to tears,
Oh, red dragon, don't be fierce!*

*Your brothers can't bring
The most precious thing:
Their love to a cruel king!*

"Yes! I had to be the king! But now... everything's changed." Jack responded.

Zack looked again at the tomb where Daniel was resting. He was sure now that if something would happen to him she would cope with Jack without his help.

At that time Jack was preparing the most vicious trail. He knew that this would hurt Zack most of all.

"Good bye, brother!" said Jack brutally.

"See you later, brother!" replied Zack bravely.

Purple-red flame enveloped Jack's palms. He concentrated and directed the flame to Zack. Zack shut his eyes and tried to imagine Daniel's happy smile. He felt the power of the Red Dragon's beam. But suddenly another magnificent strength intercepted the red beam. Zack opened his eyes and didn't believe himself.

A beautiful girl was standing before him. Her black hair was messy; her red eyes were filled with blood and sparkled like eyes of a witch. That was Daniel.

Chapter 11

Zack could not recognize Daniel. Her open childish smile disappeared; instead of it a demonic smile froze on Daniel's lips. She didn't respond to him, even didn't look at his side. An awful huge power came from her – the black magic of Darkness.

She yelled beastly as if warned about the beginning of the battle and pitched into Jack with fists. Jack grinned and tried to repulse her attack, but it was late. Daniel grasped him with enormous force and threw away to the farthest corner of the room.

Zack stared at her. He was shocked. Where did she take this strength from if she was sleeping all the time? He could not comprehend it.

"Daniel!" whispered Zack hoping to hear a word from her. Zack looked at his brother, he was wounded. What kind of power must she have to strike him so?

Zack looked in her eyes; her smile horrified him. He was trembling. Daniel turned her head and looked at him, her eyes were empty and indifferent. Zack saw the eyes of the devil.

"D-a-n-i-e-l!" Zack whispered with an effort.

"She doesn't hear, old chap!" announced Jack gloatingly, "and will never hear!" She sees nothing but death and she will eliminate everyone in whom she sees the enemy. So, we must take her away if we don't want her to take us away." He added sarcastically.

"No, I can't do that! I'll never kill her!" whispered Zack.

"Didn't you tell that if you have a choice: either Daniel or the Kingdom, you'll choose the Kingdom?"

"Yes, I told this, but it doesn't mean that I can kill her. I can't!"

"Okay, guy! I'll help you. It's a trifle for me." Jack grinned.

"Just touch the tip of her finger, and I'll take you away!" Zack threatened him.

Jack mocked at his brother's timidity and innocence. He noticed that Daniel moved to Zack. As she approached Zack more and more clearly saw her senseless eyes.

Jack stepped forward. He started moving slowly toward her.

"I didn't think about it before, but I have no choice." He claimed cynically and stretched out his hands.

"Jack, what are you doing? What are you talking about?"

"I think that my Kingdom will lack the queen. Hope you'll agree to become the queen of my Kingdom, Won't you, Daniel?" asked Jack watching his brother at the same time. She stopped in hesitation, then put her hand in his and smiled innocently. She looked as usual except the red color of her eyes.

Daniel stretched another hand to the sheath on Jack's belt. She pulled out the sword with the red handle and orange and red ornament resembling the forks of flame. She examined the sword and naively looked at Jack.

"Fine! I made a good choice, my White Dragon!"

"How you called her, a White Dragon?" Zack could not believe his ears.

"May I check the force of your sword?" whispered Daniel in Jack's ear.

"Sure, darling!"

"Thank you." She made a flap... then one more...and ... pierced Jack's abdomen with the blade.

Zack heard the heartbreaking scream of his brother.

"Jack!" whispered he bitterly.

"She's really a nice prize, guy." whispered Jack falling on his knees convulsing in pain.

Daniel pulled out the sword from Jack's abdomen and moved slowly, the blade was targeted at Zack. She prepared the same fate to the second brother.

"Daniel!" ... whispered Zack, "it's me...! Zack... don't you remember...? I'm Zack."

Daniel stepped forward slowly. She didn't hear him.

Zack made another attempt, "Wake up, Daniel! You hear me?! Think about your life!" He cried hoping to wake her up.

Daniel posed and prepared to stab him.

"Daniel, defend!" He pulled out his sword.

"It won't help, old chap! She doesn't hear you", said Jack in a low voice.

Zack got ready to repulse her attack.

"I love you!" he cried, "and that's why never kill!"

Zack threw his sword down. His green-brown eyes were sparkling. He heard the sounds of far away music and knew that his death surrendered.

Daniel was almost ready to pierce him but he dodged. Suddenly, Daniel clearly heard the strokes – they were nothing but beating of Zack's heart. She stepped back. Zack caught her hands and hugged her tightly. Their lips met, and... he kissed her in her lips. A glow enveloped Daniel's body. Her halo shined like a moon in the black sky of night. Zack knew that she woke up. The sword dropped from her hand. She embraced Zack's shoulders and kissed him.

Her eyes changed their color and became clear and blue. She felt pain in her back and two white, like snow, wings grew above her shoulders.

At the same time Zack felt that enormous strength inside him. It was going to blow up like a bomb. Black circles enclosed his eyes. "Daniel understood what this meant. She nestled to Zack.

"Zack, don't send me away!" she pleaded. Zack was trembling. The scale started covering his body. Nails turned to claws, and teeth turned to fangs.

"You..."

"You're a Black Dragon, whom she was searching." declared Jack.

Zack pushed Daniel and she fell down, her wings weren't injured.

"You exchanged roles, babe. A few minutes ago he had to kill you, but now you must do it otherwise, nothing can help." grinned Jack with an effort.

Zack moved to Jack his black eyes were sparkling. Jack reached his sword.

Daniel was scared, she wanted just one thing now, she wanted that the prophetess would come and advise her, what to do. But it was impossible. She belonged to the world of dreams; she chose such fate for herself. Daniel squeezed the black pearl.

"Zack, stop, please, Zack!" she pleaded.

"I see you got tired." told Zack to Jack in a strange low voice. "Prepare to die!"

Zack knocked his brother down, but Jack straightened and prepared to attack. The victory meant all for him. Had he taken Zack away, he would become a lawful heir to the throne and the ruler of entire Algenda. Had he persuaded Daniel to become a queen, he would immediately acquire a good reputation thanks to the White Dragon.

"What's in your mind?" asked Zack

"Daniel!" replied Jack grinning cynically.

Zack's black eyes were sparkling with hatred, "A scoundrel!" he growled fiercely.

"You got angry, old chap!" Jack stretched his palm and red forks of flame broke out. Zack yelled out of pain and anger, his sharp claws dug into Jack's chest and he tore his brother to pieces.

Daniel felt sick. She sat down on her hunkers. She saw Zack slowly moving to her; his look was furious, and he was ready to attack. In horror Daniel crawled to the corner of the room. She put her hand on the black pearl again. She was afraid that it was too late; Zack had turned to the Black Dragon. He would cut her to pieces in one second.

"Zack! It's me! Daniel! Zack..." she pleaded. But he approached her like a predator approaches his victim.

"I must run away! I'm crazy! He will kill me! What I'm waiting for? ... But I can't. I can't leave you!" she exclaimed.

Daniel was sitting in the corner trembling and waiting for death. "It's an end!" she repeated. She unclasped the pendant and directed the black pearl to Zack.

Daniel shut her eyes, "God! Let me die quickly without suffering!" she was praying. One minute passed, and two minutes... nothing happened. Daniel opened her eyes. Zack stood before her. He bowed to her. And put his hand on her knee. He was the same as before: there were neither claws and fangs nor the scale.

"Zack!?" whispered Daniel.

"Yes!" he smiled back to her tenderly and stroked her black hair.

"You came back!" Daniel wiped her tears. "Jack said that we exchanged roles and one should kill another, that's the fate.

"The fate was as it should be. The fate can't be changed by anyone."

"You always must tell something clever!" remarked Daniel ironically and hugged him firmly. He embraced her.

"Jack! I killed him!" he remembered.

Daniel didn't answer. *"He reproves himself,"* she thought, *"but he had to do this or Jack would kill both of us and destroy the Kingdom. His death was inevitable."*

"Zack, don't reproach yourself," she began, but someone's voice interrupted her. Wan ran into the room. He was breathing heavily.

"Zack! Are you OK?" he got embarrassed when saw them hugging.

"You both must see it, go with me!"

"What's happened?" asked Daniel. Wan got his breath. "I've no time to explain, let's go!" Zack looked very tired. They slowly went behind Wan. "Hurry up!" ordered Wan and took

their hands on both sides. Three of them entered the huge hall with all kinds of decorations: the portraits on the walls, chandeliers hanging from the ceiling and expensive wooden furniture with symbolic carving. Daniel recognized this place at once. This was the hall she saw in her dream.

"I've already been here!" she exclaimed.

"It's impossible!" surprised Wan. No one had been here since our grandmother had died.

"I saw it in my dream and your grandma too."

"Did you?" This time Zack was surprised.

They entered the white hall. Everything was like in her dream: the white columns, and three swords on one of the columns. They were exactly the same as Daniel saw in her dream. Ray, Cloud, Melissa and Eva stood beside the wall.

"So, the real king of Algenda must rise to the throne." declared Wan and bowed to Zack.

The white sword again attracted Daniel's attention. She came up to the column.

"Here's the sword that woke me up." she said and touched the handle.

"I don't think it's a good idea, Di-el." warned her Cloud.

"We have nothing to worry about any more." She said bravely.

"Just a minute, you told that this sword woke you up? So..." Zack drew back. "Daniel! Don't touch the sword!" He cried, but it was too late.

Daniel pulled it off the column. The white halo enveloped her. She was sparkling like a star in the night sky. Daniel heard the voices muffled by the strokes, the same that had brought her to this world.

"Zack! What's happened?" she cried.

"You're coming back home!" cried Zack, but she didn't hear his voice it was muffled by loud strokes.

"What?"

"I LOVE YOU!" cried Zack. He knew that they were parting, probably, forever.

Daniel didn't hear his words but understood what he told.

"I'm happy that I met you!" she cried. Zack tried to hold her tight. In a few minutes she disappeared.

Chapter 12

Zack bent his knee and took the sword that Daniel had dropped. It was absolutely clear to him why she broke into his life. Thanks to her he defeated Jack. Zack examined the blade of the white sword. Daniel's smiling face was reflected in it like in the mirror. She had to disappear, nothing could change the fate. Zack looked at her reflection, he was sure that one day she would come back to him.

"Daniel!" he wiped the tear.

Melissa and Wan exchanged their glances. Melissa whispered something to Eva. Eva ran up to Zack hugged him and put her head on his shoulder.

"Thank you, Eva!" he hugged Eva. Zack looked at his brother's family and his friends and understood that he opened a new page in his life. Daniel helped him to put an end to hatred and hostility.

Zack lifted Eva. He was holding her tight; the sword of white dragon was sparkling in another hand. He confidently moved to the exit. The gate opened widely before him and the green meadow scattered before his eyes. This was the King's Court. People were crowded there waiting for the king. Zack went out to them and they bowed to him with respect. Ice and snow which had surrounded the Crystal Palace not long ago had melted, the spring came.

Thank you, Daniel, that you helped me to open my eyes. Everything is clear to me now. And I'm sure, one day you'll see how the Kingdom, I am going to rule will change. I will make it beautiful.

"I announce that since this very moment the king of our Kingdom will become the crown prince Zack the Black Dragon." declared Mother and bowed profoundly to Zack. Zack bowed to her in response.

He was ready to rule the state. He dreamt about peace and justice. He wished to see his people happy.

"I grew up in this land, in this Kingdom. I will never forget the epoch of my Grandma's Christine rule. Jack took away our hope, but Mother returned it to us. She always told us that new time would come and that our failures and sad experience would teach us and make stronger. We never give up! I give my hand to you, I promise to be with you in joy and in sorrow. I will never leave my people in trouble!" declared Zack and raised highly the sword of Daniel – the sword of the White Dragon.

* * *

"Daniel, wake up!" she heard familiar voice. She opened her eyes and felt a sharp pain. Daniel looked around. She was lying in the bed on a white sheet; she was dressed in a white gown. Someone's silhouette floated past like in the fog.

Daniel winked to see it better.

"Zack?" she whispered.

"Daniel!" she heard familiar voice again. Someone got up from the chair and came up to her bed. Daniel concentrated. This was the voice of Uncle Henry. She still heard the noise and someone's voices. She remembered the white sword dropped from her hand. She probably remembered that Zack rose to the throne, and the darkness. She still heard Zack's voice in the darkness. Daniel looked around trying to understand where she

was. Soon she understood that she was in the hospital. But how did she get there?

This man must be Uncle Henry. But what is he doing in Algenda? Or may be she came back home?

The silhouette stood before her. His kind brown eyes and looked at her. Now she had no doubt. He was Uncle Henry. He put his hand to her forehead to measure the temperature, then breathed with relief and widely smiled.

"How are you?" he asked then frowned, "what are those fantasies in your head?"

Daniel didn't answer. She winked and looked at her uncle. She felt sharp pain in her eyes.

"Where am I?" she asked huskily.

She tried to sit down on her bed and looked through the window. The sky was clear. It was morning. Daniel smiled sadly.

"I came back! Am I at home." she was both glad and sad.

"How did I get here?" she asked.

"You fell from the stairs and fainted." explained Uncle Henry.

Daniel smiled, but there were tears in her eyes. Uncle Henry didn't notice it. He helped her to sit down more comfortably.

"Relax!" He told her with care.

"Sorry!" Daniel was glad to see her uncle.

She could not believe that she came back to normal life. "How long am I here?"

"Two days."

"So, it was just a dream! Was it?" she asked herself, "everything, and Zack, and even the kiss? No, it's impossible! It was real, it can't be a dream."

"What's wrong?" worried Uncle Henry.

"I'm ... I..." she caught his anxious look.

"Di-el!" he took her hand, "What's up?"

Daniel looked senselessly at her palm in uncle's hand.

Is the world that she's already got used to just a dream?

Daniel jumped from her bed, but felt a sharp pain in her legs and in the whole body; she fell on her bed again.

Uncle Henry tried to catch her. "What are you doing? You aren't allowed to get up!"

Daniel noticed a big mirror on the wall. In spite of her pain she rose and came up to it.

"Zack!" she whispered.

"Zack? Who's that?" asked Henry.

Daniel looked into the mirror. Everything was as usual, no pendant with a black pearl on her neck. Daniel's body ached and tears dripped from her eyes, Daniel cried bitterly.

Uncle Henry understood that she was crying not only because of the pain. There was something else that worried her. He hugged her.

"Your parents are coming tomorrow. Don't worry Ronny and Molly packed the suitcases themselves.

"Tomorrow?" she repeated.

"Yes!" admitted Henry.

Daniel was missing Zack. Her happy moments in Algenda passed before her eyes again. They were together, and he tried to kiss her three times. *"What am I thinking about? All this was just a dream! There was nothing!"*

Daniel calmed down and wiped her tears. Tomorrow her parents will come and she will fly home with Molly and Ronny. Suddenly she heard the sounds of pipe. Something glimpsed on the floor. Daniel slowly went to the bed. She picked up the pendant with the black pearl.

"What's this?" surprised Uncle Henry.

It seemed to Daniel that she returned to life again.

"Just a trifle," she replied to Henry.

Deep in her soul she was sure that everything would be different since this moment. It doesn't matter that Zack is far away now. She's not alone. And one day she will see him again, she will see Zack – the new King of Algenda.

* * *

*Wherever our fantasies bring us, we must
Arrive at an end, get back home at last.*

*I wish you believe in this beautiful place,
I hope your hearts never lose any trace*

*That leads to the world, where miracles live,
Just close your eyes; just assume and believe*

*In wizards and elves, witches, dragons, and kings.
And sure you'll fly back on fantasy's wings.*

*The pearl will assist you to find the way.
Come back to the land of Algenda one day!*

שושנה יוסופוב

הפנינה השחורה

אלג'נדה

עטיפה ואיור: שושנה ייסופוב

Proofreader Mazal Yusufov-Isakov

תרגום לאנגלית ורוסית: אירנה יאבצ'ונבסקי

© Shoshana Yusufov copyright 2009, Israel

דפוס מאק
קרית ביאליק

ישראל 2009

ספר זה מוקדש לאחייניי וגם לכול ילדי העולם, לאימא שלי אשר
ירשה לי את כישרונותיה: כתיבה, ציור ומוזיקה, ולכול משפחתי
האהובה.

שושנה יוסופוב

אגדה לילדים ולמבוגרים

לאחרונה בעכו יצא לאור ספר חדש ששמו "הפנינה השחורה". הספר נכתב על ידי תלמידה בת 17 – שושנה יוספוב. הסופרת הצעירה, בעלת פנטזיה עשירה, נותנת לדמותה הראשית – ילדה רגילה – לבקר בארץ דמיונית, בה מחכות לה הרפתקאות מופלאות. יש שיגידו כי המוני ספרים נכתבו בסגנון זה, וכי כולם דומים. אין ספק ששושנה קראה הרבה סיפורים ואגדות שהשפיעו על דמיונה. יחד עם זאת, היא הצליחה לייצר עלילה מיוחדת משלה. היא הצליחה ליצור דמויות עגולות שאופין משתנה במצבים שונים. הגיבורים פוגשים בדרכם סכנות ומכשולים רבים ומתגברים עליהם בכבוד, כאשר תכונותיהם הכנות, כמו אהבה, ידידות והבנה הדדית שורדות, מתחזקות ונבנות בנסיבות לא מציאותיות. הרושם שהשאירו הספרים השונים לא היה למשפיע היחיד על המחברת. הילדה שכתבה את הספר גרה בעולם סבוך וסתור. למרות שאין לה ניסיון חיים מרשים, שושנה כבר יודעת מה היא מלחמה והייתה עדה לפיגועי טרור. היא התרשמה מהפיצוץ במגדלי התאומים במנהטן – מקום מגוריהם של קרובי משפחתה. האירועים הללו משתקפים בעלילה.

"היא הביטה מסביבה וראתה אנשים רבים שוכבים מתים על האדמה, אלו היו גם נשים וילדים. עיניה נתקפו אימה. על גופה שלה הופיעו כתמי דם רבים. אף על פי שלא היה הדם שלה, הדם גרם לכאב רב בעיניה. מדוע? מדוע זה קורה? פחד של קינה תקף את ליבה של דניאל.

"קומו" צעקה לעבר אותן הגופות הזרוקות על פני האדמה, והוסיף בבכי, "קומו, בבקשה".

הדמות הראשית של הספר, ילדה בשם דניאל, רואה בסיוטיה את הרחובות ההרוסים של מנהטן, וכך האגדה מקבלת משמעות עמוקה.

"דניאל הופתע לשמוע את המילה אחי. היא לא האמינה למשמע אוזניה, כאשר אמר את המילה...

? מדוע הוא תקף את הממלכה של אחיו? שאלה לעצמה."

"האחים – אויבים! למה?"

את השאלה הזאת שואלת גם הגיבורה וגם המחברת. שאלה פשוטה, אך לא לפוליטיקאים, לא לפילוסופים, ולא לאנשי ציבור אין עדיין עליה תשובה.

שושנה יוספוב – מוסיקאית (פסנתרנית וזמרת), החברה הצעירה ביותר באגודת הסופרים הישראלית. נולדה במשפחה של יוצרים ב-19 בפברואר 1992 בעכו. הוריה, פרידה ועזריה יוספוב, בנים לשושלת עתיקת היוםין של יהודי הקווקאז (יהודי ההרים) – ג'והוריו, עלו ארצה מהעיר באקו (אזרבייג'אן) ב-1990. שושנה קיבלה מאימה את כישרונותיה למוסיקה, ציור וספרות. שושנה, תלמידה בכיתה י"א (כיתה ניסיונית), כותבת סיפורים ושירים מילדותה. את הספר "פנינה שחורה" החלה לכתוב בגיל 12. סיפור רומנטי זה נכתב בסוגת הפנטזיה. אחייניתה הצעירה של שושנה, דניאלה, הייתה למקור השראה משמעותי עבור המחברת. כך נוצר הסיפור הארוך והפנטסטי השומר בהיחבא משמעות עמוקה. הספר נכתב בעברית ותורגם לשתי שפות: רוסית ואנגלית. שושנה גרה בעיר עכו ועמלת בימים אלה על המשך הסיפור.

פתיח

רוצה אני לעלות לך סולם
סולם נפלא ששטתי לא מזמן.

לא תאמינו מה ראו סיני
סיפורים ואשדות הופיסו לפניי

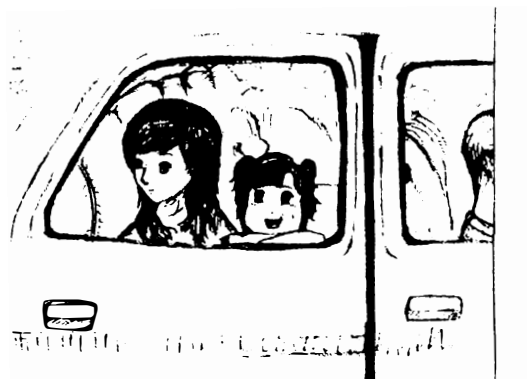
אם תצטמו סיניים לרשע אחז
תעלו סולם של פנטזיה בלגז

נפשו מלכים צדקנים וקוסמים
אך ביתיית חייבים לחזור לסניינים

הסולם בו נלחם הסוף ברשע
הצילו חבר מצרה צרורה

חזר חבוי מראה ושררת
יראו לך את הצלת הנסתר

צלת נסתר להרפתקה חדשה
ממלכה נשכחת – 'אלע'נזה' שמה

דניאל ישבה על המושב האחורי של המכונית. היא לא הייתה מרוצה כלל, הכריחו אותה לבוא וזה מה שהרגיז אותה מכל. היא הביטה על רוני, אחיה הקטן בן ה-10. הוא ישב לידה, חוטים של אוזניות השתלשלו מאוזניו ואצבעותיו לחצו על משחק אלקטרוני שהחזיק בידו. בניהם ישבה מולי אחותה בת ה-4 בידיה דובי.

"אני לא מאמינה שהם הכריחו אותי לבוא" מלמלה לעצמה דניאל בעצבנות. "למעשה זה היה שוחד" השיב רוני בחיוך ערמומי.

דניאל סובבה את ראשה והביטה החוצה. רוני צדק, אכן היה זה שוחד. הוריה הבטיחו כי אם היא תיסע איתם לדוד הנרי, הם ישלחו אותה למחנה קיץ בלוס אנג'לס.

במושב הקדמי ישב אביה אלברט אשר אחז בהגה ונהג ואמה אמילי שישבה לצידו ונדהמה מהנוף מעבר לחלון. "אני- אמרה אמילי לעבר ילדיה.

"נוף יפה!" נכנסה מולי לדבריה של אמה והצביעה לכיוון החלון.

דניאל הרימה את מולי על ברכיה, וזאת הניחה את שני ידיה על החלון הסגור ונשענה עליו, הן התפעלו יחדיו מהנוף. הנוף אכן היה מרהיב, זאת הייתה שעת שקיעה והשדה הפרוס מסביבם היה מלא פרחים שונים ויפים, במרחק של חמישה קילומטרים נראתה העיר.

"את צודקת מולי, זה באמת יפה" העירה אמילי כאשר היא מתפעלת מהנוף הנשקף מהחלון של אלברט.

דניאל לא השיבה דבר, אך היה ברור כי הנוף נראה בעיניה יפה ומיוחד. לאחר שעה של נסיעה מולי נרדמה כשראשה מונח על ברכיה של דניאל ורוני נרדם כשראשו מושען על החלון. דניאל המשיכה להביט מחוץ לחלון, עיניה נצצו בגוון כחול קריסטל ושערה השחור אשר הסתיר את עורפה הבריק אל מול

השקיעה. השמש שקעה. במקומה הופיע אור בהיר אף יותר מאורה של השמש, אורה הלבן של הלבנה.

לאחר מספר דקות המכונית נעצרה.

"הגענו" אמר אלברט בעודו יוצא מהמכונית.

דניאל העירה את שני אחיה הקטנים, ויצאה מהמכונית. שם, באמצע שום מקום בין יערות ושדות, עמד לנגד עיניה בית גבוה ומפואר. הבית היה דומה לטירה גדולה. הוריה לא הפסיקו לחפור בדיבורים על 'הטירה' הזאת, אביה תמיד אמר לה: "היה עדיף אילו הייתם מקבלים חינוך בביתו של הנרי ורק אם הייתם נשארים בו למשך זמן מה, הייתם מבינים איזה כיף זה".

זה מה שחסר לי, חשבה לעצמה דניאל. מספיק שהרגישה מוזרה גם בלי 'הטירה' הזאת, ילדים בבית הספר תמיד צחקו על בואם התמידיים של הוריה, ודיבוריהם המתנשאים עם המנהל.

"המקום כל-כך מקסים, בדיוק ככה אני זוכרת אותו מנעורי" התלהבה אמילי.

דניאל גיחכה בינה לבין עצמה והשפילה את ראשה: יופי, עכשיו יש לה נוסטלגיה והיא נזכרת בנעוריה...אני לא מאמינה שהיא הזדקנה כל-כך ... דניאל החזירה את מבטה לעבר אמה וצחקה במחשבותיה: אם אומר לה שהיא מזדקנת, היא תעשה טיפולי פנים ומתיחת עור-עדיף לא לומר כלום....

"די-אל" אמרה מולי אשר נעמדה על מושב המכונית והושיטה את ידיה לעברה של דניאל.

דניאל הרימה אותה על הידיים מהמושב והחזיקה אותה.

"את לא חושבת שמגיעה לי נשיקה?" אמרה דניאל לעברה של מולי.

מולי קירבה את הלחי שלה אל דניאל ודניאל נישקה אותה, ומולי נישקה את הלחי של דניאל בחזרה.

"ומה איתי?" התלונן רוני בקנאה.

"מקנא?" שאלה ביהירות דניאל והורידה את מולי מידיה.

"מאוד" השיב.

מולי התקרבה אל אחיה הקטן ונישקה את הלחי שלו גם, הוא החזיר לה נשיקה. למרות שרוני היה קטן מדניאל בחמש שנים, הקשר בינם היה הרבה יותר טוב מהקשר בינה לבין הוריה אשר החמיר עם השנים. דניאל הניחה את ידה על ראשו ובלגנה את שערו.

"איי, תיזהרי. השיער שלי, עד שסידרתי אותו" אמר לה בכעס מזויף.

"זה בסדר, רונצ'וק. השער שלי נראה הרבה יותר מבולגן משלך" חייכה לעברו.

אלברט הוציא את המזוודות מהמכונית והושיט אותם לעברם של רוני ודניאל. מולי עלתה חמש מדרגות לעבר הדלת הגדולה ונעמדה שם בדממה, מחכה לשני אחיה הגדולים.

"אני מקווה שתיהנו" אמרה אמילי. היא נישקה את ילדיה ולאחר מכן נכנסה למכונית.

"כן, גם אני. אנחנו נחזור לקחת אתכם בדיוק בעוד חודש, אל תפריעו לדוד הנרי, בסדר?" אמר אלברט בקרירות.

הוא נכנס למכונית והם נסעו לדרכם. הם נסעו לחופשה בהוואי והחליטו להשאיר את הילדים אצל דודם המסתורי הנרי, עם הסיפורים המטורפים שלו על רוחות רפאים ועל מפלצות ויצורים שלא קיימים.

"זה הולך להיות חודש ארוך ומשעמם" מלמלה לעצמה דניאל.
"כן", השיב בחיוב רוני.

רוני ודניאל החלו לנוע לכיוון הדלת לעברה של מולי. היא ציפתה בקוצר רוח לפגוש את הנרי, היא אהבה מאוד את הסיפורים שלו. דניאל סידרה את הווסט שלה, מתחת לווסט היא לבשה גופייה לבנה. מכנסיה היו צמודים ושחורים. היא הושיטה את ידה לכיוון הדלת, כאשר לפתע הדלת נפתחה ומשם יצא גבר בעל חן רב אשר חייך בזוהר.

"ברוכים הבאים!", אמר בשמחה כמו תמיד.

"שלום דוד הנרי", אמר רוני.

"דוד הנרי", מולי קפצה עליו וחיבקה אותו.

"מולי ורוני? איך גדלתם!" אמר וחיבק אותה.

דוד הנרי הוא דווקא דיי נחמד, לא כמו אבא קר הרוח, חשבה לעצמה דניאל מביטה לעבר דודה.

"שלום דוד הנרי", אמרה דניאל.

"די-אל?" עיניו הביטו בהפתעה, לאחר שבחן אותה מקצה השער עד לנעליה הופיע חיוך על פניו, והוא הוסיף: "גדלת ונהפכת לנערה יפה כל-כך, כמה זמן עבר מאז שראיתי אותך! בת כמה את?"

"שש-עשרה", השיבה בסומק.

"כבר נערה די גדולה, זה מראה שאנחנו המבוגרים מזדקנים מיום ליום", השיב והרים את המזוודות.

הם נכנסו ורוני סגר את הדלת אחריו, הבית אכן היה דומה לטירה ענקית, הוא היה גדול מבפנים, ממש כמו באגדות. רוני הביט על קירות הבית, הוא מעולם לא היה בו, אך שמע סיפורים רבים עליו. דניאל הביטה מסביבה עם אותו עניין ורק מולי הקטנה התנהגה כרגיל. היא אהבה מקומות כאלו. היא אהבה אותם כיוון שדניאל הייתה מספרת לה סיפורים על טירות, נסיכים ונסיכות לפני שינה.

"אז...אתה גר כאן לבד?" שאל רוני בדאגה.

"לצערי הרב... לא" השיב בחיוך הנרי.

"מצחיק מאוד", נשמע קול ממדרגות, בחור צעיר ירד בדילוגים במדרגות ונעמד לצידה של דניאל.

"דרין", הופיע חיוך רחב על פניה.

זה היה דרין, בנו הצעיר מבין החמישה שהיו להנרי. הוא היה בחור דיי חייכן כפי שזכרה אותו מאז שהיו קטנים. עיניו ושיערו היו בצבע חום בדיוק כמו אצל אביו הנרי.

"זמן רב חלף, מה שלומכם?" שאל ברכות.

"הכול טוב, איך איתך? סיימת כבר את האוניברסיטה?" שאלה דניאל בהתלהבות.

דרין הנהן בראשו בתשובה, הוא חייך לעבר שלושת בני-דודיו ולקח את המזוודות למעלה. הוא נעלם במסדרון, דניאל המשיכה להביט לעבר המדרגות בהם עלה. היא חייכה, היא הייתה מאושרת לראות אותו, הוא היה היחיד מכל מבני-דודיה אשר הבין אותה.

"טוב, חבר'ה. הגיע הזמן שנאכל ארוחת ערב, בואו נלך למטבח", אמר הנרי ופתח דלת שהייתה לפני מסדרון ארוך וחשוך, והוסיף: "אתם יכולים להיכנס לכל חדר שיש בבית הזה מלבד המרתף - זהו חדר העבודה שלי". הנרי הצביע אל סוף המסדרון החשוך, "הוא נמצא בסוף המסדרון, בסדר?"

שלושת האחים הנהנו בראשם. רוני ומולי נכנסו אחריו למטבח ואחריהם דניאל. לפתע נשמעו שתי דפיקות אשר הגיעו מהמסדרון והדהדו בו כשתי דפיקות לב. דניאל נעצרה במקומה והסיטה את מבטה לעבר המסדרון החשוך.

"מה הדפיקות הללו?" מלמלה לעצמה, היא עמדה במשך דקה שלמה בלי למצמץ. צמרמורת עזה עברה על עורפה של דניאל והיא נעצה מבט בדממה, הדפיקות הפסיקו לרגע אחד.

"קרה משהו, די-אל?" קטע דרין את הרהוריה.

"לא... חשבתי ששמעתי משהו", השיבה לעברו בבהלה.

דרין הביט לעבר המסדרון עליו הסתכלה דניאל. הוא חייך לעברה בתמימות ונכנס למטבח.

"בטח סתם דמיינת" אמר, והוסיף, "קדימה, שמעתי שיש גלידה לקינוח".

"באמת?" השיבה דניאל בעליזות, ולפני שנכנסה למטבח הציצה בפעם האחרונה לעבר המסדרון.

היא נכנסה אחריו והם ישבו לאכל ביחד עם הנרי, רוני ומולי.

הזמן עבר מהר והגיעה השעה ללכת לישון. רוני ישן בחדר לבד, הוא היה מאושר עד מעל הראש כאשר גילה שישן בחדר לבד, כיוון שתמיד חלק את חדרו עם מולי והיא תמיד הציקה לו עם החלומות שלה. מולי דיברה מתוך שינה וזה היה דבר דיי משעשע. בביתו של הנרי, דניאל ישנה בחדר עם מולי. למרות שהיה זה

חדר גדול מולי גרמה לו להראות כמו חדר דיי קטן. לפני השינה, היא זרקה את כל בגדיה על הרצפה כך שהיה נדמה שאין בכלל רצפה.

דניאל עזרה למולי ללבוש את כותונת הלילה, ומולי נכנסה מתחת לשמיכה.

"בסדר, מולי" אמרה דניאל כאשר היא כיסתה את מולי בשמיכה, והוסיפה תוך ליטוף שערה: "הגיע הזמן לישון".

"בסדר" מולי חייכה בעודה סוגרת את עיניה, והוסיפה, כשהיא מפקת בעייפות: "לילה טוב, די-אל".

"לילה טוב, גמדה" נישקה אותה על המצח.

"די-אל", לחשה מולי עם עיניים עצומות.

"כן?" דניאל הביטה לעברה בעודה פותחת את הדלת.

"להתראות עד מחר", השיבה מולי בעודה נרדמת לאור המסדרון.

חיוך הופיע על פניה של דניאל. היא יצאה מהחדר, לחשה: "להתראות עד מחר", וסגרה אחריה את הדלת.

דניאל הביטה על המסדרון, הוא היה ריק. השעה הייתה דיי מאוחרת והיא הייתה היחידה שלא נרדמה. היא החלה לנוע לחדר האמבט בעודה פותחת את הדלת ונכנסת פנימה. היא קיפלה את הפיג'מה והניחה אותה על מכסה האסלה, סגרה את הדלת על המנעול, התפשטה ונכנסה לתוך האמבט.

לאחר זמן דיי ארוך היא יצאה ולבשה את הפיג'מה שלה - שורט ספורטיבי קצר, גופיה צמודה ושחורה ומעליה חולצה רחבה על כתפיות אשר הסתירה מחצית מהשורט הספורטיבי. היא סידרה את חדר האמבט ויצא במהירות. לאחר מכן היא הלכה לעבר חדר השינה בו ישנה מולי.

לפתע נשמעו שתי דפיקות אשר הגיעו מהמסדרון בקומה מתחת. דניאל נעצרה שוב במקומה והסיטה את מבטה לעבר המדרגות אשר הובילו למסדרון למטה. היא הביטה מסביבה וכשהייתה בטוחה כי אין שם אף אחד היא ירדה במדרגות. הכל היה חשוך והיא פנתה לנוע לעבר המסדרון.

הדפיקות נשמעו בפעם השלישית ודניאל הרגישה כי הן היו בקצב פעימות ליבה. כל פעם הפעימות באו בזוגות – "בום, בום" והן לא הפסיקו, עד אשר דניאל הגיעה לחדר המרתף בסוף המסדרון.

היא נשמה בכובד והרגישה כמו חטטנית שנכנסת לעניין שלא קשור אליה. היא הושיטה את ידה אל ידית הדלת, ופתאום הדפיקות חזרו בקצב הרבה יותר מהיר ממה שהיו. הדפיקות הללו גרמו לדניאל להיות לחוצה יותר ויותר, הן היו מהירות כמו דפיקת לב אחרי ריצה מהירה בשיעור ספורט. היא שיחררה את ידה מהידית, קירבה את ראשה אל הדלת, כשהיא מקשיבה מקרוב לפעימות, לקחה נשימה עמוקה ושיחררה הכל בנשיפה אחת.

"על החיים ועל המוות" מלמלה לעצמה ופתחה את הדלת.

לנגד עיניה היה מסדרון שלא נגמר של מדרגות אשר ירדו למטה. היא הביטה בסקרנות פנימה, אך לא יכלה לראות דבר כיוון שהיה חושך מוחלט. לצד הדלת היה מתג אור של המסדרון, היא לחצה עליו אך לא נדלק שום אור - דניאל הגיעה למסקנה כי המתג לא עובד. היא השפילה את עיניה וסגרה את הדלת, היא לא הייתה מסוגלת לחטט בדבריו של דוד הנרי, ופנתה בחזרה למדרגות הקומה השנייה, אך לפתע חזרו הדפיקות - הן היו יותר חזקות מקודם. דניאל הרגישה כי משהו שנמצא שם קורא לה לבוא אליו.

"בסדר, בסדר" מלמלה בעצבנות לעבר הדלת, והוסיפה, "אני אביא פנס". היא עלתה במדרגות למחסן - חדר בו, לפי דברי דרין. שומרים ציוד לעזרה ראשונה. היא חיפשה אחר הפנס בכל הארונות עד אשר מצאה אחד במגירה, היא לקחה את הפנס ממגירה וירדה בחזרה אל הדלת. היא הסיקה לעצמה שדוד הנרי ישן עכשיו. היא ידעה שרוב הפרופסורים והמדענים עובדים בלילות אך הנרי נראה עייף היום, ולכן קיוותה שלא יהיה שם אף אחד. הנרי היה פרופסור. הוא היה מפורסם לא רק בכל אנגליה אלא גם בבריטניה כלה. דניאל חזרה במהירות להווה וכעסה על עצמה שמחטטת במקום בו היא לא אמורה להיות.

"הסקרנות הרגה את החתול..." אמרה לעצמה ופתחה את הדלת. היא הדליקה את הפנס והחלה לרדת במדרגות. הייתה דממה מוחלטת במסדרון המדרגות הארוך, הדממה הביאה לצמרמורת בגופה. כאשר המדרגות נגמרו תחת רגליה, דניאל נכנסה לחדר גדול מימדים. היא הביטה מסביבה והבחינה במתג על הקיר, היא פסעה לעברו ולחצה עליו. אור בהיר נדלק בחדר - זאת הייתה מנורה גדולה מקריסטל על התקרה. החדר הגדול היה למעשה ספריה ענקית עם הרבה מדפים ועמודים. דניאל הביטה על כל הספרים וניגשה אל עמוד אשר עליו היה רשום 'היסטוריה', על המדפים היו ספרים רבים מהעת העתיקה עד למאה ה-21.

דניאל המשיכה להסתכל על העמודים עד שהגיעה לעמוד אשר היה רשום עליו משהו לא מובן - "היסטוריית העולם שמעבר". עיניה מצמצו בסקרנות והיא נכנסה בין העמודים, בוחנת את המדפים. על הכריכות היו רשומים כל מיני דברים מוזרים. "בראשית העולמות" היה ספר שמן במיוחד ולכן הבחינה בו מיד. ספר נוסף שתפס את מבטה בין מצבור הכרכים המרתקים היה "לילות באלג'נדה".

אך הספר שהכי משך את תשומת לבה של דניאל היה "ההיסטוריה של הדרקונים".

"ההיסטוריה של הדרקונים?" קראה בקול מהכריכה.

הדפיקות נשמעו עוד פעם. הן הגיעו מארון המדפים אשר נראה כמו קיר בין שני העמודים משום שחסם את הקיר האמיתי. דניאל התקרבה והניחה את ראשה על קיר מדפי הספרים בעודה מנסה לשמוע מה יש שם. היא התאמצה בכל כוחותיה לשמוע, ולפתע הדפיקות חזרו.

אני לא מבינה, הוא קורא לי, חשבה לעצמה. "מה כבר יכול להיות שמה?". דניאל נאנחה בעייפות, היא לא הבינה למה באמצע הלילה רק היא שמעה את הרעש הזה.

"אני שומעת קולות משונים, זה לא טוב בכלל. אני משתגעת?" אמרה לעצמה בפחד.

פתאום עיניה הבחינו בספר גדול ממדים שנראה בעל אלף ומשהו עמודים. היה רשום על הכרך - "שלטון אלג'נדה".

היא הושיטה את ידה לעבר הספר והוציאה אותו, לפתע הרצפה נרעדה קלות וארון הספרים שהיה הקיר זז ממקומו.

בתוך ארון הספרים היה חדר חבוי, היה זה חדר קטן ומושך עין. דניאל הבינה כי ממנו הגיעו הדפיקות.

"יש כאן מישהו?" שאלה בתקווה שיענו לה, אולי אני באמת משתגעת, חשבה דניאל בבלבול מסוים.

בתוך החדר היה ארון מדפי ספרים קטן ולצידו שולחן וכיסא עבודה, לידם הייתה תלויה מראה המכוסה בבד. דניאל הורידה את הבד ובחנה את המראה. על גביי מסגרת המראה היו אותיות אשר חיברו משפט:

כאשר השמש תשקע והאפלה תשתלט על הלבנה, אז יבוא היום והפנינה תהפוך לשחורה...

היא התעלמה מהמשפט והביטה על השתקפותה - תווי פניה החיוורות היו עדינים ושיערה השחור והמדורג שהגיע עד מעבר לכתפיה היה חלק ונתן גוונים חומים כהים, פוני שנטה הצידה הסתיר את שתי גבותיה ושתי עיניה הכחולות כקריסטל, גופה היה חיוור כלבנה בשמיים וחטוב ורגליה היו יחפות, מבטה היה מופנם ורציני להחריד, ולמרות זאת הייתה נערה בעלת חן רב.

הדפיקות חזרו. הן הגיעו מהקיר שהיה מאחורי המראה, משהו נציץ בתוך אחת הלבנים בקיר, דניאל נגעה בלבנה וגילתה כי היא זזה, היא הוציאה אותה ובתוכה הייתה תיבת נגינה קטנה ומקושטת בקישוטים מוזרים. היא הוציאה את התיבה מתוך הלבנה והניחה אותה על שולחן העבודה. דניאל בהתה בתיבה זמן רב, היא הושיטה את ידה ופתחה אותה.

כאשר פתחה את התיבה נשמעה מנגינה של שיר ערש, ובתוכה הייתה שרשרת חוט. היא הופתעה לראות את השרשרת, הרימה אותה בידיה ובחנה את אבן החן הבוודה שעליה - הייתה זו פנינה שחורה.

"פנינה בצבע שחור - זה מוזר", הרהרה לעצמה.

דניאל חייכה לעצמה ולבשה את שרשרת הפנינה על צווארה, היא בחנה עצמה במראה וחייכה. השרשרת אכן הייתה יפה בעיניה, היא הביטה על עצמה בחן והנה נשמעו שוב שתי פעימות והפעם הן הגיעו מדניאל עצמה.

דניאל הניחה את ידיה מעל בית החזה, היא הרגישה כי משהו מושך את ליבה החוצה, הוא נעשה כבד יותר ויותר, היא הביטה על המראה והכאב נעלם, במקום הכאב הפנינה החלה לזהור. דניאל ניסתה בכל כוחותיה להוריד את השרשרת אך ללא הצלחה.

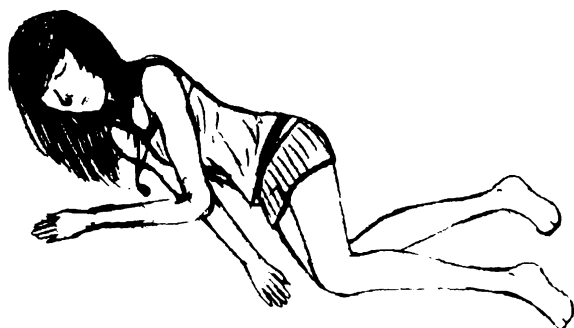
היא עצמה את עיניה חזק וביקשה שכל זה יפסיק, אך כאשר פתחה אותן היא ראתה משהו כזה במראה, זו הייתה דמות של בחור צעיר, בידיו הייתה חרב, ועיניו הירוקות הראו אומץ ותקווה בעת ובעונה אחת. דניאל שחררה את ידיה מהשרשרת והתקרבה למראה כדי לראות טוב יותר. הבחור הצעיר נלחם עם משהו לא מובן, משהו גדול עם ציפורניים, נדמה היה כי זה היה דינוזאור, אך לא - זה היה משהו שדניאל חשבה שלא קיים בכלל - זה היה דרקון גדול ואדום.

"מה לעזאזל?" - אור קטע את דבריה של דניאל.

אור אשר הגיע מהמראה. דניאל לא האמינה לעיניה כאשר המראה שאבה אותה פנימה.

נשמע רק הד אשר צלצל באוזניה וקרא בשמה:

"דניאל..."

ענייה כצבע הקריסטל של דניאל התעוררו משנתם. דניאל הרגישה כי שכבה על משהו רך וחשבה כי חזרה לחדרה, היא הסתובבה ונשכבה על גבה. מסביבה נראו עצים ומתחתיה הרגישה משהו רך וירוק כדשה, אור השמש סנוור את עיניה וגרם לדניאל לחשוב כי עדיין חולמת, היא החליטה להתעלם מזה ועצמה את עיניה שוב.

"מולי" אמרה לעבר אחותה, והוסיפה בקולה העייף, "הגיעה הזמן לקום". לא הייתה תשובה ולא מלמול. השתררה דממה מסביבה, ואפשר היה לשמוע אך ורק את ציוץ הציפורים העפות בשמיים. דניאל הפכה למודאגת משניה לשנייה, לבסוף היא אמרה:

"מולי, את שומעת? תעני!"

שוב הדממה השיבה וקול הציפורים המצייצות. דניאל פקחה את עיניה והביטה מסביבה בדאגה, זה לא היה הבית של הנרי, היא גילתה כי במקום תקרה מעליה היו פרוסים השמיים הבהירים והשמש הזוהרת. "מולי?" לחשה והתרוממה מביטה מסביבה, והוסיפה בכובד נשימה, "איפה אני?"

מסביבה היה שדה רחב וירוק. היא קמה על רגליה היחפות והסתובבה סביבה, דניאל כבר לא הייתה בבית ועכשיו הייתה בטוחה בכך. נשמתה הכבידה ברעד, דמעות מלאו את עיניה והיא נפלה על ברכיה.

כל מה שקרה אתמול בלילה לא היה חלום. היא הייתה בטוחה בכך עכשיו יותר מכל, המראה זהה והשרשרת המקוללת אשר הייתה על צווארה ונשארה שם לאורך כל המאורעות. היא נשאבה לתוך המראה-האם זה אומר כי היא נמצאת כרגע בתוך המראה בחדר החבוי, או שמה היא עדיין חולמת ולא יכלה להתעורר. "איפה אני?" צרחה בפחד וחוסר אונים ברחבי המקום.

היא החלה לנגב את דמעותיה בעזרת כפות ידיה, ולא הצליחה לעצור את הבכי,

זה לא היה אפשרי היא לא נמצאת כרגע בביתו של הנרי, אלא במקום זר ולא מובן.

"ואני חשבתי שעליי עבר יום קשה," נשמע קול מאחוריה, והוסיף בקול מודאג, "את בסדר?"

דניאל סובבה את ראשה והביטה מעבר לכתפה השמאלית. עמדה מאחוריה אישה מבוגרת ויפה אשר חייכה בתמימות, ולמרות החיוך היא הביטה בדאגה. עיניה היו תכלות ושערה הבלונדיני היה ארוך מאוד, למעשה ארוך מדי. היא הייתה אישה גבוהה, ואוזניה היו ארוכות וגדולות.

דניאל הופתע לראות את אוזניה, היא לא הפסיקה לנעוץ מבטים, האישה השפילה את עיניה במבוכה.

"לראשונה את רואה אלפית, ילדונת?" שאלה האישה בעצבנות.

"אלפית?" חזרה על המילה בלחש.

האישה הנהנה בראשה והחמיצה את פנייה. דניאל הסיטה את מבטה וחשבה לעצמה בהרהור, היא לא הבינה כיצד זה אפשרי-האלפים זה רק סיפור אגדות שהיו נוהגים לספר לפניי השונה.

"איפה אני?" שאלה בלחישתה.

"מה זאת אומרת? את באלג'נדה" השיבה האישה וגיחכה.

בעיני רוחה של דניאל הופיעו הספרים הגדולים שהיו על המדפים. היא הבינה כי זאת הייתה המציאות, אותם הספרים היו מציאות אשר הייתה קיימת מאז ומעולם.

"אלג'נדה?" חזרה על המילה בלחישתה, והוסיפה בשאלה, "איפה זה?"

האישה צחקה כאשר שמעה את השאלה, היא הביטה לעבר דניאל ובדקה אם היא גם צחקה עימה, אך עיניה נראו רציניות ומפוזרות, האישה הפסיקה לצחוק והלם הופיעה בעיניה, ולבסוף אמרה:

"את לא צוחקת?"

"אני נראית לך כמו אחת שצוחקת?" השיבה בשאלה.

האישה נענעה את ראשה בבלבול ומשכה בכתפיה.

"אלג'נדה-כך קוראים לממלכה הזאת."

"כמעט כמו 'אג'נדה'-סדר יומי." הוסיפה דניאל בגיחוך ציני.

"מה מצחיק? בשפה העתיקה, משמעות המילה 'אלג'נדה'-זה אדמת האלים" השיבה, "מאיפה את? את לא מכאן, כפי שאני רואה" שאלה האישה בדאגה.

"אנגליה-כדור הארץ" ספרה דניאל, "אם זה אומר לך משהו..."

"כ...כדור ה...ארץ?" האישה החלה לנשום בכובד ועיניה נפקחו לרווחה.

"ק...קרה משהו?" שאלה בגמגום את האישה, היא הביטה עלייה בדאגה.

האישה הנהנה בראשה לחיובי. היא הרהרה לעצמה, החזירה את מבטה לעברה של דניאל ובחנה אותה.

"את בצרות גדולות! אם יגלו שאת נמצאת בעולם הזה-יצודו אותך כמו חיה, והם לא יעצרו עד שאחרון מבני-התמותה ימחק מהעולם הזה" השיבה האישה.

חרדה הופיעה על פנייה של דניאל, היא החלה להביט מסביבה, בראשה עלו מחשבות פחד, היא שאלה:

"מי אלו הם?"

"השלטון" ענתה לשאלתה.

דניאל נזכרה בספר הגדול אשר היה המפתח לפתיחת הדלת הנסתרת, היה רשום עליו 'שלטון אלג'נדה'.

"את יכלה לספר לי על השלטון הזה? יש פו בני-אדם כמוני?" שאלה דניאל.

"יש...בערך, הם שונים ממך מאוד-רובם מכשפים ולוחמים בדרגת קסם גבוהה, משהו שלא קיים בעולם שלך...כמו שלמדתי" השיבה האישה.

"מאיפה את למדת על העולם שלי?" שאלה דניאל בסקרנות.

"טוב, לפניי חמש שנים הגיע הנה בן-תמותה, כמוך, מהעולם שלך, הוא לימד אותנו הכול על העולם שלך. אני חושבת שהשם שלו היה כריסטופר, אך אני לא בטוחה בכך".

"כריסטופר?" שאלה דניאל.

האישה הנהנה בראשה לחיובי.

"פרופסור כריסטופר?" הופתע דניאל.

"כן, מכירה אותו?"

"הוא חבר של דוד שלי..."

"מצוין..." הקלה הופיעה על פנייה, "אם את מכירה אותו יכולים להקל על עונשין" אמרה האישה, מצב רוחה עלה והיא חייכה.

"באמת?"

"פרופסור כריסטופר עזר לנו מאוד" הנהנה בראשה לחיובי, והוסיפה, "אני בטוחה שהם יחזירו לך על כל מה שהוא עשה, זאת אומרת, טובה תחת טובה".

הופיעה חיוך על פנייה של דניאל, היא הרגישה כי אבן נפל מהלב שלה, לפחות לא יהרגו אותה.

"בכל מקרה, איך הגעת הנה?" שאלה האישה.

"דרך המראה...והשרשרת הזאת" אמרה ונגעה בשרשרת הפנינה על צווארה.

"מה?...השרשרת הזאת-זאת ה...הפנינה ה...שחורה" אמרה האישה בגמגום נרגש.

"מה קרה?" שאלה דניאל והדאגה חזרה אליה במהרה.

ציוץ הציפורים נעצר לרגע, והדממה אכלה את דניאל מבפנים.

"למה את לא עונה?" שאלה.

האישה נשמה בכובד מהתרגשות וחייכה, ביחד אייתה חזר ציוץ הציפורים. "התושבים והשלטון לא רק ישמחו לראותך, הם גם יתלהבו. את יודעת מה את לובשת על צווארך, ילדונת?" שאלה האישה.

"לא, מה השרשרת הזאת. למה את כל-כך נלהבת לראות אותה?" "זה פשוט מאוד. ישנה נבואה אשר אומרת: שהפנינה השחורה תביא עימה לוחם מעולם אחר אשר יביא עימו את הגאולה לעולם המושחת הזה. ילדונת, את הגעת הנה לא סתם כך, את היחידה שיכלה לעצור את מלחמת האחים המטופשת הזאת שמתנהלת כבר חמש-עשרה שנה, את 'שומרת' הפנינה, את המציל" אמרה האישה בהתלהבות.

פיה של דניאל נפער בשוק והלם, היא הייתה המומה להחריד-לא מספיק שהיא חיטטה בחדר של דוד הנרי, היא גם הגיעה לעולם אחד, ועוד היא נחשבת למציל העולם. עכשיו הייתה בטוחה שנכנסה לצרה הכי גדולה.

"אכן, הסקרנות הרגה את החתול" מלמלה לעצמה בפחד. "דרך אגב, איך קוראים לך? לי קוראים קריסטלה" אמרה האישה מתעלמת מהפחד בעיניה של דניאל.

"ד...דניאל", השיבה דניאל בלחץ, "קוראים לי דניאל, נעים מאוד קריסטלה" היא לחצה את ידה של קריסטלה בברכה.

"טוב, דניאל. הבא נלך לטירת השלטון" הציעה קריסטלה באדיבות.

"בשמחה, אבל תקראי לי די-אל" השיבה דניאל מודאגת מדבריה.

קריסטלה צעדה לאורך השדה לעבר היער, דניאל הלכה בעקבותיה בקצב איטי, היא הייתה מודאגת בקשר לשרשרת למה התכוונה כאשר אמרה שהיא כאן להציל את העולם הזה.

כאשר הם נכנסו ליער, הוא נראה כמבוך גדול. העצים מסביבן היו גדולי מימדים ורחבים. עלים נשרו מהעצים-עלים צהובים, אדומים וירוקים. זה היה מוזר, כיוון שהייתה זאת עונת הקיץ, אפשר היה להרגיש זאת בגלל שהיה חם מאוד.

בזמן שפסעה בדרכה אחריי קריסטלה היא בחנה את המקום בדייקנות, עיניה לכדו דבר מה מאוד מעניין אשר משך אותה-היה זה עץ גדול וגבוהה, דניאל נעצרה במקומה ובחנה את העץ.

קריסטלה הבחינה בכך ונעצרה גם, היא הייתה רחוקה ממנה מאוד, והתקרבה אליה בצעדים מהירים.

דניאל התעלמה ממנה, והמשיכה לנעוץ מבט בעץ. היא הרגישה כי משהו בו משך את צומת ליבה.

"על מה את מסתכלת?" נשמע קול גברי אך צעיר.

דניאל הביטה מסביבה במהירות והשיבה את מבטה לעבר העץ.

"העץ דיבר?" מלמלה לעצמה בטירוף.
קריסטלה החלה לצחוק. היא הביטה לעבר דניאל הנבוכה-פנייה הפכו לאדומות.
היא נענעה את ראשה בשליליות.
"עצים לא מדברים" השיבה קריסטלה.
"אז מי דיבר?" שאלה בעצבנות.
"אני" אמר בחור צעיר בעל עיניים חומות המשתקפות בגוון ירוק כהה.
"הוד מעלתך" אמרה קריסטלה נבוכה וקדה קידה עמוקה.
הוד מעלתך? חשבה לעצמה דניאל ובחנה את הבחור בדייקנות. הוא אמור להיות מלך? גיחכה לעצמה.
גובהו של הבחור היה כמטר שבעים ומשהו, שערו המבולגן היה זהוב והסתיר את עורפו ואת גבותיו, בגדיו היו בלויים ועל כתפיו נחה לה שכמיה עליה היו מעוטרים כל מני חריטות עתיקות, מכנסיו היו תחובות בתוך מגפיו השחורות והגבוהות, ידו השמאלית הייתה בתוך כיס מכנסיו והשנייה אחזה בחרב בעלת להב חדה וארוכה וידית כסופה ומקושטת בקישוטים שחורים. הוא נראה עייף ורטוב מרוב זיעה, עיניו היו עמוקות ורציניות.
"מי זאת, קריס?" שאל והכניס את חרבו לנדן לצד חליל עשוי מבמבוק-אשר עשה במו ידיו. הנדן היה קשור על חגורה מעור, על גבי מותניו.
"היא בת-תמותה, הוד מעלתך" השיבה קריסטלה והביטה בעיניו.
"בת-תמותה?" הופיעה חיוך מריר על פניו, ושאל, "מה עושה כאן בת-תמותה?"
"הגעתי הנה בטעות" דניאל התפרצה בכעס, והוסיפה בעוקצנות, "ומה אתם מתלהבים, גם אתה בן-תמותה, כך שאל תדברו עליי בגוף שלישי-יש לי שם! קוראים לי דניאל".
"מישהו הרשה לך לדבר?" אמר הבחור בהבעה מאופקת.
לא הופיעה שום רגש על פניו, הוא היה אטום וחסר כל רגשות אנושיים, אך משהו בעיניו משך אותה לרצות ולהמשיך לבהות בו.
"אני הרשתי לעצמי" השיבה בחוצפה.
"ש..." שרקה לחישות קריסטלה, היא סימנה בעיניה לדניאל לסתום את הפה.
"לא, אין צורך להשתיק אותה" אמר הבחור במרירות, והוסיף, "בכל מקרה היא תמות".
עברה דממה קצרה ונשמעה הרוח הנושפת בניהם, קריסטלה הביטה לעברו של הבחור ונאנחה, היא לא ידעה כיצד לומר לו, אך עזרה אומץ והוסיפה לדבריו:
"אני חושבת שאסור להרוג אותה", היא הרימה את עיניה לעברו, ואמרה, "לורד זאק, לא ראית מה יש על צווארה?"
לורד?! הופתעה שנית דניאל, היא לא הבינה, הוא נסיך או מלך? אני לא מבינה...
ערערה לעצמה.

זאק, הבחור אשר הביט כל הזמן הזה על קריסטלה, פנה לעבר דניאל. הוא הביט על צווארה וכאשר ראה שרשרת, עיניו נפערו בתדהמה.

"הפנינה השחורה?" אמר מביט בהלם מוחלט.

הוא הביט לעברה של דניאל והחל לבחון אותה, הוא בחן את רגליה היחפות והפצועות מאבניי ושורשי-עצי היער, הוא הרים את עיניו לירכיה החשופות ומשם למותנייה, ובחן את בגדייה המשונים לעין, הוא הרים את מבטו מגופה החטוב לעבר פנייה ושערה-היא הייתה יפה בעיניו.

"על מה אתה מסתכל?" שאלה במבוכה.

"השומר' לא אמור להיות איש זקן?" שאל את קריסטלה, אך המשיך להביט על דניאל.

קריסטלה משכה בכתפייה, ונענה את ראשה לשלילי-היא לא ידעה וזה היה ברור על פניה המודאגות.

זאק בהה בדניאל זמן רב, עד כדי כך שהופיעה סומק על פנייה, היא השפילה את עיניה במבוכה.

על מה הוא מסתכל? שאלה בראשה. הוא לא מפסיק לנעוץ מבטים, זה ממש מלחיץ, תפסיק בבקשה. התפללה בראשה, תפסיק לנעוץ מבטים.

"מעניין מאוד" מלמל לעצמו זאק.

"מה מעניין?" שאלה בסקרנות, היא לא הצליחה להרים את מבטה, בגלל שהרגישה כיצד נועץ מבטים.

הוא התקרב לעברה בצעדיו האיטיים והביט מקרוב בצבע ענייה הזוהר.

"אתה יכול להפסיק עם זה?" הביטה במבוכה עליו.

"לצערי הרב, לא" לחש לעברה.

דניאל הופתעה לשמוע תשובה כזאת, הוא לא הפסיק לנעוץ בה מבטים.

"אולי תפסיק" אמרה לו באי-נוחות.

"טוב, נלך לטירה" אמר והפנה את גבו כאילו לא הייתה שם בכלל.

זאק הלך לדרכו ואחריו קריסטלה בהתלהבות. כעס הופיעה על פנייה של דניאל, היא הרגישה כי יתעלמו ממנה לחלוטין.

היא פסעה אחריהם כאשר רגליה זעקו מרוב כאב.

"איה!" צווחה בכאב ונפלה ארצה.

כפות רגליה הפצועות החליטו להודיעה לה על כך, היא התיישבה בכובד על הישבן ובחנה את כפות רגליה בעזרת ידיה, הן היו מלאות בדם. עברה צמרמורת של בחילה בגופה כאשר הרגישה גועל מהדם.

"את בסדר?" שאלה קריסטלה חוזרת בריצה לעברה של דניאל.

זאק חזר אחריי קריסטלה באיטיות, למרות שהראה שלא אכפת לו. עיניו הראו דאגה ורגשות.

"אני חושבת שהרגליים שלי השתפשפו באדמה, אבל..." היא חייכה חיוך מזויף, והוסיפה, "אל תדאגי לי, אני בסדר".

היא קמה על רגליה והלכה בצליעה לאותו הכיוון שאליו הלכו קריסטלה וזאק. זאק הביט לעברה ונאנח-נכנע לעצמו. הוא התקרב לעברה, הושיט את ידיו, והרים אותה בשני ידיו.

"מה אתה עושה?" שאלה אותו.

"אני אחזיק אותך בידיי עד שנגיע לטירה" אמר צועד בדרכו.

הופיעה חיוך על פניה של קריסטלה. היא צעדה אחריו בשמחה, ובכלל לא ציפתה לכך שזאק יעזור לדניאל.

"תוריד אותי!" דרשה במבוכה, והוסיפה ביבבת כאב, "זה בסדר, אין צורך שתעזור לי".

"יש אגם קרוב לכאן... זה אגם מיוחד, קוראים לו אגם גדולי האלג'נדה" אמר מתעלם מדרישותיה, והוסיף, "אני אקח אותך לשם".

"למה? מה יש שם?" שאלה בעודה מפסיקה להיאבק באחיזתו.

"אגם גדולי האלג'נדה הוא אגם מכושף, הוא ירפא אותך" ענתה קריסטלה לשאלה של דניאל.

הם פנו בדרכם מהיער לכיוון האגם. כעבור מספר דקות, הם הגיעו לאגם גדול. שם, בכניסה לאגם היו שני עמודים גדולים אשר היו שער הכניסה. שני העמודים היו מורכבים משלושה חלקים: בסיס-עליו עמדו העמודים, גוף-העמוד עצמו אשר היו חרוטים על גבי אורכו של האבן מלמעלה ועד הבסיס, ואחרון חביב הכותרת-אשר היה חלקו העליון של העמוד והיה גלילי ובינו היה שטוח (בדומה ליוון העתיקה).

"הגענו" אמרה קריסטלה.

שלושתם נכנסו דרך השער והגיעו אל האגם. האגם התפרס כים אשר במקום החוף היה לו את השדה הירוק, קריסטלה נעצרה במקומה בזמן שזאק לקח את דניאל לתוך האגם.

הוא נכנס לתוכו והוריד את דניאל בזהירות מידיו, היא חיבקה את צווארו כדי לא ליפול. הוא הכניס את רגליה לתוך האגם, המים הרטיבו את כפות רגליה, מי האגם שרפו אותן בתחושה של מלח.

"איה!" פלטה יללת כאב.

"תתאפקי" השיב זאק בקור רוח, ואף הוסיף בעוקצנות, "הריי 'השומר' אמור להיות חזק וחסון".

דניאל הביטה לעבר עיניו בזעף. היא שחררה את ידיה מצווארו ופסעה בין המים לעומק, שם מי האגם הגיעו לברכיה.

רוח חזקה הגיעה מכיוון השער-אשר היה מאחוריהם. דניאל עצמה עיניה,

והקשיבה להתנפצות הגלים הבאים מתוך האגם. הרוח פיזרה את שערה לכל עבר מלטפת את פניה בקור.

לפתע נשמעו שתי דפיקות עץ אשר הגיעו מעבר האגם והדהדו בו כשני פעימות לב.

ממש כמו בפעם הקודמת. חשבה לעצמה בדאגה.

דניאל הביטה מסביבה, בעיניה נראה הטירוף והפחד. היא הניחה את ידיה על אוזניה וסגרה אותן כדי לא לשמוע דבר, היא לא הבינה מדוע שומעת קולות אלו. "די-אל, את בסדר?" שאלה קריסטלה בדאגה.

דפיקות העץ לא הפסיקו, למרות שחסמה את שתי אוזניה. היא עצמה את עיניה בפחד והחלה לרוץ לעבר החוף. דניאל חלפה על פניי זאק המודאג. הוא הרגיש בעצמו כי היא משתגעת, הוא לא הבין מדוע התנהגה כך-וזה הדאיג אותו מאוד. דניאל הגיעה במהרה לחוף השדה. היא התיישבה על הדשה, וחיבקה את ברכיה הכפופות, רוכנת את ראשה. המים הגיעו אל הדשה והרטיבו את רגליה. הגלים התנפצו סביבה על חוף השדה.

"קרה משהו?" שאל זאק מתקרב אליה ומניח את ידו על ראשה.

"אתם שומעים את זה" לחשה בפחד.

"מה אנחנו אמורים לשמוע?" שאלה קריסטלה ברעד.

"הדפיקות...הדפיקות הללו..." רעדה ודמעות בעיניה.

זאק הביט לעברה של קריסטלה המתקרבת בצעדיה המהירות לעברם.

הרוח מסביבם התחזקה והביאה עימה צרות. נשמע פיצוץ אשר היה רחוק והגיעה עד אליה, דניאל קמה על רגליה ודחפה את זאק הצידה. הרוח התנפלה על דניאל תוך שבריר שנייה, כשהיא מהדקת את כפות ידיה הבלתי נראות לעין סביב גרונה. דניאל ניסתה לשחרר את קנה הנשימה שלה מלפיתתה האדירה של הרוח, אבל אצבעותיה הקטנות והדקות לעומת כפות הרוח לא עמדו במשימה. הרוח הרימה אותה מעל פניי האדמה ורגליה התנדנדו באוויר.

היא החלה לרחף על פניי האדמה. הרוח אכן לא ריחמה עלייה בשום אופן, היא רק הגבירה את עוצמתה.

החיים אזלו במהירות מגופה של דניאל. עיניה המלוכדות הלכו ונעשו זגוגיות.

זאק אשר ראה את כל המתרחש, מתח את ידיו לעברה של דניאל. שפתיו החלו למלמל מילות כישוף, ואצבעותיו זהרו.

עיניה נעצמו בין רגע. דניאל צנחה מחוסרת הכרה, לרגליו של זאק, לאחר שהתעלפה, זאק צנח גם הוא כערמה מתנשפת ומתייפחת.

קריסטלה נראתה מבוהלת. היא רצה במהירות לעברו של זאק, דאגה רבה השתקפה בעיניה הכחולות.

"אתה בסדר, זאק?" קריסטלה עזרה לזאק להתיישב במקומו.

זאק הנהן בראשו לחיובי.

הוא קם על רגליו והביט על דניאל שהצילה אותו. הרוח אשר הייתה אמורה לפגועה בו, פצעה אותה קשות ואף כמעט חנקה אותה עד מוות. לאחר שניות ספורות זאק כרה ברך מעל דניאל והושיט את ידיו לעבר מצח ראשה. "אתה חושב שזאת באמת היא?" שאלה קריסטלה מתקרבת לעברו ומביטה גם היא.

"אני לא יודע. אבל יש רק דרך אחת לגלות," השיב זאק. הוא הזיז את שערה וחשף את המצח שלה. הוא החזיק את ידו מעל המצח של דניאל, אור לבן הגיעה מכף ידו. לאחר זמן קצר הופיעה על המצח של דניאל אור אפל אשר זהר בצבע שחור דיכוי. ידו נרעדה והוא שיחרר את כוחותיו. הוא הרהר לרגע בדבר.

כיצד יתכן שהאפלה הגיעה אליה לפנינו? עברה בראשו מחשבה. "זה היה האופל" אמרה קריסטלה בקול נרעד קוטעת את מחשבותיו של זאק. "אל דאגה, קריס. האופל עדיין לא שולט בה" השיב בעיניו הרציניות לעברה. "אנחנו חייבים להביא אותה למועצת השלטון. השלטון יידע כיצד להכין אותה לקראת מה שעומד לקרות".

זאק הושיט את ידיו שנית לעברה של דניאל והרים אותה לידי שוב. קריסטלה הביטה לעברו והשפילה את עיניה בהרהור. "חוזרים הביתה?" שאלה, והוסיפה בעוקצנות, "או, שמה אתה רוצה להישאר עוד קצת ולבלות?".

"חוזרים, קריס" השיב זאק. מרכין את ראשו מעל פנייה של דניאל הנחה בחיקו.

למחרת, בשעות הבוקר זאק נכנס לחדר בו נחה דניאל. כאשר אתמול הם חזרו לטירת השלטון-הוא הניח אותה שם לנוח. הוא נכנס וסגר אחריו את הדלת, משום מה הוא היה חייב לראותה. עיניו פנו אל המיטה בה היא שכבה. הוא היה בתוך כי תמות, אם לא היה עוצר את הכישוף בזמן, אולי זה היה קורה. חיוך הופיעה על שפתיו והוא נשך אותן בכעס.

הנר הדלוק אשר נח על השידה קרוב למיטה בה שכבה דניאל, הראה אור חיוור. היא שכבה על הסדינים פצועה, כף ידה הייתה חבושה בתחבושת של בד לבן, וכך גם שרירי ידה השנייה, שרירי רגליה וראשה על גבי המצח.

שערו הזהוב של זאק בהק כמו להבה זהובה לאור הנר כאשר הביט לעברה, על גבי תווי פניו היפות היו שריטות קרב עדינות, אשר רובם החלימו. אף על פי שראה את דניאל כאדם זר, הוא הרגיש רגש מסוים כלפיה.

כיצד זה אפשרי שדניאל הצילה אותו ונפגעה, והוא, העתיד של הממלכה הזאת-לא הצליח להציל אותה. מחשבות של כעס עברו בראשו, בזווית שפתיו הופיעה טיפת דם-הוא נשך את שפתיו עד דם מרוב זעם.

זאק התקרב לעברה של דניאל וכרה ברך ליד מיטתה. הוא ידע כי לא אמור היה לגעת בה, אסור היה לו כיוון שהייתה נחשבת לשומרת הפנינה, אך הוא לא שלט בעצמו והושיט את ידו לעבר פנייה, ידו ליטפה את לחי פנייה העדינות. דניאל שכבה על צידה. וידה החבושה הייתה מקופלת על הסדין.

לפתע הוא חש בבושה על כך שבחן אותה בעיניו, הופיעה סומק על פניו האטומות.

הוא הזיז את ידו מפנייה, והרים את הנר אשר נח על השידה, הוא התכוון לנשוף ולכבות אותו, אבל היסס קצרות. הוא העיף מבט אחרון בפנייה של דניאל. עניין אותו מאוד מה יקרה כאשר תתעורר. היא הייתה יכולה להיות מעבר לשומרת הפנינה וכל הממלכה, היא יכולה הייתה להיות המלכה המושלמת לעם שלו, אך מה אם היא לא הייתה מקבלת אותו כבעל, הריי לא הכירה אותו מספיק זמן בשביל זה. מחשבות אלו נעלמו מראשו לרגע קט, הוא הרגיש מגוחך על-כך שחשב על זה.

עיניו הפכו לרציניות יותר, והוא קם על רגליו ונשף על הנר בעודו מחבה אותו. זאק פתח את דלת החדר ויצא, לפניי שסגר את הדלת הרשה לעצמו להעיף מבט נוסף לעברה, ואז סגר את הדלת.

מה יקרה אם הנבואה באמת תתרחש? האם יתכן שהנערה הצעירה הזאת תציל את כל אלג'נדה? האם היא תצליח לעורר את הדרקון השחור? מה יעלה בגורלה? שאלות רבות הופיעו בראשו, הוא הרגיש כל-כך מבולבל. "מה עוד יכול להיות גורלו של שומר, אם לא מוות?" קטע קול נשי וזקן את חוט מחשבותיו.

זאת הייתה מריאן לי הכוהנת הזקנה והנמרצת של מסדר האור, היא הייתה בת יותר משלוש מאות שנה ושרדה את כל המלחמות, ויותר מזה השתתפה בהם. היא כמו שלושת נכדותיה 'שלישיית לי' נתנו בכוחות מיוחדים לקרוא מחשבות וכל רגש אחר הקיים אצל היצורים החיים.

הכוהנת הזקנה לבשה גלימה ירוקה שהסתירה את כל גופה המקומט והזקן, ובדיוק כמו כל כוהני המסדר לבשה בגדים מסורתיים המקושטים בסמלי הכוהנות.

"את נהנית להיכנס ככה ללא רשות לתוך כל ראש?" זאק הביט בעצבנות על הזקנה.

"האמתי שכן, הוד מעלתך" השיבה הזקנה ביהירות.

"נו, טוב. היכן הכוהן?" שאל אותה ברוגע.

"הוא כבר מגיע" הכוהנת הזקנה חייכה בחיוכה הזדוני והמריר, היא שאלה בחשד, "אתה מחבב אותה, אני צודקת?"

על פניו הרציניות של זאק הופיעה סומק, הוא הסיט את מבטו העצבני לצד, נראה שצדקה.

"איך את מעיזה, זקנה בררנית?" השיב בקצרה.

"אם זה המצב, הוד מעלתך. אני לא בטוחה שהיא תתאהב בנסיך חסר השכלה כמוך, איזה ביש מזל יש לך" אמרה בעוקצנות הזקנה.

"תעזבי את הבחור בשקט" נשמע קול אשר קטע את השיחה בנס.
 היה זה הכוהן הזקן. הוא הביט ברצינות לעברם והשפיל את עיניו, הוא לא ידע כיצד נמצאה הנערה אך שמח לכך.
 "הכוהן" זאק הביט לעברו בעודו קד קידה, והוסיף בשמחה, "אני שמח לראותך".
 "גם אני, בני." השיב הכוהן בחיוך, ושאל ברצינות, "מצאת אותה?".
 זאק נענה בראשו לשלילי.
 "היא מצאה אותי" השיב.
 זאק הסיט את מבטו בהרהור, נשען על הקיר ושילב את ידיו, הוא נזכר בכך שאמש הנערה הצילה אותו, ועצמה נפגעה.
 "זה מוזר... שנערה מצילה נסיך אציל, זה לא אמור להיות ההפך?" שאלה לפתע בעוקצנות הזקנה בזמן שקראה את מחשבותיו.
 "תודה באמת שאת מזכירה לי את זה" מלמל בזעף לעבר הזקנה.
 הזקנה גיחכה בינה לבין עצמה. היא אהבה להכניס אותו לצרות, ובמיוחד מאותו היום. היום בו וון יצא למלחמה נגד אחיו ג'ק, מה שהכעיס אותה היה שזאק לא עצר בעדו. הזקנה כעסה על כך שלא עשה דבר בכדי להציל את הנסיך וון, אלה עשה להפך-זה פגע בו יותר.
 "על לא דבר" השיבה הזקנה הנמרצת.
 "דוד זאק" נשמע קול ילדוטי ושמח.
 זאק עיתה את ראשו הצידה לעבר הקול וראה ילדה קטנה כבת ארבע או שלוש רצה לכיוונו.
 זו הייתה ילדה קטנה אשר לבשה שמלה קצרה על כתפיות וסנדלים. שערה הבלונדיני היה אסוף בשני קוקיות ועיניה הירוקות הביטו בשמחה-זו הייתה אווה, אחייניתו-בתו של וון אחיו הבכור.
 "אווה" חייך זאק.
 הוא התכופף לעבר הילדה וחיבק אותה, מרים אותה על ידיו.
 "דוד זאק, אני שמחה לראות אותך" אמרה בעודה מחבקת אותו בידיה הזעירות.
 זאק חייך לעבר אחייניתו הקטנה. החיוך נעלם בין רגע כאשר נזכר שנית באירוע, הוא לא הצליח לסלוח לעצמו על שהצילה אותו ממוות.
 "מה נעשה עכשיו?" שאל זאק את הכוהן.
 "אני...אני חושב שהגיע הזמן לשאול את 'האם', היא בטח תדע מה לעשות"
 השיב הכוהן בדאגה.
 "איפה הנערה?" שאלה הזקנה.
 "בחדר שלי, נחה" השיב לשאלתה של הכוהנת.
 הכוהן הזקן הנהן בראשו והלך לדרכו.
 "כאשר היא תתעורר" היסס הכוהן לומר, והוסיף, "תביא אותה למקדש".

זאק הנהן בראשו לחיובי לעבר הכוהן הנעלם מהאופק.
 "חייבים לספר לכולם. הממלכה נצלה," אמרה אווה, היא ידעה כי הנערה אשר
 מדברים עליה, היא השומרת של הפנינה.
 אווה קראה בשמחה, "הידד!", למרות גילה הצעיר היא ידעה על השומרת-
 המצילה הגדולה.
 "אל תהיה פזיזה, אווה" השיב לעברו, והוסיף בדאגה, "אסור שאף ידע לגביה.
 תבטיחי לי שלא תאמרי לאף אחד".
 "אפילו לא לאימא ואבא?" שאלה בסקרנות.
 "אפילו לא לאימא ואבא, אני אספר להם בעצמי" פניו נראו עדינות לעיניה
 הילדותיות של אווה.
 "בסדר" השיבה הילדה במתיקות.
 אווה ירדה מידיו של זאק בקפיצה ורצה לדרכה. עיניו של זאק הביטו לכיוון
 הזקנה אשר חייכה לעברו, אף על פי שעיניה נראו מודאגות. הוא הביט לרצפה
 בריכוז רב, חושב על מצבה של דניאל הפצועה.
 מה יקרה אם האפלה בתוך ליבה תשתלט עלייה? האור שבה יעלם ובמקומו ישלוט
 החושך לנצח... חשב בייאוש.

* * *

בכי ילדותי נשמע ברחבי מחוז מנהטן. זה היה בכי אשר הגיע מרובע המחוז והוא
 היה שייך לילדה קטנה אשר איבדה את כל קרוביה, דניאל עמדה שם ללא כל
 תנועה אלה רק בפחד. אף נשמה לא נשמעה במקום ההוא, אך ורק הבכי האיום
 והרוח הרועשת אשר נשפה בחרבי המחוז הרקוב מהדם היבש והדהדה באוזניה.
 חלקה הגדול של העיר נותרה בהריסות של בניינים מפויחים אשר הקיפו אותה.
 דניאל עמדה לבדה במרכז המחוז, היא הביטה לכיוון השדרה הארוכה והרחבה,
 החוצה את רובע מנהטן לכל אורכו, מדרום-מזרח לצפון-מערב. הדרך לפנייה
 הייתה ישרה כסרט שער אשר נמתח לאורך הכביש בפרספקטיבה קווית ישירה
 ונעלם באופק. עיניה הכחולות זהרו בצבע הקריסטל בראות דמם של האנשים
 המתים, דמעה של זיכרון ישן הציף אותה, בדיוק כמו הבכי אשר הגיעה מאחד
 הבניינים מהסביבה. זה היה אחד הזיכרונות הכי איומים אשר יכלה להיזכר בהם,
 אבל הזיכרונות הללו לא היו שייכים לה-אלה לקול הבכי הנשמע מסביבה.
 דניאל הבינה זאת במהרה, היא חזרה הביתה לארה"ב. היא כבר לא הייתה אצל
 דוד הנרי באנגליה, ולא הייתה באלג'נדה. היא חזרה הביתה אל חבריה, אל הוריה
 אשר נמצאו עכשיו בהוואי ושני אחיה הקטנים אשר היו באנגליה.

היא התקדמה לצפון בשדרה של הרחוב והביטה מסביב-זה היה כיכר טיימס. שלטי חוצות נוצצים העשויים ניאון היו מנופצים, מעוקמים וחבוטים על קירות הבניינים הסדוקים אשר מהם צמחו עשבים וצמחים אחרים. דניאל הבחינה בשלט גדול שמתחתיו הייתה המסעדה הידועה ביותר במחוז, זו הייתה מסעדה איטלקית אשר היא תמיד אכלה בה עם משפחתה בילדותה. משהו לא היה בסדר בעיניה, היא לא הבינה מה קורה מסביבה-חצי מהעיר הייתה חרוכה בהריסות. היא המשיכה ללכת עד אשר נעצרה במקום אחד מול בניין אשר היה גדול במידיו, ועל גביו התנוסס שלט גדול.

הבכי נעלם מעל פניי האדמה ובמקומה הופיעה הדממה אשר השתלטה על המקום. זעה קלה עברה על המצח של דניאל, היא התמקדה בשלט בעוד שנשמע קול כלשהו מאחוריה.

היא הביטה מסביבה וראתה אנשים רבים שוכבים מתים על האדמה, אלו היו גם נשים וילדים. עיניה נתקפו איימה. על גופה שלה הופיעו כתמי דם רבים. אף על פי שלא היו שייכים לה, הדם גרם לכאב רב בעיניה.

מדוע? מדוע זה קורה? פחד של קינה תקף את ליבה של דניאל.

"קומו" צעקה לעבר אותן הגופות הזרוקות על פניי האדמה, והוסיפה בבכי, "קומו, בבקשה".

דמעות של אבל הציפו את עיניה של דניאל, היא התקרבה באימה לעבר הגופות. "די-אל" נשמע קול מוכר.

דניאל סובבה את ראשה בכדי לראות את הדמות הבאה לעברה. מאחוריה עמדה אישה מבוגרת, היא חייכה לעברה של דניאל והתקרבה בצעדיה המהירים. היא לבשה שמלה קיצית אשר התאימה לעיניה החומות דבש ושערה הבהיר. האישה נעצרה במרחק של שני מטר ממנה. היא הביטה עמוק לתוך עיניה, דניאל הרגישה כי טובעת בתוכן.

"מי את?" שאלה דניאל.

היא הסתובבה לעבר האישה. האישה התקרבה לעברה של דניאל צעד נוסף, אך כאשר עשתה זאת-דניאל התרחקה צעד אחורה בחשש. וכאשר האישה הייתה מספיק קרובה, היא נעצרה מול דניאל.

"די-אל, אני שמחה שבאת אליי" נאנחה האישה בהקלה רבה.

האישה אשר קרא לדניאל חיבקה אותו בחוזקה. היא הייתה כל-כך שלוה כשהייתה בחיקה של האישה הזרה. היא עטפה את ידיה מסביבה של דניאל, אשר הרגישה רגועה מתמיד.

דניאל הביטה בדממה לעבר האישה. היא הרגישה כל-כך רחוקה, אף על פי שלא הכירה אותה-הרגישה חום בחיקה.

היא לא ידעה מדוע היא הרגישה כך או מדוע חשה כלפיה רגש אימהי כזה. אך

ברגע זה עצב עמוק תקף אותה.
"מי את?" לחשה דניאל, ראשה הושפל בעצב.
"אני הנביאה של האור" השיבה האישה.
"נביאה?" חזרה על דבריה.
"את יודעת מדוע את כאן?" שאלה האישה וליטפה את שערה השחור של דניאל.
"לא" השיבה בשליליות, והוסיפה בדמעות, "אבל...אבל אני רוצה הביתה".
"אני יודעת, יקירתי. אך, עד שלא תסיימי את המשימה לשמה באת, לא תוכלי לחזור הביתה".
"איזה משימה?" שאלה מנגבת את דמעותיה.
אור חזק הופיעה מסביבן ולאחר מכן חושך עמוק. החושך השתלט על המקום והותיר אחריו תחושה של פחד, דניאל עמדה לבדה בחשכה, האישה אשר חיבקה אותה לפני כמה רגעים נעלמה. העיר מסביבה נבלעה בתוך האפלה ונעלמה.
דניאל הרגישה רחוקה מהסביבה, היא הרגישה שרק היא נותרה לבדה בעולם באותו הרגע. בעיניה הופיעו תמונות של אותן הגופות אשר שכבו ברחבי העיר. היא לא ידעה מדוע אבל משהו משך אותה כלפיהם.
מול פנייה של דניאל הופיעה מראה אשר השקיפה את פנייה הרטובות מהדמעות. היא החלה לנגב את לחייה בתקווה שהעצב יעלם, אך כל מעשייה היו לחינם.
"אל תדאגי" נשמעה קול.
דניאל הביטה מסביבה מנסה למצוא את מקור הקול.
כאשר החזירה את פנייה לכיוון המראה הופיעה מולה האישה אשר חיבקה אותה קודם לכן. היא הביטה בחיוך מנחם לעברה, הושיטה את ידה לכיוון המראה והניחה אותה אל מול דניאל.
"הכול יהיה בסדר" אמרה האישה בחיוך רחב, והוסיפה בנחמה, "אני מאמינה בכך".
"מאמינה?" הבעת פנייה של דניאל השתנתה במהרה, והיא שאלה, "מדוע את מאמינה בי כל-כך?".
"בקרוב...בקרוב את תדעי הכול" השיבה האישה. "אני מבטיחה לך...אבל, את תצטרכי לעבור הרבה אתגרים. תצטרכי להאמין בדברים שבחיים לא הצלחת להאמין בהם, אני יודעת שזה יהיה קשה. אבל אני מאמינה בכך. הכול יהיה בסדר".
דניאל הניחה את ידה על המראה במקום בו הייתה מונחת ידה של האישה. היא הייתה כל-כך מבולבלת, אך משום מה דבריה של האישה הרגיעו אותה.
"אילו אתגרים?" שאלה דניאל.
"קודם כל תעצרי אותם, ואז...אז תשחררי את הדרקון השחור, רק בעזרתו תוכלי לעצור את המלחמה המטופשת הזאת" השיבה ברוגע.

"אותם? מי הם? ומה הדרך השחור אשר את מדברת עליו?" שאלה שנית.
"הכול בזמנו, די-אל" השיבה.

דניאל לא הבינה דבר מלבד זה שנכנסה לצרות גדולות. היא לא הבינה מדוע האישה סיפרה לה על אותו הדרך השחור ועל אותם האנשים אשר צריך לעצור אותם.

אור חזק יצא מתוך המראה. דמותה של האישה נעלמה מעיניה של דניאל, היא חיפשה אחריה בתוך המראה אך היה מאוחר מדי-היא נעלמה כאילו לא הייתה שם בכלל.

אותו האור אשר הופיעה בעיניה של דניאל הפך את צבעו. הוא הפך לצבע אדום עז כדם, ולצידו הופיעה סירחון של גופה וצווחות של מוות. רק כך היה אפשר לתאר את המוות עצמו, מלבד הפחד.

דניאל עצמה את עיניה בפחד וסגרה את אוזניה בעזרת ידיה. נשמע קול כלשהו מאחוריה, היא סובבה את ראשה שנית בתקווה לראות שוב את האישה אשר שוחחה עימה. עיניה נפקחו לרווחה כאשר יד ללא עור הונחה על כתפיה ודם נטף על כתפה.

עיניה של דניאל נפקחו בפחד וצרחת נוראית יצאה מפיה ונשמעה ברחבי הטירה. ראשה כאב בכאב עז, היא הניחה את ידה על ראשה ללא כל ברירה, וליבה פעם בחוזקה למראה החלום. היא התרוממה על המיטה והתיישבה.

דניאל הביטה מסביבה והבינה כי זה לא היה חדרה. החדר בו שכבה היה חדר גדול, אך צנוע בעל קישוטים מוזרים על התקרה. החלון הגדול בחדר היה מצד שמאל ודלת הכניסה לחדר הייתה מצד ימין. בחדר היו דברים מעטים אך יפים במינם. בקרבת החלון על הקיר אשר היה מול דניאל הייתה תלויה מראה גדולה מקושט בסמלים אשר הייתה מחצית מהחלון והגיע עד הרצפה, לידה היה שולחן עבודה וכיסא. בקרבת הדלת היה ארון בגדים גדול ולידו הייתה שידה קטנה הדומה לשידה אשר נחה לצד המיטה בה ישבה. השידות היו מקושטות גם הם בקישוטים מוזרים לעיניה של דניאל, וכך גם המיטה עליה שכבה. רק לאחר שנייה היא הבחינה בתחבושות החבושות על ידיה ושריריה הכואבות.

שנייה לאחר מכן לתוך החדר נכנס זאק בדאגה. הוא הביט בפניו האדישות, אף על פי שעניו חשפו את דאגתו האטומה.

"את בסדר?" שאל מתקרב לעברה, והוסיף, "שמעתי אותך צועקת. נפגעת או משהו?"

"איפה אני?" שאלה דניאל בחשד לעברו של זאק.

על פניו של זאק חזרה האדישות במהרה. הוא לא השיב דבר מלבד מבטו האטום, ועניו האדישות, ואמר לבסוף:

"את נמצאת בחדר שלי-בטירת השלטון".

"איך הגעתי הנה? אל תגיד לי שהחזקת אותי בידיים שלך" דניאל הביטה מסביבה והחזירה את מבטה לעברו בכעס.

"בואי אייתי. אני צריך להסביר לך הכול בדרך למועצת השלטון" מתעלם מדבריה והושיט את ידו לעברה.

"מועצת מה? מה נסגר איתכם אנשים, אתם כאלו מוזרים. קודם החלום ועכשיו אתה, אני לא מבינה, אני כל-כך מבולב- " מלמלה לעצמה בעצבנות.

"חלום?! " שאל קוטע את דבריה בדאגה, והוסיף בשאלה, "איזה מין חלום ראית?".

"אני...לא כל-כך זוכרת" דניאל הושיטה את ידה לעברו והוא במשיכה אחת הקים אותה מהמיטה ותפס אותה בחיבוק, סומק חלף על פנייה של דניאל והיא יישרה את מבטה.

"אני חושבת שראיתי אישה," שינתה את הנושא במהרה, דניאל הרגישה נבוכה מכך שהיה קרוב אליה.

"ראית אישה בחלום שלך?" שאל.

"כן" הנהנה בראשה לחיובי. "והיא אמרה לי למצוא דרקון שחור".

"למצוא את הדרקון השחור, ברור. בשביל זה הפנינה השחורה הביאה אותך הנה" השיב זאק בחיוך חיובי.

"כן. וגם לעצור כמה אנשים ומלחמה...או משהו כזה" פניו של זאק הלבינו מרוב איימה כאשר אמרה זאת.

דניאל הביטה על פניו בבהלה. היא לא הבינה מדוע פחד כזה הופיעה על פניו, אך הייתה בטוחה כי זה היה משהו לא טוב.

"זאק, אתה בסדר?" שאלה.

"זה לורד זאק בשבילך! ו...אני לא מאמין..." אמר זאק מתעלם משאלתה, והרהר בינו לבין עצמו, "זאת אומרת...שאת 'השומר' של האור והאופל, לא רק של האור. כיצד זה אפשרי, כיצד כוח כזה נמצא בתוך ליבה של נערה אחת".

"זאק, על מה אתה מקשקש שם?" זאק הרים את ידיה של דניאל והחזיק אותם בגובה החזה שלו.

"את ראית את הנביאה של אלג'נדה בחלום שלך. היא מגלה לכולם את עתידם דרך החלומות" השיב.

"נביאה? אני זוכרת שהיא אמרה משהו לגבי זה...הכול נראה כל-כך מעורפל" דניאל המבולבלת הבחינה בניצוץ תקווה בעיניו.

"בואי" אמר שנית מושך אותה אחריו ויוצא מהחדר אל תוך מסדרון האולם.

"לאן?" שאלה ורצה אחריו ברחבי מסדרון הטירה. "לאן אתה לוקח אותי?".

זאק רץ ברחבי המסדרון בעוד שהוא מחזיק את ידה של דניאל שהייתה מאחוריו. היא הביטה על ידו ואז על פניו אשר היו נלהבות משום מה, היא הייתה בטוחה כי

הבחור השתגע. אני הגעת לעולם הזה בטעות, כך היא חשבה מההתחלה. דניאל הרימה את מבטה המודאג ישר לכיוון המסדרון. היא ראתה בסוף המסדרון דלת סגורה, ונראה כי זאק לא התכוון לעצור. היא הייתה בטוחה שהם יימעכו על פניי הדלת הסגורה, אך זאק הושיט את ידו לכיוון הדלת ולחש מילים משונות לאוזניה.

הדלת לפנייה נפתחה מעצמה כשנייה לפניי שהיא זאק עברו בה. דניאל הבינה כי הדלת לא נפתחה סתם כך, ושזאק היה מעורב בעניין. כלומר, היא ראתה לראשונה בחייה קסם, היא הייתה בטוחה כי זה היה קסם. "איך עשית זאת?" שאלה בעודה רצה אחריו ומביטה על הדלת הנסגרת מאחוריה.

"אה... כל אחת יכול לעשות זאת בעולם הזה" השיב זאק ממשיך בדרכו. "אפילו, אני?" שאלה דניאל בתקווה שישב תשובה חיובית. "לא" השיב זאק ברצינות. הוא הביט לעבר מבטה המושפל, הוא ידע כי דניאל לא הייתה מודעת לגבי כוחה הגדול. "האם את זוכרת מה קרה לפניי שהגעת הנה?" שאל.

"בערך..." השיבה לעבר מבטו המושפל כלפיה, והוסיפה בהרהור, "הייתה רוח חזקה... ודפיקות שלא הפסיקו... לאחר מכן חושך מוחלט". "אני מבין" זאק המשיך בריצתו המהירה עד אשר הגיעו לדלת הרבה יותר גדולה מהדלת הקודמת. "את יודעת למה את פצועה?" "כן... אף על פי שלא הבנתי כיצד הרוח עשתה זאת" השיבה לדבריו.

זאק חזר על התרגיל אשר עשה עם הדלת הקודמת. והדלת הזו נפתחה גם היא בקלות, למרות שהייתה דלת גדולה בהרבה.

שניהם יצאו מחוץ לטירה. דניאל לא האמינה למראה עיניה, היא ראתה מאחוריה טירה גדולה ומקדימה שביל ושער, ולידו שדה גדול וירוק אשר נראה בעיניה כנצח נמשך לאורך המקום ועד ליער הנראה רחוק לעין.

היא הבחינה בילדים רבים אשר שיחקו בשדה ונראו מאושרים. וחייכה למראה האושר אשר הציף אותם, היא הרגישה את אותו האושר מציף את ליבה. אך לא רחוק מאותם הילדים התנדנד לו ילד על נדנדה אשר הייתה קשורה לעץ.

עורו היה בגוון אפרפר, רגליו היו יחפות והוא לבש בגדים בלויים. באור מסוים עיניו של הילד נראו כחולות בהירות כקרח, הן היו מושפלות והביטו בריכוז על רגליו היחפות אשר נראו פגיעות לעין.

לרגע קט דניאל הבחינה באוזניו המחוודות, ושערו הבלונדיני והחיוור אשר היה ארוך בכמה סנטימטרים והסתיר את צווארו ועיניו, בעיניה של דניאל הוא נראה שונה לחלוטין וכמעט לא אנושי. עד אותו הרגע בו הילד הרים את עיניו לעברה ועיניו שינו את צבען והפכו לירוקות עמוקות וכהות להפליא.

"תעצור" אמרה דניאל מביטה על עיניו העצובות של הילד, והמשיכה לצעוק, "זאק, תעצור מיד!".
זאק הביט על עיניה הרציניות של דניאל ונעצר במקומו. דניאל נעצרה גם היא, נתקלת בגבו בזמן שעצר.

פרק 4

זאק הביט לאותו המקום אליו דניאל הביטה.
"זה הוא קלאוד, הוא הבן של קריסטלה" העיר זאק בדבריו.
"הבן של קריסטלה?!" דניאל הביטה לעברו, והוסיפה, "אז...איפה קריסטלה?".
זאק משך בכתפיו ונענה את ראשה לשלילי.
עיניה של דניאל הושפלו בהרהור לאדמה ולראשונה באותו הרגע הבחינה כי הפיג'מה שלה-השורט והחולצה על כתפיות, הייתה מלוכלכת בחלקה הרב. היא הרימה את מבטה והחלה ללכת ברגליה היחפות לעבר הילד.
היא עברה דרך הדשה ואחריה הלך בקצב יותר אדיש זאק. הוא היה מופתע מהרגע בו הבחינה בקלאוד העצוב, זמן רב הרגיש קלאוד את אותה ההרגשה אך לאף אחד לא היה את האומץ להתקרב ולדבר איתו.
"שלום!" אמרה ברכות דניאל לאחר שנעמדה מולו, והוסיפה, "אני דניאל, אתה יכול לקרוא לי די-אל. ואתה הוא קלאוד, נכון? הבן של קריסטלה?".

קלאוד הרים את מבטו לעברה אך עיניו לא השתנו הם המשיכו לזהור בצבע ירוק עמוק ודיכאוני. הופיע חיוך על פנייה של דניאל, היא המשיכה להביט לעברו והושיטה את ידה.

"מדוע אתה לא אומר לי את השם שלך? בוא נכיר," אמרה.

הפתעה הופיעה בעיניהם של זאק וקלאוד האלף הקטן, זה לא היה הזמן המתאים להיכרויות עבור זאק.

ממתי היא הפכה לנחמדה כזאת... חשב לעצמו.

"אין לנו זמן..." התעצבן זאק.

"מה דעתך, קלאוד? ספר לי, אתה מחכה למשהו?" דניאל התעלמה מדבריו של זאק, והביטה לעברו של הילד, על פניו של קלאוד נסוך חיוך של אושר. עיניו הפכו לכחולות בהירות ושמחות. הוא תפס בידה של דניאל. "מחכה לריי" אמר בקולו העדין.

זאק נאנח והתיישב בנדנדה בה ישב קלאוד. לא נשאר זמן רב עד שאחיו הגדול ג'ק יחריב הכול בדרכו כדי למצוא את הדרך השחור, כנראה בגלל זה דניאל ראתה בחלומה את הנביאה-היא באה להזהיר אותה מפני הסכנה.

"מי זה ריי?" הקול שקטע את מחשביו היה שייך לדניאל.

"ריי זה חבר טוב שלי, הוא קטן ממני ו..." השיב קלאוד במקום זאק.

"...והוא גם אחד הכוהנים הכי חזקים במועצת השלטון" השלים זאק את המשפט של קלאוד.

קלאוד חייך לעברו של זאק לראשונה. דניאל בחנה את השניים בריכוז רב, נראה כי הסתירו ממנה משהו.

"אז..." אמר קלאוד בהיסוס והוסיף, "זו באמת היא?"

"יכול להיות...ויכול להיות שלא."

התשובה של זאק לא הייתה מובנת לאוזניה של דניאל, אך נראה היה כי קלאוד הבין את משמעותה-כיוון שחייך למשמע התשובה של זאק. "קלאוד" נשמעה קריאה ילדותית.

למראה עיניה של דניאל הופיעה ילד קטן בעל כובע ירוק גדול ונפוח אשר העלה את גובהו מאט. הוא לבש גלימה ארוכה וירוקה שהסתירה את גופו. עיניו היו חומות ושערו השתני הציץ מתחת לכובע-הלבוש אשר לבש היה מסורתי המקושט בסמלי הכוהנות של מועצת השלטון בצבע זהוב. היה ברור לעין ממבט ראשון שהיה כוהן השייך למסדר השלטון.

"ריי" קלאוד חייך.

"ריי? זה ריי?" שאלה דניאל.

"בכבודו ובעצמו, בת-תמותה" השיב ריי.

החיוך אשר היה על פנייה נעלם בין רגע, ובמקומה בא הכעס.

"למה כולם קוראים לי ככה, יש לי שם! קוראים לי דניאל" אמרה בעצבנות.
"זה לא חשוב עכשיו, בת-תמותה. מחכים לך, את חייבת למהר" עיניו הילדותיות של ריי נראו רציניות, עד כדי כך שנראה כמבוגר.
"מחכים לי?" שאלה בהפתעה, והוסיפה, "על מה אתה מדבר? מי מחכה לי?"
"לא אמרת לה?" שאל ריי את זאק.
"מה לא סיפרת לי?" שאלה דניאל מביטה בחשד לעברו של זאק.
זאק הביט לעבר השניים באדישות.
"היא החליטה לעצור, לא אני..." השיב מפיל את כל האשמה עלייה, והוסיף בתמימות, "אני לא אשם".
"הגיע הזמן שתיקח את האחריות לידיים שלך ולא תפיל אותה על אחרים. אתה חייב למהר למקדש, זאק" ריי נראה מפוחד במקצת לעיניה של דניאל. "היא הגיעה. 'האם' נמצאת בממלכה הזו".
"'האם'?" דניאל הפכה למבולבלת הרבה יותר משהייתה קודם לכן, "מה קורה כאן, זאק? אתה יכול להסביר לי? אימא של מי היא?"
"אם 'האם' הגיעה, חייבים להגיע לשם מהר" זאק תפס בידה של דניאל והחל לרוץ במהירות למקדש. "חייבים למהר".
הדרך לפניהם הייתה קצרה אך נמשכה כנצח. דניאל הרגישה מבולבלת מאוד, היא לא ידעה מדוע זאק לא מסביר דבר.
"מי זאת 'האם', זאק?" שאלה.
זאק עצר במהירות כאשר הגיעו לכניסה הגדולה למקדש. הוא היה גדול כל-כך בעיניה של דניאל, עד כדי כך שלא הפסיקה להתפאר מגודלו. זאק שחרר את ידה והניח את שני ידיו על כתפיה.
"עכשיו הכול תלוי בך" השיב מביט בעיניו הרציניות.
"מה תלוי בי?" דניאל הפכה למבולבלת אף יותר.
"כל עוד אני נסיך, אסור לי להתערב בשום דבר. אם יקרה לך משהו-אני לא יכול לעזור לך בכלל" הופיעה דאגה על פניו. "אבל, אני בטוח שתפשלי, אבל אני מאמין בך, אני מאמין שתצליחי".
על פנייה של דניאל הופיעה סומק. היא בחיים לא שמעה מאף נער או בחור את אותו המשפט והכי פחות צפתה מזאק את המילים האלו, למרות שהכירה אותו זמן קצר, היא הרגישה באותו הרגע שהוא אכן מאמין בה בכל ליבו.
"אני לא יודעת מדוע הגעתי הנה" אמרה ולאחר מכן הופיעה חיוך על פניה, והיא הוסיפה, "אבל אני מאמינה בכך שאני כאן לא סתם כך, אני בטוחה".
זאק הנהן בראשו לחיובי.
על פנייה של דניאל הופיעה מבט רציני. היא לא ידעה לאן הכניסה את עצמה, אך צעדה במהרה לכיוון דלת המקדש ופתחה אותה.

דניאל הביטה מסביבה-חושך מוחלט הקיף אותה. היא צעדה בזהירות מביטה בחשכה וזאק נותר מחוץ למקדש מחכה שהיא תצא אליו בסוף. הדלתות נסגרו מאחוריה והחושך השתלט על המקום.
"די-אל" נשמע קול נשי ועדין.

לאחר מספר שניות אור חזק סנוור את עיניה של דניאל. היא עמדה באולם גדול הנראה עתיק מימיו.

דיוקנאות רבים היו תלויים לאורך קירות המקדש. האור החזק השתקף במנורות העשויות מזכוכית אשר היו תלויות על התקרה מעל השולחן. השולחן לפנייה היה ארוך וסביבו היו חמישה כיסאות מרופדות מעץ, ליד כל אחת מהכיסאות עמדה דמות לבושה גלימה מסורתית וירוקה הדומה לזאת שריי-הילד הקטן-לבש. ראשם של חמשת האנשים אשר עמדו מסביב לשולחן-היה מכוסה בברדס של הגלימה. היא כיסתה את ראשם ובאותה המידה הסתירה את פניהם, וזאת הייתה גם הסיבה לכך שדניאל לא ראתה בברור את פניהם של אותם האנשים.

מול עיניה הופיעה אישה צעירה. גבוהה היה מטר ושמונים, שעה הארוך היה בלונדיני לבן, יפה מכל שיער אשר ראתה מימיה. היא הייתה דומה מאוד לדוגמניות-העל אשר הופיעו במגזינים.

עד מהרה הבחינה דניאל באוזנייה המיוחדות ובעיניה התכלות כקרח, היא הייתה אלפית בדיוק כמו קלאוד וקריסטלה.

"אלפית?" דניאל התקרבה צעד אחד לעברה של האישה, ניחוח קל של עלי כותרת של ורדים נדף ממנה.

האישה חייכה כתשובה לדניאל.

"את יודעת למה את כאן?" שאלה האישה.

"האמת היא, שאין לי מושג מה אני עושה פו. אני בכלל לא יודעת אם אני אמורה להיות כאן" השיבה בהיסוס קצר ואז שאלה, "מי אתם?"

"קוראים לי 'האם', שמעת פעם את השם הזה?"

"לא, לא שמעתי."

"אני מבינה. אלו הם המדריכים של אלג'נדה" השיבה 'האם' והמשיכה, "כל שניים מהם מגנים על ממלכה אחת ממנה הם באו, מלבד אחד מהם אשר יש לו סמכות גבוהה בממלכה זאת."

"אז...למה אני נמצאת כאן?" שאלה בהיסוס.

"בכל אותם האנשים אשר נושאים עימם את הפנינה השחורה יש בכוחם לשחרר דבר מה יקר מאוד, דרקון למעשה, הדרקון השחור-כפי שנאמר על הפנינה השחורה, היא היחידה בעולם כלו. כדי לשחרר את הדרקון צריך להשמיד את 'השומר', אך התגלה לנו ש'השומר' עדיין בחיים, לכן החבאנו את הפנינה רחוק

מהישג ידנו. שלחנו אותה ביחד עם פרופסור כריסטופר לעולם שלך, ונראה כי הפנינה בחרה בך".

"אני חושבת... שהבנתי... אבל, כיצד הגיע פרופסור כריסטופר הנה?" דניאל היססה לשאול.

"בעזרת המראה... הוא סיפר כי ליקוי הירח גרם לגירוי המראה-וכך שלחה את כריסטופר הנה" המשיכה 'האם' בדאגה.

"בסדר, איך חוזרים בחזרה הביתה?" שאלה.

"אומרים כי: רק כאשר העולם שלך קורא לך לחזור אתה יכול לחזור אליו בחזרה" השיבה 'האם'.

דניאל הרהרה בינה לבין עצמה, ושאלה, "מה התפקיד שלי?"

"בעבר העולם נשלט על ידי המלכה כריסטין. הפנינה השחורה הייתה האיזון הבסיסי של השלום על פני כל אלג'נדה. 'השומר'... זאת אומרת את" ידיה של דניאל נרעדו לשמוע מילים אלו ובמיוחד את המילה 'את'. "חייב למצוא דרך לשחרר את הדרקון ללא שבירת הפנינה, לפני שהמלך האפל ימצא אותך ויביא על העולם שלנו הרס וחורבן, במילים אחרות קץ העולם ועידן חדש של אופל" 'האם' נאנחה חושבת לרגע על העולם כלו ומה יעלה בגורלו, והמשיכה בדבריה, "הדרקון הוחבא על ידי אבות מועצת השלטון. לוחמים רבים באלג'נדה לא מצאו דבר מלבד דם והרס, שנים על גבי שנים הם חיפשו אחר 'השומר', ובסופו של דבר הפנינה עצמה הביאה אותך אלינו..."

"רגע, רגע. את רוצה שאני יציל את כל אלג'נדה?" פנייה של דניאל הפכו לציניות והיא גיחכה בינה לבין עצמה.

"כן" השיבה ברצינות 'האם'.

רעד של אימה תקף את דניאל תוך שנייה. כיצד זה הייתכן? על האחים הקטנים שלה בקושי יכלה לשמור. רק אתמול חיטטה בדבריו של דוד הנרי, ועכשיו, עכשיו היא צריכה לשלם על כך, על ידי הצלת העולם מפני 'המלך' שמנסה להרוג אותה ולהביא להרס עולמי.

"זה לא יכול להיות?" השיבה דניאל צועדת כמה צעדים אחורה, והוסיפה, "אני לא מתאימה לתפקיד של מציל העולם. זה לא תפקיד שמתאים למישהי כמו-".

"את ממעיטה בערכך, ילדתי" לפתע קטע את דבריה קול נשי וזקן, זאת הייתה מריאן לי הזקנה.

דניאל נענה את ראשה לשלילה וצעדה עוד כמה צעדים אחורה. היא לא יכלה להבין כיצד זה קרה, רק אתמול ישבה עם בני-משפחתה וחשבה כמה בודדה הייתה, לא רצתה להאמין שטיפול עלייה משימה של הצלת העולם או משהו דומה לזה...

"אני לא יכולה לעזור לכם, מצטערת" מבט של פחד נשקף בעיניה.

"תקשיבי, די-אל. מסדר האפל הרס את אלג'נדה תחת פיקודו של המלך במשך חמש-עשרה שנה בחיפוש אחר הדרקון. אם את תגיעי לפניי המלך לאותו הדרקון את תוכלי לא רק לשוב הביתה אלא גם להציל את העולם, אני מבטיחה לך שלא יראה לך דבר. את רק צריכה למצוא דרקון זה הכל" הזקנה הרהרה לעצמה, נראה כי עצמה לא האמינה בדבר שאמרה באותו הרגע.

"אל תאמרי לה זאת, מריאן. אל תאמרי משהו שתתחרטי עליו אחר כך" אמרה 'האם'. עיניה היו מודאגות וראשה מופנה אל דניאל למרות שעיניה הביטו על מריאן לי הזקנה. "די-אל, תביני. אני לא יודעת איך, אבל, הבנתי שחלמת על הנביאה. אני צודקת?".

דניאל הנהנה בראשה לחיובי.

"הנביאה שייכת לאלג'נדה כולה-גם לאפלה וגם לאור, היא המגן של העולם הזה. נביא זהו תפקיד מאוד כבד עבור כל אחד, ואם את חלמת על הנביא, הוא בא לבשר לך מוות. די-אל, אני לא רציתי לומר לך זאת, אבל...את לא תכלי לחזור הביתה. את בטוח תמותי, לאחר שתשחררי את הדרקון, אני מצטערת לומר לך זאת".

דניאל לא הבינה דבר מאותם המילים אשר יצאו מפיה של 'האם'. זה לא היה אמיתי בעיניה הריי הייתה צעירה מכדי למות. ומה בעניין הנבואה, היא לא הבינה עדין מה משמעותה, אך ישר הבינה כי אין מה לעשות, היא תמות ואף אחד לא יוכל להציל אותה. לאחר התלבטות רבה היא החליטה לשאול:

"את יכולה להסביר לי את הנבואה?"

"הנבואה? קריסטלה לא הסבירה לך? שאלה 'האם'. "הנבואה אומרת: שהפנינה השחורה תביא עימה לוחם מעולם אחר אשר יביא עימו את הגאולה לעולם המושחת הזה. די-אל, את הגעת הנה לא סתם כך, את היחידה שיכולה לעצור את מלחמת האחים המטופשת הזאת שמתנהלת כבר חמש-עשרה שנה. את 'שומר' הפנינה, את המציל".

"אני המציל?" מלמלה דניאל.

היא קירבה את ידיה אל פנייה ובחנה אותם.

"כיצד זה אפשרי? איך את בטוחה בזאת?" שאלה דניאל מהרהרת בשאלתה.

"זה פשוט מאוד. הסמל על גבו של 'השומר'-סמל של זוג כנפיים, מראה את האמת" 'האם' הביטה בחיוך.

"סמל? איזה סמל?" שאלה דניאל.

"את לא ראית?" שאלה 'האם' בהפתעה.

דניאל נענה את ראשה לשלילה.

"טוב, אני יראה לך" 'האם' הושיטה את ידה לכיוונה של דניאל ומלמלה בשפתיה מילים זרות.

לפתע בפניי דניאל הופיעה מראה. השתקפותה הייתה שונה מאוד מהרגיל, היא הביטה על התחבושות אשר היו קשורות על גופה והחלה להוריד את אותן מראשה וידיה, כיוון שלא הרגישה כאב יותר.

"זאת אני" אמרה, והוסיפה חרשית, "לא השתנתי כלל".

היא המשיכה להביט על השתקפותה.

שערה השחור והפרוע של דניאל הסתיר את עיניה הכחולות כקריסטל, כאשר הרימה את עיניה להביט שנית למראה, הבחינה באור אשר הגיעה מהכתף שלה.

"מה זה?" שאלה עצמה.

דניאל הסתובבה אל המראה עם הגב. היא הזיזה את הכתפיות שלה, וראתה סמל שחור ומוזר. היא הרימה את כל חולצתה ולאחר מכן את הגופייה וחשפה את הגב החלק שלה, והנה האור אשר הגיע מהגב הראה סמל אשר היה דומה לזוג כנפיים בצבע שחור, ובניהם ציורים מוזרים, אשר היו דומים לקישוטים.

"מה זה? קעקוע?" מלמלה לעצמה ובחנה את הסמל מקרוב.

לפניי שהספיקה לשאול את 'האם' לגבי הסמל, נשמע פיצוץ מחוץ למקדש, צרחה גבוה נשמעה מחוץ למקדש.

"מה זה היה?" שאלה דניאל מביטה מסביבה באימה.

'האם' נבהלה באותה המידה בה דניאל נבהלה. היא סימנה למדריכים בעיניה, ואלו נעלמו מהמקום מלבד מדריך אחד.

כנראה היה המדריך מהממלכה הזו, הגיעה למסקנה דניאל. היא אף פעם לא הייתה בסיטואציה של מוות, והפיצוץ אכן היה גדול. היא הביטה לעבר 'האם' והמדריך אשר נותר במקדש. למרות שלא ראתה את פניו הרגישה כיצד בוחן אותה בעיניו, היא חשה צמרמורת חולפת על גבה.

"מה קורה כאן, 'האם'? מה היה הפיצוץ הזה?" שאלה.

אף על פי ששאלה את 'האם', עיניה המשיכו להביט לעבר המדריך. היא הייתה חייבת משום מה לראות את פניו, אך זה לא היה אפשרי כיוון שברדס הסתיר אותם.

לאחר מספר פיצוצים שנשמעו מחוץ למקדש. דניאל הסדירה את פעימות ליבה והחלה לנשום בכובד, זה היה אכן מפחיד עבורה. המדריך אשר הבחין בפחד שנפל עלייה, התקרב והניח את ידו על כתפה.

"אל תדאגי. שומרת הפנינה" אמר בקולו המוכר. "אני לא ייתן לדבר לפגוע בך".

למרות שלא ראתה את פניו, דמיינה בראשה את דמותו של הגבר. היא ראתה בראשה דמות של אדם מבוגר ומוכר.

"מי אתה?" שאלה דניאל מביטה על פניו המוסתרות.

"את יכלה לקרוא לי המדריך, שומרת" השיב המדריך בהיסוס. נראה כי לא רצה לומר את שמו.

"המדריך...למה?...מדוע אתה מסתיר את פנייך ממני? האם אתה מתבייש?"
 "לא, שומרת. איני מתבייש, אך, עדיף היה אם לא היית רואה את פניי" נראה כי
 השפיל את ראשו בהרהור.
 "למה? אני לא אפחד עם אראה את פנייך, ואם אתה דואג שאני אצחק-אני לא
 אצחק" השיבה לדבריו.
 "להפך, שומרת. נדמה בעיני שאת חושבת שאני נראה דווקא דיי טוב..."
 "מניין לי לדעת, לא ראיתי את פנייך..." השיבה דניאל.
 סקרנות תקפה אותה, למרות שהתחוללה מהומה מחוץ למקדש, דבר מה אחר
 עניין אותה.
 "אם זה רצונך. אני הראה את פניי" הגבר הרים את ידו והוריד את הברדס
 מראשו.
 דניאל לא האמינה לעיניה. מתחת לברדס לא היה איש מבוגר אלה בחור, בחור
 מוכר ונאה, זה היה זאק.
 "זאק...." הופתעה דניאל, סומק חלף על פניה. "אתה...אתה מדריך, אתה לא
 נסיך או מלך או משהו כזה".
 זאק הנהן בראשו בחיוך.
 "אח שלי הגדול וון-הוא המלך האמיתי של אלג'נדה, אני רק מחליף אותו בזמן
 שהוא חולה, אך באמת אני מדריך הכוהנים" השיב.
 "לורד זאק" נשמע קול מכיוון דלת הכניסה למקדש, והוסיף, "תיקח אותה מכאן"
 זו הייתה 'האם' אשר הבינה מי עמד מאחורי כל הרעש מחוץ למקדש.
 "זה הוא, נכון?" שאל זאק ברעד קל.
 "כן" השיבה 'האם'.
 "הוא?" שאלה דניאל.
 ליבה נתקף ברעד קל. על מי ומה שני הם דיברו בניהם, ומה הקטע עם כל הסיפור
 הזה. אני לא הצלחתי להגן ולשמור על שני אחיי, והם...הם רוצים שאני אגן
 וישמור על ממלכה שלמה, בכך שאמצא להם דרקון, זה לא יותר גרוע מזה היא
 עומדת למות... אני עומדת למות... עברה בראשה מחשבה.
 לפתע נשמע קול צרחות מכיוון הדלת והיא נפרצה, בעוד שהדלת עצמה עפה
 לכיוונה של דניאל, פגעה בה והעיפה אותה למרחק של כמה מטרים מהמקום בו
 עמדה.
 "דניאל" זאק רץ לעברה בעוד זו קמה בכעס ממקומה ומחזיקה בראשה החבול,
 הוא הוסיף לשאול, "את בסדר?"
 "אני נראית לך בסדר?" אמרה בכעס לעברו ואז הביטה בחזרה לכיוון הדלת
 אשר נפרצה. "מה ההפרעות שיש לכם אנשים, מה הקטע עם פריצת הדלתות"
 קרקרה בכעס.

"אני חושב שזה לא הזמן המתאים להתלונן," השיב זאק לעברה.
 "אתה מנמק לי שאני מתלוננת יותר מדי" הופיעה הבזק כעס בעיניה.
 "מה פתאום..." קולו של זאק נשמע מבוהל לאוזניה של דניאל.
 "איפה היא?" נשמע קול גברי נמוך, זו היה גבר צעיר ויפה אשר נכנס אל תוך האולם.
 "אחי הגדול" לחש בכעס זאק.
 דניאל הופתעה לשמוע את המילה אחי. היא לא האמינה למשמע אוזניה, כאשר אמר את המילה.
 האם זה האח הגדול של זאק? מדוע הוא תקף את הממלכה של אחיו? שאלה לעצמה.

5 פרק

"הוא אח שלך?" שאלה דניאל.
 "כן, זה ג'ק. יש לי שני אחים אשר נמצאים במלוכה-הדרקון האדום, אחי ג'ק, מלך האופל של ממלכת דארקנס. והדרקון הכחול, אחי וון ומלך האור של ממלכת אקסקליבר." אמר זאק.
 "אקסקליבר, דארקנס, איפה זה?"
 "באלג'נדה יש שלושה ממלכות: אקסקליבר-הממלכה בה אנו נמצאים, דארקנס-הממלכה ממנה בא ג'ק וסטיריה-ממלכת האלפים והיצורים הקסומים..."
 כיצד זה אפשרי שכל הגברים החתיכים חייבים להיות הרעים בסיפור, מה חסר להם בחיים עם יופי כזה... עברה בראשה מחשבה.
 "מה אתה עושה כאן?" שאלה 'האם' מושיטה את ידיה לעבר של המלך, ומתכוננת לתקוף.
 "רציתי להכיר טוב יותר את השומרת הקטנה שלנו," השיב המלך, והוסיף בעליזות, "את יודעת כמה אני אוהב לראות את הקורבנות שלי לפני שאני הורג אותם".
 "היית מת, חתיכת..." לפניי שהספיקה דניאל לסיים את המשפט שלה, זאק תפס את ידה ומשך אותה אחריו בריצה לכיוון האחר של המקדש.
 המלך החל לצחוק, צחוק מריר ומרושע, כי יכול היה לחוש בפחד ליבה העמוק של דניאל ואחיו הצעיר. במהרה הצחוק הפך לזעקת קרב והוא הושיט את ידיו לעברם של השניים.

"לעולם לא תצליחו להימלט מפניי" אמר המלך במרירות.
הבזק אור כהה נשלח לעברם של דניאל וזאק, היה ברור כי יפגע בדניאל-זאת הייתה המטרה העיקרית.

"דניאל!" צעק זאק, לפני שהספיקו להגיעה לדלת המשנית במקדש.
איימה כיסתה את פניה של דניאל. האימה הפכה במהרה להפתעה כאשר זאק משך בידה והרים אותה לזרועותיו, בתנועה אחת קלילה. בזמן שהאור החזק של קסם הגיעה מעברו, הוא זינק על רגליו שנייה לפני שהאור הכהה-אשר המלך שלח לעברם-הכה בהם.

"איך הספקת ל...?" לחשה דניאל בהפתעה, המומה.
זאק התעלם מהפליאה של דניאל והתרכז באחיו-הוא המשיך לחייך, אף על פי שלא פגע במטרה שלו.

"אסור לך להיות כאן!" אמרה 'האם', ידיה אשר היו מושטות מלפניה-בערו באור בהיר ויפה דימויי כוכב. "תחזור למקום ממנו באת!" הוסיפה לעבר המלך.
זאק אשר היה כל אותן השניות באוויר, נפל ביציבות על רגליו בחזרה לרצפה, כשדניאל עדין בזרועותיו-מפוחדת.

הוא הביט על 'האם' והבין כי עומד להתרחש קרב.
"זאק" לחשה דניאל בדמעות, והוסיפה באותו הקול השקט והמפוחד, "תוריד אותי".

"אני לא יכול, לא עכשיו. אם אני הוריד אותך מהידיים שלי-הוא יהרוג אותך" השיב זאק בלחישה.

נראה כי משהו ישתנה בו-הוא לא היה יותר זאק השוויצר שחיפש מישהו להתעלל בו אך ורק בגלל שהוא עומד להפוך למלך, הוא היה זאק הגיבור אשר רצה לנצח את אחיו הגדול, כי הוא פגע בקרוביו. למרות זאת דניאל לא הייתה מוכנה למות באותו המקום ולהציל את העולם הזה-היא עדיין לא הייתה מוכנה לזה.

"אני לא אמורה להיות כאן" אמרה דניאל, והביטה לעבר המלך. "תוריד אותי, זאק".

"אני לא יכול" השיב זאק, הוא הביט לעבר 'האם', נאנח בכעס והחל לרוץ לכיוון הדלת המשנית.

דניאל רעדה באחיזתו והניחה את פניה בחזהו, היא לא יכלה להביט עוד מסביבה-זו הייתה מציאות דמיונית עבודה, אך למרות זאת היא הרגישה במוות קרב ובא.
זאק המשיך לרוץ ובכל פעם שהאיץ את קצב הריצה, העיף מבטים לאחור. במהרה שניהם נטשו את המקדש ששם נותרו המלך ו'האם'. דניאל הביטה לעבר המקדש מאחוריהם, החלה לצעוק אל זאק:

"זאק! עצור! אני מתחננת, תוריד אותי!"

אך הוא המשיך להתעלם ממנה, לא היה מוכן לשמוע דבר, והמשיך להתרכז בדרך בו רץ. הוא עבר בריצה בשדה בו הילדים שחקו-הפעם לא היה אף אחד במקום.

"זאק! אתה שומע אותי!" צעקה שוב דניאל, מכה על חזהו בידיה. "עצור! ותוריד אותי!"

זאק המשיך לרוץ, מזנק מעל הבור המפריד בין היער לשדה. לפתע הוא צעק כאשר משהו פגע בגבו. הוא נפל ארצה והתנגש בעץ גדול בראשו. דניאל אשר נפלה מזרועותיו של זאק, התנגשה גם היא באותה המידה על אדמת היער. פגיון שנזרק ממרחק רב פגע בזאק, אלו היו משרתיו של המלך אשר פגעו בו-אלו היו לוחמיו השחורים.

"זאק!" צעקה דניאל, קולה נחלש מרוב חשש, היא פחדה יותר מכול. היא נשענה על בירכיה וזחלה לעברו.

"תקשיבי... לי! את...חייבת לברוח! אם...אם הם יתפסו אותך כל...הניסיונות שלי להצילך...יהיו לשווא" התנשף זאק, המכה אשר קיבל בראשו סנוורה את עיניו והקשתה לו לראות בבירור.

"מה איתך? מה תעשה? הם באים הנה" מלמלה דניאל בדאגה והביטה אל הלוחמים המתקרבים מכיוון השדה.

"אל...תדאגי לי...דניאל. תברחי....מכאן, מהר...לפניי שהם יהיו קרובים...מדי" זאק המשיך להתנשף בכובד ובכאב, הפגיון אשר היה נעוץ בגבו זו בכל פעם שנאנח.

"אני לא יכולה לעזוב אותך" אמרה דניאל בדמעות ופחד, והוסיפה בדאגה, "צריך להוציא את הפגיון מהגב שלך".

זאק הביט לעברה-הוא הופתע מכך שהיא לא רצתה לעזוב אותו לבדו מול הלוחמים, או שהיא פחדה להיות לבד. הוא לא ידע מה הייתה הסיבה אך בכל מקרה הוא שמח שרצתה לעזור במקום לברוח. זאק יישר את מבטו לעברה של דניאל והנהן בראשו לחיובי-הוא רצה שתוציא את הפגיון, למרות הכאב. "כן, תוציא אותו".

"זה עומד להיות כואב" לחשה לעברו.

"תודה שהזכרת לי על כך" אמר זאק בעוקצנות.

"מצטערת" לחשה, היא הושיטה את ידיה אל הפגיון ולקחה נשימה עמוקה לרעות וכך גם עשה זאק.

"מוכן?" שאלה, זאק הנהן בראשו ודניאל משכה בפגיון בחוזקה. הוא צרח כאשר הפגיון הנעוץ בגבו זו ויצא החוצה, ידיה של דניאל התלכלכו בדם אשר נטף מהפגיון-היא זרקה אותה לכיוון הבור אשר הפריד בין השדה ליער.

בצד השני של הבור-בשדה-רצו והתקרבו הלוחמים אל זאק ודניאל. היא נרעדה כאשר ראתה אותם מתקרבים. לצידה זאק ניסה בכל כוחותיו להתרומם על בירכיו, אבל הכאב בגבו הבזיק במכה אכזרית. כל שיכל לעשות הוא להתאפק, להתיישב ולהביט בלוחמים הבאים.

דניאל החזירה את מבטה לעברו של זאק ועזרה לו לקום על רגליו, הוא נשען על כתפה. הדרך לפנייהם הייתה ארוכה והם רצו לתוכה, מתנשפים. זאק השתעל ודניאל הביטה בו בדאגה. במצבם הנוכחי היא הייתה בתוכה שהלוחמים יגיעו אליהם במהרה.

"קדימה, זאק! אל תוותר!" אמרה לעברו בהידוד, והוסיפה בתקווה, "נצליח לברוח יחדיו".

"עדיף... שתשאירי אותי... כאן. אני... אסתדר, אני... אני מבטיח לך" התנשף זאק, ונעצר במקום משעין את ידו החופשית על גבי העץ הקרוב.
"מה יהיה איתך?" שאלה דניאל.

זאק העיף מבט לאחור וראה אור המגיעה מכיוון המקדש. כנראה ש'האם' נלחמת בכל כוחותיה נגד אחיו, הוא ידע כי זו הייתה חובתו להגן על השומר-לחובה הזאת הוא נולד.

"תברחי... מכאן... מהר!" אמר שנית מתנשף בין מילותיו.

דניאל השפילה את ראשה ושקלה את העניין בהרהור.
"לא..." דרשה בתוקף.

היא משכה את זאק אחריה בכובד. הוא בקושי הצליח ללכת, שלא נדבר על לרוץ. הוא הבין כי אם ימשיך כך-יתפסו אותם.

הוא עצר ומשך את דניאל אחריו. הוא ידע שהיה חייב לעשות זאת, והיה בטוח כי לא תסלח לו על-כך.

"אנחנו חייבים להתפצל" אמר בכובד מביט לעברה, והוסיף מזיז את ידו מכתפה, "אם נתפצל, נבלבל אותם".

"אני לא בטוחה שזה רעיון טוב" השיבה בדאגה.

היא לא רצתה להיפרד ממנו. היא פחדה להישאר לבד, ולהשאיר אותו לבד.

"אני לא יכולה לעזוב אותך" אמרה בהרהור ורעד.

"למה? אני לא מבין אותך!" דאגה השתקפה בעיניו.

היא לא ידעה את התשובה בעצמה, אולי כי דואגת לו, או אולי בגלל שמפחדת...או פשוט, אולי, בגלל שהייתה זקוקה לו.

"אני לא רוצה" השיבה בקצרה.

"איזה גחמנות, את ילדה גדולה תסתדרי לבד" השיב לעברה בכעס.

"לא" עמדה על שלה, והוסיפה באומץ לב, "אני לא רוצה לברוח יותר".

זאק הופתע לשמוע זאת. הוא לא האמין שהיא אמרה זאת. היא, הילדה הגחמנית שפחדה מכל.

דניאל הביטה באומץ לעברו, כפי שאמרה 'האם' היא תמות על בטוח, וחוזן מזה אין לה מה להפסיד רק עם תנסה. היא חייכה בחיוכה המזויף וחסר כל ההיגיון. "אתה מאמין בי?" שאלה אותו. "אתה מאמין שיש לי את הכוח שאתם דברתם עליו?"

זאק הנהן בראשו לחיובי.

"אם כך..." אמרה דניאל ועצמה את עיניה. "אני אצליח".

הלוחמים מאחוריהם היו קרובים. הם עברו בין העצים במהירות רבה, וכמעט קרעו אותם לגזרים עם החרבות אשר היו בידם. המהומה שגרמו לה-פיזרה מסביבם את הציפורים אשר חלקם התפזרו ברחבי היער.

האם היא מסוגלת לעשות זאת? שאל עצמו בהרהור. אני לא יודע, אבל...אני מאמין בה...אני חייב להאמין בה.

הוא הביט לעברה והושיט את ידו לעבר פניה, נוגע בלחי שלה. דניאל הרגישה זאת והניחה את ידה על ידו פוקחת את עיניה, היא הרגישה זאת, הוא העביר לה כוח דרך ידו החמה והנעימה. היא וזאק הביטו אחד על השנייה וחייכו בחיבה רבה.

"מוכנה?" שאל אותה.

דניאל הנהנה בראשה לחיובי.

אפשר היה להרגיש את האמונה זורמת דרך עיניהם המביטות אחת לשני, ועד לידיהם הנוגעות אחת בשנייה.

הלוחמים היו כעשרה מטרים במרחק מהם. והיו מוכנים לתקוף את הנסיך והשומרת של אלג'נדה, הם היו נחושים בדעתם להצליח. כיוון שהיה פרס גדול על ראשם של זאק ודניאל.

קסם רב זרם בניהם. שניהם עצמו את עיניהם והתפללו לצאת מהמצב הנוכחי, שניהם הרגישו אבודים.

דניאל הרגישה כיצד הגב שלה מתחמם משנייה לשנייה. היא נזכרה בסמל שיש לה על הגב ובקשה ממנו להינצל, היא התפללה לכנפיים המצוירות על גבה, היא התפללה שתהיה רחוקה מכאן ביחד עם זאק.

דניאל התרכזה בעיניה העצומות ולקחה נשימה עמוקה לרעות. היא הביטה עמוק לתוך נשמתה, וחיפשה אחריי מקור הסמל.

לפתע אור הופיע מסביבם, כל גופה של דניאל החל לזהור בלבן, בגדייה נעלמו מעל גופה ואור הסתיר את גופה הערום. זאק הביט מופתע על דניאל. הוא מעולם לא תיאר לעצמו שתצליח לשחרר את הכוחות בזמן קצר כל-כך.

"זה כוחו של 'השומר' עצר לוחם אחד במקומו, הוא הביט ברעד, זה היה ברור מדוע-הכוח הזה אשר הגיעה מדינאל היה עצום. "סוף, סוף אחרי כל-כך הרבה שנים".

זאק הושיט את זרועותיו אליה וחיבק אותה בחוזקה, מכסה את גופה הערום בגופו, דניאל המשיכה לזהור בעוד שענינה נפקחו וצבען זהר כקריסטל אשר נראה כמו נהר יפה של תקווה- התקווה שתציל אותם. "דניאל" לחש זאק.

הוא הרגיש את האור הטהור יוצא החוצה. הוא ידע כי אם זה ימשך כך, היא תבזבז אנרגיה לחינם.

"זה מספיק" אמר מנסה לעצור אותה.

"האגם..." לחשה לעברו בחוסר כוח והמשיכה בדבריה, "אגם... גדולי האלג'נדה".

היא הרימה את זרועותיה וכרכה אותם סביבו משיבה חיבוק. היא הניחה את ראשה על כתפו בעייפות, היא אכן בזבזה אנרגיה רבה. זאק התרכז באגם גדולי האלג'נדה, והם נעלמו מהיער משאירים אחריהם את האור הטהור והלבן.

* * *

לאחר הקרב אשר התרחש בטירת ממלכת אקסקליבר חזר המלך ג'ק לממלכת דארקנס, וכך גם לוחמיו חסרי התועלת.

על כיסא מלכות שחור ישב הוא, שערו היה ארוך ובלונדיני כזהב ועיניו הבריקו מזעם בצבע ירוק כהה.

מול עיניו עמדו שתי קבוצות של לוחמים אחד מהם היו יצורים דמויי אדם: בעלי עיניים אדומות, עור כהה כפחם, זרועות ארוכות מאד וטורפים המשמשים כידים-אלו היו שומרי האורקים. והקבוצה השנייה הייתה של בני-אדם-אלו היו לוחמיו האנושיים חסרי התועלת שלו, כך תמיד חשב.

הם לא הביאו לו שום תועלת, גם בזמנים בהם הרגו בני-אדם ויצורים אחרים לפי פקודותיו.

"טיפשים, איך היו יכולים לברוח מכם זוג ילדים?" צעק לעבר הלוחמים המבוהלים אשר עמדו לפניו.

"אבל, הוד מעלתך. הנערה השתמשה בכוחה הנסתר כדי לברוח" השיב אחד הלוחמים.

המלך התעצבן והושיט לעברו את האצבע שלו בכעס, אבזוק של אור פגע באותו הלוחם והוא הפך לעכבר שחור וקטן. כשפיו היו מאז ומעולם מעל כל כוח אחר,

הוא היה המלך הכי קר רוח מכל המלכים, ושנא את כל התירוצים הללו.
"טוב, רבותי. אם מישוהו מכם יפתח את הפה ללא רשותי, הוא יסיים כמוהו!"
חיך בערמומיות ובתאוה המלך האפל.
"כן, הוד מעלתך." הצדיע מפקד הלוחמים.
"אני רוצה שתביא הנה את קירה" פקד המלך, והוסיף במרירות, "יש לי עבודה משימה".
"כן, הוד מעלתך." אמר אחד השמורים אשר שמרו על הדלת ויצא מהמקום בחיפזון.
"מיד" צעק.
כולם נראו לעניי מבוהלים, הם היו חייבים לפחד ממנו הריי היה מלכם מאז ומעולם. הם הכירו את רצונותיו והם פחדו ממנו מאוד.
לאחר מספר דקות אחדות נכנס השומר ומאחוריו אישה עטופה בגלימה שחורה ומדוכאה, בעלת עניים שחורות כעורב ואפלות כחושך.
באותו הרגע בו ראה אותה עלה חיוך על שפתיו. הוא היה רוצה לדעת מה נמצא מתחת לגלימה זאת, האם היא לבשה בכלל משהו, או שהיא ערומה כמו שתמיד אהב לראות אותה-הוא אהב את גופה החטוב, קירה הייתה ציידת הראשים ואשת לילותיו לנחמה.
"כן, הוד מעלתך. מה מבוקשך?" אמרה האישה והשתחוה בחושניות.
הופיע חיוך קר על פניו כאשר הביט לעברה קירה, עכשיו ידע בבטחה כי אחיו הצעיר והטיפש ייתפס וימות.
"אח שלי, זאק-אני מתגעגע אליו מאוד, את יודעת מה אני רוצה, נכון?" אמר בקצרה ובמרירות.
"אתה רוצה שהביא אותו שלם או בחתיכות?" שאלה בחיוך מריר.
"הייתי רוצה בחתיכות! אבל... עדיף שאראה אותו שלם לפניי שימות" השיב לעברה. "תביא אותו לידיי, ולא...אני אגרום לך לסבול. מובן?".
"כן, הוד מעלתך. כמו תמיד" קירה קדה קידה עמוקה לפניו, והוסיפה בבטחה, "אני אחזיר אותו לידך".
קירה יצאה מהאולם במהירות חפזת.
"וקירה..." הוסיף לומר במהירות לפניי שיצאה. בענייה השחורות נראתה נאמנות גדולה לאדונה.
"כן, הוד רוממותך." היא הסתובבה לעברו כשראשה מורם כלפיו ונעמדה במקומה.
"הילדה...אני רוצה גם את הילדה" המלך חיך לעצמה במרירות ודמיון מה יעשה לה וכיצד יתעלל בה, "ותדאגי שלא יקרה בין השניים כלום, אח שלי לא יגע בה...כי אני יעשה את זה".

"ילדה, מלכי?" הופיעה מבט מוזר על פניה של קירה.
"לכי כבר." אמר המלך מגרש אותה, כשמבטו עדיין מראה מרירות.
קירה מיהרה להסתלק, והותירה את המלך המאושר מאחוריה.

* * *

דניאל הרגישה כי רעידות בלתי פוסקות של פחד, מרעידות את גופה. היא לא הפסיקה לרעוד, כמה שניסתה.

היא פקחה את עיניה וגילתה כי חזרה למנהטן, או אולי היא שוב חולמת. חולמת על הבית, על משפחתה הרחוקה מהישג ידה. היא הרגישה זאת בכל נפשה-היא נותרה לבד ואף אחד לא בא לעזרה, לאף אחד לא אכפת אם היא תהיה רחוקה. "את באמת חושבת כך?" נשמע קול.

זו הייתה הנביאה, היא חזרה לחלומותיה, היא חזרה לבשר לה על מותה הקרב ובא.

"זו האמת, אני חושבת. לאף אחד לא יהיה אכפת אם לא אחזור הביתה-ההורים שלי יהיו מאושרים בהוואי, אחיי הקטנים יסתדרו בלעדיי אצל דוד הנרי והממלכה הזאת תנצח את הממלכה השכנה" השיבה דניאל בדמעות. הופיעה חיוך על פניה והיא התקרבה לעברה של דניאל.

"אז, זהו זה, מרימים ידיים. זה לא אומר שום דבר אם את עומדת למות, אני בטוחה שאת רוצה לעשות דברים רבים לפני שתמותי" אמרה הנביאה, והוסיפה, "אני בטוחה שמישהו רוצה לעזור לך בכך".

"כן, בטח. מי אליהו הנביא?" אמרה לעצמה דניאל בציניות. היא נגבה את דמעותיה. היא לא האמינה יותר לשום דבר, היא ידעה כי תמות, ורצתה למות בשקט, היא רצתה להיעלם מהעולם.

"כן...הנביא" השיבה בחיוך הנביאה. "מצחיק, נכון. להודיעה לאחרים שהם עומדים למות, ובעצמך לחיות לנצח" הבכי גבר על רגשותיה של דניאל.

"מאוד מצחיק" השיבה הנביאה, והוסיפה מתיישבת על אחד אבני הריסות הבניינים.

"את חושבת שאני חייה שנים רבות, אבל האמת היא שאני חייה רק בחלומות. את צודקת האל נתן לי מתנה, אבל היא לא שווה את החיים על פני האדמה".

דניאל הופתע לשמוע מילים אלו. היא לא ידעה זאת בכלל, כיצד הייתכן שהנביאה קיבלה כוחות כאלו, אבל לא יכלה לנוע חופשי על פני האדמה. מדוע אלוהים נתן כזה גזר דין? מדוע הוא לא נתן לה לחיות כרגיל?

"אני לא יודעת" השיבה הנביאה למחשבותיה. "אבל מה שהאל נתן זה מעבר למה שביקשתי בכל חיי".

דניאל חייכה לעברה של הנביאה.

"אני מצטערת על כל מה שאמרתי" אמרה בעצב.

הדמעות אשר זלגו מעיניה הפסיקו לנזול.

"זה בסדר" השיבה הנביאה בטוב לב ונחמה.

דניאל חייכה לעברה של הנביאה וקמה מהאדמה הקרה. היא התקרבה לעברה והתיישבה לידה על אבן ההריסות, היא ידעה כי הנביאה נמצאת בחלומה כדי לנחם אותה.

"תודה לך שאת כאן, אייתי" אמרה מניחה את ראשה על כתפה של הנביאה.

"זה בסדר, אבל מישו אחר מחכה שתתעוררי, מישו שמאמין בך מכל. הוא דואג לך מאוד" הנביאה קמה על רגליה.

היא הושיטה את ידה לעברה של דניאל ומשכה אותה לקום על הרגליים. היא עדיין הייתה עייפה מכל האירוע אשר קרה, היא לא ידעה אם זאק בסדר, אך דאגה לו מאוד.

"הגיעה הזמן שתתעוררי" אמרה הנביאה והניחה את ידה על ראשה של דניאל.

דניאל הנהנה בראשה וסגרה את עיניה.

קרני השמש העירו את דניאל משנתה העמוקה. זעה קלה עברה על המצח שלה ועיניה הביטו מסביבן בבהלה.

דניאל גילתה כי ישנה על חוף השדה. היא זכרה זאת בברור, האור שלח אותם לאגם גדולי האלג'נדה.

"איפה זאק?" מלמלה לעצמה מתנשמת.

היא התרוממה על רגליה והביטה מסביבה. לעיניה נראה גבעה הדומה להר קטן, אך, זה היה מוזר למרות שראתה את אגם גדולי האלג'נדה-היא לא הכירה את החלק הזה של האגם.

דניאל לא הצליחה למצוא את זאק בשום מקום. היא קיוותה שהוא בסדר, בעיניה הופיעה תמונת זיכרון עמומה אשר נעלמה והופיעה שוב. זה היה זיכרון ממה שקרה קודם.

זאק חיבק אותה, היא זכרה זאת היטב. הופיעה חיוך חם על פניה.

מאחוריה נשמע קול של ענף נשבר. דניאל סובבה את ראשה והביטה מעבר לכתפה. מאחוריה לא עמד זאק כפי שצפתה, אלה יצורים גדולים ומכוערים דמויי אדם, בעלי אוזניים גדולות ואף ארוך. אחד מהם לחד את עיניה באימה וחיך בשטניות. עישוניה של דניאל התרחבו, היא החלה לנשום בכובד.

"מה אלו אמורים להיות?" שאלה עצמה ברעד.

היא חייכה באימה לעברם. נראה כי הבחינו בה, והתכוננו לעשות את צעדם לעברה.

דניאל צעדה שני צעדים אחורה. היא עצמה את עיניה, מתפללת שתצא בשלום מהמקום. כאשר היא פתחה את עיניה, רגליה נסו מהמקום במהירות. היא רצה בכל כוחה מהמקום במעלי ההר והגיעה לשביל דרך ישנה.

לאן אני רצה בדיוק? שאלה עצמה בדאגה.

היצורים המגודלים רדפו אחריה. למרות שהיו רחוקים, היא הרגישה כי מתקרבים יותר ויותר. דניאל הסיטה את מבטה מעבר לכתפה וראתה כי היצורים היו על עקבותיה.

היא הביטה במעלה השביל וראתה כי השביל מוביל אל הכפר, וראתה אותו קרוב בכל צעד אשר רצה בו, דניאל הגיעה אל הכפר ברגליה היחפות. מול עיניה היה יער גדול לאורך השביל, ומשמאלה היו מדרגות אשר הובילו לכפר. כאשר הניחה את רגלה על המפלס. היא נעצרה במקומה, קפואה, היא ראתה מולה גבר צעיר.

שערו החום היה קצר ומתולתל, ועיניו היו בצבע שחור עורב, הוא לבש בגדים בלויים. הוא ירד במדרגות לעברה, וכאשר הבחין בה נעצר ובהה הזהירות במבטה המבוהל. הוא בחן את בגדיה המשוונים לעיניו, את ברכיה המשושפות ורגליה היחפות והפצועות.

דניאל התנשמה והסיטה את מבטה לעבר היצורים. היא לא ידעה עם לעלות במדרגות או להמשיך לרוץ הלאה, היא הייתה חייבת לחשוב מהר כי היו יותר ויותר קרובים אליה. היא השיבה את מבטה לעברו של הגבר אשר המשיך לנעוץ מבטים. היא השפילה את ראשה והחליטה להמשיך אל היער.

היא רצה לכיוון היער במהרה, דניאל החלה למעוד בכל צעד בריצתה. היא נפלה על ברכיה בכניסה ליער, אך קמה ממקומה והמשיכה לרוץ מועדת כמה וכמה פעמים. הבחור הביט ממרחק רב לעברה בדאגה.

מול עיניו עברו היצורים במבטם נקוב הדם ותכננו להכין את ארוחתם-נראה כי הנערה אשר ראה כרגע הייתה ברשימת האורחים שלהם. "טרולים" אמר ודאגה נסוכה על פניו.

הוא ירד בריצה במדרגות, ונעצר לשנייה מתכנן את תוכניתו להצילה.

דניאל נכנסה אל תוך היער, היא רצה בין העצים הגדולים. הטרולים-היצורים אשר רדפו אחריה, והיו בעקבותיה מתנשפים בעייפות, הם היו חייבים להמשיך, הם היו חייבים לתפוס אותה, כיוון שלא סעדו זה זמן רב-היא הייתה ארוחתם לשבוע הזה.

דניאל נפצעה ברגליה מהאדמה המחוספסת מתחתיה, היא הבחינה בעץ גדול מימדים ורצה להסתתר מאחוריו. היא בדקה מעבר לכתפה היכן נמצאים היצורים, כאשר היו מספיק רחוקים ממנה-היא התחבאה מאחורי העץ.

זה היה עץ גדול, זקן ומיוחד בעיניה. משום מה יכלה לחוש בכוחו, כאילו היה בן-אדם רגיל. היא עמדה מאחוריו מתנשפת ורועדת מפחד, דניאל הסתתרה והתפללה שלא ימצאו אותה.

כשהטרולים היו קרובים אליה ואל העץ, ליבה הלם והיא עצרה את נשימתה עד

אשר הם חלפו על פניי העץ ולא הבחינו בה. הם המשיכו לרוץ ולהתרחק עד אשר הבחינו כי היא נעלמה מעניהם. הם החלו לסרוק את היער, מחפשים אותה. דניאל התפללה שלא יסתובבו אליה, ונראה כי הם תכננו להסתובב אחורה, לעברה.

דניאל השפילה את עיניה והחזיקה בשרשרת הפנינה שלה.

"תעזור לי, בבקשה" התחננה בדמעות.

כאשר הטרולים הסתובבו וראו את דניאל, אור חיוור הגיעה מהפנינה השחורה. היא זהרה באור של שמש בהירה.

דניאל הבחינה כי הטרולים החלו לצרוח מכאבים, היא הבינה זאת במהרה, האור, האור הוא זה שהפחיד אותם.

שני טרולים מתוך שישה נחשפו לקרני האור אשר הגיעו מהשרשרת. הם זעקו והפכו לסלעים.

דניאל הביטה המומה לעבר אותם הטרולים אשר הפכו לאבנים. היא חשבה אם זאת היא אשר הפכה אותם לאבנים או שזאת הייתה השרשרת.

"תודה" אמרה לעבר השרשרת והחלה לרוץ לכיוון ההפוך, בחזרה למדרגות הכפר.

הגבר הצעיר אשר ראתה על המדרגות, רץ לעברה. הוא תפס בידה ומשך אותה אחריו, דניאל הייתה מופתעת מכל העניין והבינה כי הוא אפשרותה האחרונה להינצל. שאר הטרולים המשיכו לרוץ אחריהם, ועכשיו היו עצבניים מקודם.

דניאל אחזה בידו של הגבר המתולתל. הוא לקח אותה לכפר במהירות, דניאל החלה לבחון אותו.

הוא היה גבוה ממנה בכמה סנטימטרים, בגדיו הבלויים היו שייכים לפשוטי העם, היא הייתה בטוחה בכך. חרב ארוכה הייתה תלויה בתוך נדן על חגורתו. היא לא יכלה לבטוח בו, היא הרגישה כי גם הוא רוצה ללכוד אותה.

הטרולים המשיכו במרדפם עד אשר הגיעו לפתח הכפר. הטרולים הפסיקו לרוץ אחריה, ודניאל הביטה בחשד לעבר הטרולים אשר עצרו בכניסה לכפר.

"למה הם עצרו?" שאלה עצמה.

הופיעה חיוך על שפתיו, והוא אמר בקולו נמוך:

"אסור לטרולים להיכנס לכפרים אנושיים"

"טרולים?"

דניאל המשיכה לרוץ למרות שהטרולים נעצרו בכניסה לכפר. היא פחדה שהם עלולים להמשיך, דאגותיה של דניאל היו נתונות בגבר-כי לא ידעה לאן לוקח אותה.

הגבר פנה ברחוב הכפר ונכנס לתוך בקתה ישנה מעץ.

"אל תדאגי, הם לא ימצאו אותנו כאן" אמר הגבר בבטחה מציץ מהחלון.

דניאל בחנה מסביבה את הבקתה הצנועה. היא הייתה קטנה אך נוחה לעין, היו בו שני חדרים האחד חדר שינה והחדר בו היא עמדה היה חדר המטבח, והעבודה גם יחד.

היא החזירה את מבטה לעברו של הגבר, הוא תפס בידה והושיב אותה על הכיסא.

"כמה זמן רצת?" שאל בוחן את השפשוף על ברכיה.

היא השיבה לעברה דממה בעיניה העייפות.

"קוראים לי אטיאן" אמר הגבר, הוא הוציא כוס מארון ומלה אותו במים. "איך קוראים לך?"

דניאל המשיכה לבהות בו בדממה.

"את לא מרבה לדבר, אני רואה" אמר בציניות והושיט לעברה את כוס המים.

דניאל לקחה מידו את כוס המים ולגמה ממנו, ולאחר מכן הניחה את השולחן אשר היה לידה. אטיאן הגבר חייך והתכופף לעבר רגליה, הוא בחן את יבלות הדם אשר היו על כפות רגליה.

"נפצעת קשה" אמר בזמן שמרח משכה על ברכיה וכפות רגליה.

"דניאל" אמרה לעברו בלחש, אטיאן הרים את מבטו מרגליה אל פנייה. "מה?"

"קוראים לי דניאל" חזרה על דבריה.

"שם יפה, דניאל-" אמר בזמן שחבש את רגליה בתחבושות.

"אתה יכול לקרוא לי די-אל" אמרה קוטעת את דבריו.

הוא חייך בדממה ושאל, "אז, די-אל. איך הגעת הנה?"

על פנייה הופיעה עצב, היא נזכרה בזאק והשפילה את ראשה בדמעות.

"מה קרה?" שאל בדאגה.

"אני הגעתי הנה עם הנסיך, ואני לא יודעת היכן הוא עכשיו" אמרה בזמן שנגבה את דמעותיה.

"איזה נסיך? אני אעזור לך למצוא אותו" השיב לעברה.

"קוראים לו-" לפתע נשמע טריקת דלת ונכנס בחור צעיר לבקתה, דניאל הוסיפה מביטה לעבר הבחור, "-זאק?"

אטיאן הביט לעברו של הבחור, זה אכן היה זאק. היא חייכה לעברו וקמה על רגליה. זאק הופתע לראות אותה, הוא התקרב לעברה. דניאל רצה לעברו בצליעה קלה, רגליה עדיין צרבו בכאב.

"דניאל?" אמר.

כאשר הייתה מספיק קרובה אליו היא הושיטה לעברו את זרועותיה וחיבקה אותו, דמעות עזות ירדו מעיניה, אשר נעצמו.

זאק הופתע כאשר חיבקה אותו והחלה לבכות, ושאל בדאגה:

"מה קרה? את בסדר?"

"דאגתי לך! חשבתי שקרה לך משהו...חשבתי שלא אראה אותך שוב" השיבה בקולה הרועד.

הבעתו המאופקת של זאק התרככה. הופיעה חיוך על פניו, הוא הניח את ידו על ראשה וליטף את שערה בעדינות, דניאל הוסיפה לשאול בדאגה: "היכן היית?".
"גם אני דאגתי לך. את יודעת, דניאל, " החל לומר זאק, "הקסם בו השתמשת פעל, אך לא בשלמותו...לכן נשלחנו לשני קצוות הנהר."
"באמת?" שאלה.

היא לא צפתה שהקסם בו השתמשה-אכן עבד. היא חייכה בחיוכה העדין ונגבה את דמעותיה, והרימה את פנייה לעברו והביטה.
"הוא יפה מאוד" אמר לפתע אטיאן.

הוא ראה את חיוכה הראשון, והוא כבש אותו.

"מה יפה בדיוק?" שאלה מופתעת.

"החיוך שלך" השיב, הוא התקרב לעבר שניהם והוסיף, "הוא מקסים ויפה באופן חביב".

"אז את השומרת?" הוסיף לעברה וקד קידה.

הוא לקח את ידה אשר אחזה במותניו של זאק, ונישק אותה באלגנטיות.

הופיעה סומק על פניה. היא הביטה לעברו ולעברה ידה אשר נישק לה, הוא נראה אלגנטי וחינני.

"לכבוד הוא לי...להכירך" אמר ושחרר את ידה.

"גם לי, תודה שהצלת אותי מהטרולים" חייכה באופן מפתיע.

אטיאן הנהן בראשו לחיובי.

"אין בעד מה" השיב.

זאק הביט על השניים באופן מפתיע אשר הכעיס אותו.

"זאק" נשמע קריאה רחוקה.

דניאל שחררה את אחיזתה ממותניו, וזאק הסתובב אחורה לעבר הקריאה.

"לורד זאק!"

"מליסה, אני כאן" השיב.

בחורה נכנסה לתוך הבקתה, היא חיבקה את זאק בחוזקה. והייתה כל-כך שלווה

כשהייתה בחיקו, זאק עטף את ידיו מסביבה של הבחורה אשר קרא לה מליסה.

"איפה אווה?" שאל אותה.

"היא מאחורי, וגם אח שלך מאחורי" השיבה מליסה בדאגה.

"וון?" עצב הופיעה בעיניו.

דניאל הביטה בדממה לעברו של זאק ומליסה הבחורה. היא הרגישה כל-כך

רחוקה, אף על פי שלא הכירה את זאק מקרוב. הרגישה רגש מוזר וכועס

שהביטה לעברם. היא לא ידעה מדוע היא הרגישה כך או מדוע חשבה עמוק כל-כך כאשר הביטה לעברו של זאק. אך ברגע זה היא הרגישה קנאה גדולה. "זאק" לחשה דניאל.

ראשה של דניאל הושפל בכעס.

לתוך הבקתה נכנס גבר צעיר בין גילו של אטיאן, ידו הייתה חבושה בבד וכך גם צווארו. הוא היה דומה לזאק, ולאחיו הגדול-המלך ג'ק.

"מה אתם עושים כאן?" שאל זאק בדאגה.

הוא השתחרר מאחיזתה של מליסה והלך לעברו של הגבר הצעיר. זאק הביט לעברו בבלבול, הוא לא ידע מה לעשות.

כאשר היה מספיק קרוב. הגבר הרים את ידו וסטר ללחי של זאק, זאק נפל על הרצפה לרגליה של דניאל.

היא התכופפה לעברו ועזרה לו לקום.

"למה עשית את זה?" אמרה בכעס לעברו של הגבר.

"הוא צריך ללמוד לקח על מה שעשה. איך אפשרת לג'ק להיכנס לארמון השלטון? איך יכולת לברוח כמו פחדן?" שאל הגבר בקולו הנמוך.

"וון, אהובי. הגזמת קצת, מדוע הכתה את אחיך?" שאלה מליסה בדאגה.

הגבר לא השיב דבר. הוא הביט בשנאה באחיו הקטן, הוא לא אפשר לעצמו לסלוח לזאק על כך שנטש את חבריו.

אהובי? חשבה דניאל, מופתעת לעצמה. היא הביטה לעברם של וון ומליסה, והבינה מה היה עלייה לעשות.

"אם זה כך," אמרה לפתע דניאל, היא קמה על רגליה והתקרבה לעברו של וון, "תכה גם אותי".

וון פלט צחקוק נמוך, ושאל ניגש לעברה, "למה לי?".

"כי זאת אשמתי...בגללי זאק ברח, הוא רצה להגן עליי-כך צוותה עליו 'האם' השיבה דניאל.

זאק הביט מופתע. הוא לא האמין לעיניו, מדוע היא עושה זאת? מדוע היא מגנה עליי?

"האם?" קולה של מליסה נשמע מהורהר יותר מקודם.

"יפה, יפה," אמר וון, הביט לעברו של זאק המופתע, והמשיך לצחוק בקולו הנמוך.

"מה מצחיק?" שאלה דניאל בזעם, והוסיפה בשאלה, "אמרתי משהו מצחיק? עשיתי משהו מצחיק?".

וון מצמץ בעיניו הירוקות וחיך.

"עכשיו בנות מגנות עלייך. פעם זה היה ג'ק, ועכשיו, עכשיו ילדה חוצפנית, אם היא לא תסגור את הפה שלה-אני החתוך את לשונה" אמר במרירות וון.

"לא, לא...אני אשם! אל תיגע בה" אמר זאק, הוא קם על רגליו ונעמד לפניי של דניאל.

הוא הגן עלייה בגופו. נראה כי היה רציני מתמיד, הוא לא רצה לתת לאף אחד לגעת בה.

"מה? אתה תחתוך לי את הלשון?" היא החמיצה את פנייה. "אם תעשה את זה- אני יחתוך לך משהו אחר..." השיבה דניאל בחוצפה רבה.

"מה?" אמר אטיאן בפליאה.

"לילדה יש אומץ לעמוד מול המלך" התפלאה מליסה, והוסיפה, "אני אוהבת את רוח הקרב שלה."

"מלך?" פניה של דניאל נראו מבולבלות.

זאק הביט לעברה והנהן בראשו. הוא הביטה בבהלה לעבר עיניו, ודחפה אותו בקלילות הצידה.

"אז מה עם אתה מלך" אמרה וקדה קידה עמוקה ומזויפת, נראה כי לגלגה לו.

"זה לא נותן לך שום זכות להתנהג כך".

המלך וון הופתע לראות אותה מדברת אייתו כך, לראשונה אישה דיברה בחוצפה כזאת אליו. הוא הביט לעברו של אחיו הנבוכ, והחל לצחוק.

"בדיוק כמו שאמרת" אמר לעברו, והוסיף לעברה של דניאל-קד בראשו, "לכבוד הוא לי להכיר את השומרת של הדרקון השחור".

"מה?" דניאל הפכה למבולבל אף יותר, ושאלה, "מה קורה כאן?"

"אח שלי ידע שתהיה כאן, הסביר זאק צוחק באותה המידה, "אני סיפרתי לו עלייך...הוא רק רצה לבחון אותך".

"לבחון אותי? מה בקשר לסטירה שהוא הביא לך?" שאלה בחשד ובעצבנות.

"זה אכן כאב...אבל זה היה בכוונה..." השיב.

הופיעה שנאה בעיניה של דניאל. היא רצתה בכל ליבה לחנוק את שני האחים, ועוד את האח השלישי שניסה להרוג אותה. המשפחה שלהם הטריפה אותה עד כעס.

"ואתה...אתה ידעת זאת, אטיאן?" שאלה את אטיאן המבוהל מעיניה.

הוא נענה את ראשו לשלילה בפחד.

"לא..." השיב בתמימות פחדנית.

"אני מבינה", אמרה והביטה לעבר האחים בהרהור, ואז היא חייכה באיום תמים לעברו של זאק.

הוא נראה כל-כך מפוחד ממבטה התמים. היא תכננה לעשות לו משהו, והוא דאג מכך.

"אז..." הוסיפה מביטה לעברו בחשדנות ערמומית, והמשיכה בדבריה, "מישהו הולך לקבל בראש בגלל התעלול הזה".

"אני בצרות?" שאל אותה בבהלה.

דניאל כעסה בכל לליבה, היא חייכה מזיוף ותמים, וצעדה לעברו של זאק. הושיטה את ידה וסטרה ללחיו של זאק, הסטירה צלצלה בראשה מרוב כאב. היא הביטה בשנאה וכעס לעיניו, ורצה מחוץ לבקתה.

זאק המופתע הניח את ידו על לחיו ולעניי כולם רץ מחוץ לבקתה אחרי דניאל. הכול הביטו לעברם מופתעים, וון, אטיאן ומליסה נותרו בבקתה מופתעים מכל העניין, אך נותרו במקומם לתכננן על התוכנית להחזיר את טירת השלטון מידיו של ג'ק, המלך האפל.

בינתיים דניאל רצה אל מחוץ לגבולות הכפר, אל תוך היער. זאק רץ אחריה ותפסה בכתפיה הרועדות.

"תפסיקי, בבקשה" דרש מדניאל הבוכייה.

"עד שתאמר לי שאתה מצטער" השיבה.

לפתע זאק תפס את ידיה, סובב אותה אליו והצמידה לחזהו.

"אמרתי לך להפסיק" חזר על דבריו.

היא אחזה בחולצתו בזמן שהוא הקריב את פניו לפנייה, שפתיו היו כל-כך קרובות, שליבה הלם לרגע.

"לורד זאק" נשמעה קריאה רחוקה.

לפניי שעוד שפתיו נגעו בשפתיה-הוא עצר בעצמו, והיה מופתע ממה שרצה לעשות בכלל. דניאל החלה לרעוד ולנשום בכובד. היא הניחה את ידה על פנייה וכיסתה את עיניה, ושחררה את חולצתו מאחיזתה.

"אני מצטער" אמר לעברה, והוסיף, "לא, רציתי להבהיל אותך".

"זאת אשמתי" השיבה לעברו במבוכה.

זאק ודניאל חיוכו אחת לשני.

"לורד זאק!" נשמע קריאה שנית.

"אנחנו כאן" השיב בצעקה לקריאה.

דניאל השפילה את ראשה מביטה בדאגה, וחשבה מה היה עושה אלו לא היו עוצרים אותם.

"לורד זאק!" נשמעה הקריאה שנית.
 "קריס, אנחנו כאן," השיב לקריאה.
 באופן הופיעה קריסטלה ומאחוריה רצו ריי וקלאוד. דניאל חייכה והביטה לעבר השלושה, קלאוד הסמיק כאשר ראה חיוך זה.
 "היי, קלאוד!" קראה בשמחה דניאל, היא נופפה לשלום בידה לעברו.
 זאק הביט לעבר קלאוד הסמוק והשיב את מבטו לעברה של דניאל השמחה. הוא לא הרגיש בנוח כאשר ראה אותה מחייכת לעברו של קלאוד, למרות שלא הרגיש שום דבר כלפי דניאל-הוא הרגיש כעס כאשר חייכה למישהו אחר.
 "לורד זאק, תודה לאל!...אתה בסדר?" שאלה קריסטלה בדאגה.
 היא החלה לבחון את כל פצעיו, אשר נרפאו בעזרתו של האגם. ההבעה המאופקת חזרה לפניו, כאילו גם לא נעלמה משם.
 "תפסיקי להתנהג אליי כאל ילד קטן ובעייתי, אני כבר גדול! את כבר לא המטפלת שלי" השיב לעברה בזעף.
 "אתה מאז ומתמיד התנהגת כמו ילד מפונק. זה לא משנה עם גדלת, כי נשארת אותו ילד קטן ובעייתי," השיב ריי בעוקצנות.
 "תראו מי שמדבר," הוא הטה את ראשו לצד מחמיר את פניו.
 דניאל חייכה לעברו. הוא הפסיק להתנהג כמו שהתנהג אייתה כשהיה לבד, הוא היה שונה והתנהג שונה. הוא החזיר את הקליפה אשר סגר אותה כל אותו הזמן שהכירו. האם הוא מתנהג רק אייתה כך? או שמה כאשר מתחשק לו?
 היא לא הסיטה את מבטה המתפאר מזאק. הוא הפסיק לחייך... האם הוא חייך רק בשבילה?

"די-אל?" נשמע קול אשר התפרץ למחשבותיה, זה היה קולה של קריסטלה המודאגת. "קרה משהו?".

דניאל המשיכה להביט לעברו של זאק, וכאשר הוא השיב את מבטו לעברה-היא חייכה לעברו ואמרה:

"שום דבר מיוחד"

סומק הופיעה על פניו.

היא הביטה לעברם של השניים, הופיעה חשד בעיניה.

"קרה משהו שפספסנו?" שאלה.

זאק שינה את השיחה.

"מה שלום הטרולים? תפסו אותם?" שאל בדאגה לעברה של קריסטלה.

"תפסו כמה מהם..." השיבה זורמת בשיחה. "השאר הפכו לאבן", ולמרות זאת החשד עדיין היה בעיניה.

היא יותר מכולם ידעה שאסור לאף אחד להתאהב בשומר. מי שמתאהב בו יביא למותו, ונראה כי בנה הצעיר והנסיך של אלג'נדה הרגישו משהו כאשר הביטה לעברם. היא קיוותה בכל ליבה שהרגש הזה יעלם.

"אני שמח ששניכם בסדר...איך בכלל הגעתם הנה?" שאל ריי.

דניאל נעצה ענייה במבוכה וזאק בהה בה. הוא חייך במרירות, זה היה עוד יותר פתטי שהיא שוב הצילה אותו משומרי אחיו. הוא הנסיך אשר עולה לכיסא המלכות, הוא לא הצליח להגן על נערה-והיא הצילה אותו בפעם השנייה.

"היא שחררה את כוחות הפנינה, והצילה אותי." אמר זאק במרירות.

"זה היה שום דבר..." והמשיכה בחיוכה המזויף, "וחוץ מזה. זאק עזר לי לשחרר את הכוחות".

"באמת?" שאל קלאוד.

הוא נעצב, הוא עצמו רצה להציל אותה ולעזור לה, אבל הנסיך כבר עשה זאת.

"לא עשיתי שום דבר" השיב זאק מופתע ממה שאמרה עליו.

"עזרת לי מאוד, לרגע יכלתי להרגיש את הכוח שלך דרכי...רק בעזרתך יכלתי לראות את האור ולא רק זה גם לגעת בו ולהרגיש אותו...תודה רבה, זאק".

ההבעה המאופקת נעלמה מעיניו, הוא התפלא ממה שאמרה עוד יותר. מדוע היא אמרה זאת עליו? הוא ידע כי לא עזר לה כלל...מדוע אמרה זאת? למה היא מחייכת בעדינות כזאת? למה הוא נמס כשמביטה עליו כך? למה? הוא לא הבין.

"אין בעד מה"

שניהם חייכו אחד לשנייה.

"או.קי...חייבים ללכת מכאן, שמעתי שהאורקים מסתובבים בסביבה ומחפשים אחר השומר והנסיך", אמרה קריסטלה מביטה מודאגת לעבר השניים, והוסיפה, "אם לא נלך, יתפסו אתכם!".

"היא צודקת" ריי חיזק את דבריה בחוכמה.
קריסטלה הסתובבה אל ביתו של אטיאן והלכה לשם. הם הלכו אחריה במהירות רבה, וקלאוד התקרב אל דניאל וחיך.
"קרה משהו, קלאוד?" שאלה.
"לא, כלום לא קרה." הוא הושיט את ידו ואחז בידה, הוא הוסיף בשאלה מבוכה, "האם אני יכול להחזיק את ידך?"
"בטח" השיבה והם החזיקו ידיים כל הדרך לבקתה.
זאק אשר הלך מאחוריהם החמיץ את פניו. לא היה מוצא חן בעיניו שאחזו ידיים, היא בטח לא תרצה לאחוז ידיים אם פחדן כמותו. פחדן כזה שנוטש את ממלכתו, פחדן כזה שבורח מהקרבות.
הוא המשיך לנעוץ מבטים בכעס וחוסר תועלת.
"בן כמה אתה קלאוד, 14 או משהו?" שאלה לפתע.
הוא הסמיק והסיט את מבטו, הוא עזב את ידה ונעצר במקומו.
"אמרתי משהו לא בסדר?"
"לא... זה לא זה..." הסביר ברעד נרגש.
"אז מה קרה?" שאלה נוגעת בראשו.
"אני ב... בן... אני ב... בן..." גמגם בפיו.
"הוא בן חמש מאות" התפרץ במקומו ריי בחוסר סבלנות.
"רייבן..." לחיו הפכו לאדומות יותר, נדמה היה כי עומד להתפוצץ מרוב כעס על ריי.
"מה אמרתי? בסך הכל עניתי על שאלתה, לא כמוך: ג...גמגמתי" הגן על עצמו בעוקצנות.
"חמש מאות... זה כל-כך מגניב" התלהבה דניאל.
"באמת?" הופתעו ריי, זאק וקלאוד.
קריסטלה המשיכה ללכת לכיוון הבקתה אשר הייתה קרובה יותר ויותר.
כאשר ארבעתם נכנסו לתוך הבקתה, הם הבחינו כי המקום מבולגן. זה היה מוזר בעיניהם כי לפני כמה זמן היו שם.
"מה קרה כאן?" שאלה דניאל באימה, והוסיפה, "מי עשה את זה?"
"ג'ק..." זאק אמר ורעד כועס בקולו.
המקום היה מבולגן לחלוטין: השולחן הכיסאות היו הפוכים לגמרי, במטבח הכלים היו מבולגנים על הרצפה וכמה דפים ומסמכים היו זרוקים על הרצפה. זה היה מחזה דיי מפחיד, המקום נראה מזבלה גדולה.
"איפה המלך ומשפחתו?" שאל ריי נכנס לבקתה ומחפש סמני חיים.
"מלך האופל-ג'ק לקח אותם לממלכת דארקנס, כנראה הוא רוצה להשתעשע קצת" אמרה קריסטלה.

"איפה אטיאן?" שאל ריי בוחן את המקום.
עברה דממה בסביבה. אף אחד לא ידע מה עלה בגורלו, הם חשבו כי הוא מת.
"לורד זאק!" קרא בדאגה ריי.
הוא ראה משהו בתוך החדר, ונראה מבוהל יותר מכל. זאק רץ לעברו במהירות
חפוזת, וראה דבר מה מדאיג מאוד.
"מה קרה?" שאלה דניאל הולכת אחריו.
זאק ראה את גופתו של אטיאן על הרצפה בשטח חדר השינה. הוא הרגיש הקלה
כאשר ראה אותו, הוא התכופף אליו והניח את שתי אצבעותיו על צווארו, ובדק
את פעימות ליבו. רעד של חרדה וכעס עבר על גופו.
"הוא מת?" שאל קלאוד.
השתררה דממה עצבנית ברחבי הבקתה. הוא לא ידע כיצד לומר להם ולעביר את
כאבו הרב, חבר ילדותו אכן מת. זאק מחה את דמעותיו מלחיו והשפיל את מבטו.
הוא לא ידע מה לעשות מלבד להחזיר את ההבעה המאופקת על פניו.
"זאק..." אמרה בדאגה קריסטלה.
"כן...הוא מת" השיב.
קלאוד השפיל את פניו והחל לבכות וכך גם ריי, הם היו חבריו למרות שהיו
קטנים ממנו.
זאק ניסה לא להביע כלל רגש. מה הוא רוצה? מה ג'ק רוצה? יש לו הכל! הוא
כמעט וישתלט על כל אלג'נדה...מה הוא רוצה עוד?
למרות פניו האטימות, השתקף בעיניו העצב. הוא רצה לבכות אך לא יאכל לתת
לעצמו. זאק כרע על ברכיו כל אותו הזמן, רכן את ראשו בכבוד.
"מי ייתן והנשמה שלך תגיע למנוחה" אמר לעברו.
דניאל הושיטה את ידה לעבר שערו וליטפה את ראשו. הוא הרים את עיניו
לעברה והבחין במבטה המנחם, הוא לא ידע מה לעשות אם עצמו.
מדוע היא מתסכלת עליי כך? ברחמים, כאילו אני מסכן וחסר כול... שאל עצמו.
תפסיקי! התחנן במחשבותיו. תפסיקי להסתכל עליי ככה!
"תפסיקי להסתכל עליי ככה!" צעק עליי בכעס.
הוא השליח לצד את ידה, והביט בזעף על פנייה ויצא מהמקום בריצה מותיר
מאחוריו את קלאוד, ריי ודניאל מודאגים. קריסטלה לטשה עיניה. היא ידעה
מדוע מתנהג כך.
"אל תעשו שום דבר, אל תלכו אחריו! תנו לו להיות לבד!" אמרה והבחינה
במודעה זרוקה על הרצפה, והוסיפה להרימה את המודעה. "יש לנו בעיות יותר
חמורות".
במגילת הנייר הייתה ציורים של זאק ולידו של דניאל. הם היו במודעת
המבוקשים, קריסטלה הביטה בדאגה.

"אה...אני חושבת שצריך לקרוא לזאק" שינתה את דעתה קריסטלה.
"למה? מה קרה?" שאלה בדאגה דניאל.

קריסטלה הושיטה את דף המגילה לעברה של דניאל. הוא היה קרועה ומקומט, צידיו היו שרופים והתמונות שלהם נראו במחיצתם. דניאל לקחה את המודעה ובחנה אותה.

"אנחנו מבוקשים?" הופתעה בכעס ודאגה.

"חייבים להודיעה ללורד זאק" אמר ריי.

"אני-" רצה לומר קלאוד, אך דבריו נקטעו על ידי דניאל.

"אני אומר לו" נכנסה לדבריו.

היא יצאה מהבקתה בריצה מותירה מאחוריה את קלאוד מופתע. הוא הבין כי אין לה כל רגש כלפיו, כמו שרגשותיו מובאים כלפיה. היא תמיד חייכה בזמן הקצר אשר הכירה בהם וזה הסב לו לאושר ולנוחות.

דניאל יצאה מהבקתה בריצה אל הרחוב וחושך היה מסביבה, היא הבינה כי הגיעה הלילה-כיוון שהירח זהר מעליה.

לפתע נשמעו שתי פעימות לב, כמו שנשמעו באגם ובמרתף בביתו של הנרי, ולאחר מכן נשמעה מנגינה מוכרת לאוזן. לא היה שום זכר לזאק, היא פחדה שמה תפסו אותו, אבל לא. הנה הוא היה... הוא ישב לבד על גשר האבנים אשר חיבר בין היער לבין הכפר, ומתחתיו זרם לו באור בוהק אגם גדולי האלג'נדה. דניאל התקרבה לגשר, למרות שפחדה להתקרב אל זאק ולגרום לו לכאב כלשהו-אבל בכל זאת היא התקרבה.

הוא ישב על הגשר כשרגליו מתנופפות מעל לאגם וניגן על חליל צד במבוק. דניאל הבינה כי המנגינה אשר שמעה מקודם הגיעה ממנו, הוא ניגן והביט על המים הזורמים מתחתיו. המנגינה הייתה מרגיעה כל-כך ומוכרת לאוזן-דניאל נזכרה בה, זאת הייתה אותה המנגינה אשר הייתה בתוך תיבת הנגינה-אותו שיר ערש.

זאק ראה אותה והפסיק לנגן. עיניו נפגשו בעיניה. דניאל נגשה אליו במבוכה בכדי להראות לו את מגילת המודעה, היא פחדה שהוא יכעס עלייה שוב.
"אני מצטער...לא הייתי צריך לצעוק עלייך ככה" הוא אמר לפתע בחטף מילים.
דניאל הביטה בו מופתעת.

"זאת אשמתי בלבד...זאת אני שהגעתי הנה והפכתי את המקום למבולגן יותר-"
"זה לא אשמתי...הכל נפל עלייך בבת אחת, אני-" זאק קטע את דבריה.
"לא, זאת אני..." עצרה דניאל את דבריו שנית והתעקשה על דבריה. "אבל זה לא חשוב עכשיו..."

"למה? מה קרה?" שאל ניגש אליה.

"אנחנו מבוקשים!" השיבה והושיטה לידיה את המודעה.

"לא יכול להיות...מאה מטבעות זהב..." אמר. "אנחנו שווים בעיניו מאה מטבעות זהב, אני לא מאמין שהוא עושה את זה..." הוא בחן את המודעה וקימט אותה. "מה הוא עושה?" שאלה.

"הוא מפרסם את שלטונו בעזרת הכסף והפחד...זה לא אנושי, מה נעשה עכשיו?" שאל עצמו בחוסר אונים.

זאק השפיל את עיניו. דמעות החלו לשטוף את פניו, לראשונה מזה זמן רב הוא נתן לעצמו לבכות בפניי משהו.

"הכול נהרס...הכל! הוא שכח אותנו לגמרי. הוא שכח מי המשפחה שלו... הוא הורס את כל אלג'נדה לאט, לאט".

דניאל הושיטה את ידה לידו, אך עצרה עצמה לפניי המגע. היא נזכרה כיצד הוא דחה את נחמתה, היא הבינה כי חשב שהיא מרחמת עליו. אבל...זה לא היה נכון, היא לא ריחמה עליו, היא רק רצתה לתמוך בו, ולהישאר לצידו.

היא שחררה את ידה אשר נזרקה לצעד ירכיה. והשפילה את עיניה בעצבות.

"אני יודעת..." החלה לומר, והוסיפה בזמן שזאק הביט לעיניה העצובות בעיניו הרטובות, "אני יודעת שאני לא עוזרת הרבה... אני יודעת שאין לי את הכוח לגרום לך לחייך... אבל... גם אם ידעתי כיצד לעצור בך את הבכי, אני לא הייתי עוצרת בעדייך! אני לא רוצה שתבכה, אך אם לא תביע שום רגש...אתה תדאיג אותי יותר..."

זאק הופתע לשמוע זאת. הוא הביט בעיניה המושפלות במבוכה, והתקרב אליה צעד אחד יותר. הוא הניח את ראשו על הכתף שלה וסגר את עיניו. הוא הרגיש שלוה כה גדולה שאפילו העצב שלו נמחק מהר.

"תודה לך" אמר והניח לעצמו להירגע לכמה שניות.

"על מה?" שאלה במבוכה בשל קירבתו הרבה.

"על מה?" ערער לעצמו, ולבסוף ענה מרים את פניו ומקריב אותן לפנייה, "על שיש אותך, ועל זה שאת כאן לציידי".

הופיעה חיוך מתוק על שפתיה-חיוך חושף שיניים. זאק בחן את חיוכה בקפידה רבה, זרם עבר על גופו.

שפתיה המתוקות היו כה קרובות אל שפתיו. הוא הרגיש דחף נורא לנשק אותן, דחף אשר לא היה יכול להחזיק בליבו.

הוא עצם את עיניו והקריב את שפתיו לשפתיה. דניאל הפסיקה לחייך והביטה, הביטה בפליאה נרעדת.

נשמעה צווחה מחרידת אוזניים ברחבי הכפר. צווחה אשר קטעה את פעילותו של זאק, שנית. הוא נראה אבוד כל-כך בעיניה של דניאל. הוא הביט מסביבו בבהלה.

"מאיפה זה בא?" שאל עצמו אבוד לגמרי.

"אני לא יודעת" השיבה בשקט לדבריו.

זאק החזיר את מבטו לעברה והסמיק בבושה. הוא ניסה לנשק אותה, שוב, ושוב לא הצליח. אולי פשוט אסור לו לעשות זאת, לכן הגורל תמיד עוצר בעדו.

"אני מצטער...לא רציתי להבהיל אותך...שוב" אמר לעברה.

"זה לא חשוב עכשיו" אמרה מחפשת אחר מקור הצווחה. "מאיפה באה הצווחה הזאת?".

פניו של זאק שינו את מצב רוחן, הן נראו מופתעות ומהורהרות. דניאל הביטה בחשד ובדאגה.

"זאק... קראה בשמו, והוסיפה בדאגה, "קרה משהו?".

"את חושבת..." החל לומר בהרהור. "ש...שהצווחה הגיעה מהבקתה של אטיאן...".

עיניה של דניאל נפערו מרוב בהלה.

"זה ל...לא י...יכול ל...להיות" גמגמה והחלה לרוץ לכיוון הבקתה.

"דניאל...חכי רגע" צעק לעברה ורץ אחריה.

אם זה נכון...כל השאר יכלים להיות בצרות. חשבה בזמן שרצה לעבר הבקתה.

בדרכם לבקתה הם עברו כמה בתים ישנים אשר היו מחוברים אחד לשני. בכל אחד מהחלונות כיבה האור, כנראה האנשים אשר חיו בבתים פחדו עד כדי כך- שהחליטו לכבות את האור.

"אתה חושב...שבגללנו מכבים את האורות?" שאלה מתנשפת בזמן שרצה-את זאק אשר רץ מאחוריה.

"נראה כך...העם מפחד ממוות...זה תמיד היה כך!" השיב.

שניהם הגיעו לבקתה בריצה, אך ידו של זאק תפסה בידה ומשכה אותה אחורה.

"מה אתה עושה?" שאלה מנסה להשתחרר מאחיזתו.

"יש שם מישהו..." לחש באוזנה, והוסיף, "וזה לא מהחברים שלנו".

הבקתה הייתה הבית היחיד בכל הכפר אשר אור יצר מחלונו. זאק רץ להתחבא מאחורי אחד הבתים ומשך בידה של דניאל אחריה, הם התחבאו ועקבו אחר המתרחש בבקתה.

"לא היה צורך למשוך אותי..." לחשה בכעס. "אתה הכאבת לי מאוד...היד שלי כואבת עכשיו-".

"אולי תשתיקי כבר" עצר את דבריה ובחן את הבקתה - למרות שנראה כי היה שם מישהו, המישהו הזה בכלל לא תכנן לצאת מהמקום.

"אתה לא תשתיקי אותי" אמרה לעברו בכעס.

"לכול הרוחות" אמר זאק מציץ מאחורי דניאל. "הם כאן".

"הם?" דניאל הציצה מעבר לכתפה.

מאחוריה במרחק גדול מאוד יצאו מהבקתה יצורים דמויי אדם, בעלי עיניים אדומות, עור כהה כפחם, זרועות ארוכות מאד וטפרים המשמשים כידים, הליכתם הייתה דומה יותר לדילוג מאשר להליכה רגילה-אלו האורקים. היצורים פלטו נהמה כשהם ממהרים בדרכם.

דניאל פעה את פיה בעוד שצרחתה יצאה מפיה. זאק הושיט את ידיו ובזמן שמשך אותה כלפיו, סגר את פיה בידו.

"אל תצעקי" לחש באוזניה מחזיק בפיה. "אם תצעקי, הם יתפסו ויהרגו אותנו". עיניה של דניאל נפקחו לרווחה לדבריי זאק, הוא צדק כמו תמיד-היא ידעה כי אסור היה עליהם להיתפס.

באותו הזמן במרחק בו עמדו האורקים, וחיפשו אחרי זאק ודניאל.

"איפה הם?" מלמל בכעס אחד האורקים ונופף בטרפיו בזעם.

"ששש..." לחש זאק מבין שיניו באוזנייה של דניאל בעוד שזו סגרה את עיניה.

כאשר האורקים נעלמו מהאופק זאק שחרר את ידו מהפה של דניאל.

"אני מצטער" אמר לעברה. "לצערי הרב, אם הם היו תופסים אותי. לא רק חיי היו בסכנה, אלא גם חייך".

"את זה אני יודעת" השיבה לעברו בכעס, והוסיפה בעצבנות קלה, "לא היה צורך שתשתיק אותי".

דניאל התרחקה ממנו בתנוחת ישיבה והתנשמה באימה, בעיניה הופיעו תמונות מטושטשות של דם מחלומה ומסיוטיה.

"מי אלו או מה אלו היו?" שאלה.

"אלו היו שומרי של ג'ק-אלו היו אורקים. הם משרתים את האופל", השיב זאק לעברה והתנשם בקצרה.

"חייבים לעוף מכאן!" אמרה מביטה מסביבה.

לא היה אף אחד ברחוב הכפר, הוא היה ריק לחלוטין.

"רעיון טוב!" השיב והושיט את ידו לעברה של דניאל. "לא חשבתי שתחשבי על זה".

"תודה רבה" דניאל אמרה.

זאק אחז בידה ולקחו אותה לעבר היער ומשם הם הגיעו לאגם גדולי האלג'נדה.

"מה אנחנו עושים פו?" שאלה אותו.

"את אמרת את זה בעצמך... 'בוא נעוף מכאן', זה מה שאנחנו נעשה", השיב בקצרה.

"מה? לא התכוונתי לעוף באמת!" אמרה בדאגה.

"מה זאת אומרת? יש לך כנפיים-אז מה הבעיה?" שאל אותה ונכנס לתוך האגם.

"אתה צוחק עליי, נכון?" הופיעה רעד בכל גופה. "זה שמצוירות לי כנפיים על הגב-זה לא אומר דבר, זה לא אומר שאני יכולה לעוף!"

"בואי הנה" אמר והושיט לעברה את ידו.

דניאל הייתה במרחק של כמה מטרים מהאגם בו עמד זאק. היא השפילה את עיניה מהרהרת בינה לבין עצמה, היא לא ידעה מה לעשות-האם לאמין כי היא מסוגלת לעוף או לא.

אור חזק ואדום הגיעה מהמזרח. אלו היו דמדומי השחר-גוונים אדום בהירים, צהובים כהים וכתומים האירו את פניהם. זאק נראה כה יפה באותם הגוונים, עיניו הירוקות היו בהירות כתכלת ושערו הזהוב זהר כמדורה. ולאחר מכן השמש עלתה במהרה, והאירה את הרקיע.

"בואי" אמר שנית מחכה שתיקח את ידו.

"אני לא יודעת אם אצליח", אמרה בחוסר בטחון.

"זה לא משנה...העיקר שתנסי" השיב בבטחה.

הופיעה חיוך על פניה והיא צעדה לעברו בבטחה, היא הושיטה את ידה לעבר ידו ואחזה בו בחוזקה. היא חיבקה את מותניו וחפנה את ראשה לחזהו. היא פחדה מכל שיעזוב אותה.

"אל תדאיגי, את תצליחי!" זאק אמר, הוא הניח את ידו על ראשה וליטף את שערה השחור ככנף עורב.

"איזה הופעה דרמתית" נשמעו מחיאות כפיים, והוסיפה הקול בהנאה, "שתי ציפורים במכה אחת..."

אישה יפה וגבוה יצאה ממחבואה-היא הייתה עטופה בגלימה שחורה, זאת הייתה קירה בכבודה ובעצמה.

"מי זאת?" שאלה דניאל והביטה לעבר האישה.

"דניאל...כדי שתעמדי מאחורי" אמר ושחרר את ידיה ממותניו.

"למה? מי זאת? אתה מכיר אותה?" שאלה ונעמדה מאחוריו.

"זאת קירה-אחד הציידים של ג'ק. צייתנית וחסרת רגש", השיב זאק.

"קירה?" דניאל בחנה את חיוכה המריר של האישה העטופה בשחור.

קירה חייכה בחיוכה המריר וחסר כל הרגש, היא הושיטה את ידה השמאלית לעברם ומלמלה בפיה כמה כשפים.

מי האגם מסביבם החלו ליצור גלים, כוחות הגאות עלו מעל ראשם ויצרו רשת ארוגה ממים הדומה לרשת דייגים גדולה. דניאל וזאק נלכדו בתוך הרשת הזו.

זאק ניסה לבעוט ולחתוך את חוטי הרשת, אך לא הצליח לעשות דבר-לבסוף הוא הפסיק להיאבק.

"מה נעשה?" נרעדה דניאל אוחזת בקצה חולצתו הארוגה מבד גס.

"אין מה לעשות...אנחנו לכודים!" השיב זאק והביט ישירות לעיניה השחורות והעמוקות של קירה.

החיוך על פנייה נמחק בין רגע, היא הורידה את ידה השמאלית לצד ירכיה והרימה את ידה הימנית מלמלת שנית כשפים בשפה עתיקה ולא מובנת. לפתע דניאל הרגישה דקירה עמוקה בראשה-הדקירה הייתה כמו שיפוד, כאילו משהו הכה בראשה בעזרת מקל. היא שחררה את חולצתו של זאק ונגעה בראשה. סחרחורת הופיעה בעיניה ואז היא איבדה את הכרתה.

פרק 8

דניאל פקחה את עיניה. היא גילתה כי חזרה לחורבות מנהטן. היא קמה בכובד, ראשה עדיין כאב, היא הרגישה סחרחורת קלה כי ראתה אור בוהק של השמש מסביבה. דניאל קמה על רגליה ומצמצזה בעיניה, אורה של השמש סנוור אותן. היא גילתה כי אין אף אחד סביבה מלבדה. ברכיה רעדו למרות שידעה כי נמצאת ברגע זה בחלום, משהו גרם לה לפחד והיא לא ידעה מה הדבר. "הלו! יש כאן מישהו?" צעקה ברחבי השממה. "מישהו שומע אותי? נביאה את כאן?" היא צעדה ברחוב ובחנה את הסביבה. דניאל ראתה דמות מטושטשת רצה בין הבניינים, דמות של ילד או ילדה. היא חייכה בהקלה כאשר הבינה כי יש במקום עוד אנשים מלבדה. אבל משהו הציק לה. היא לא הבינה מה זה היה, היא ידעה בוודאות כי לא אמורים להיות כאן בני אדם. היא נזכרה בדבריה של קריסטלה: לא אמורים להיות באלג'נדה בני-אדם. "היי, אתה", קראה לדמות הרחוקה.

הדמות נעצרה במקומה והביטה ישירות לעיניה של דניאל, זאת הייתה ילדה קטנה. היא חייכה במרירות ועיניה הראו כעס וזעף בעת ובעונה אחת. דניאל ערערה, האם ישנו מבט כה מריר וכה מתועב יותר מזה. הילדה הפסיקה לחייך ורצה לאחד הבניינים, היא נעלמה בין כמה בניינים.

"ילדה, ילדה. חכי רגע" קראה שנית לדמות המתרחקת מהמקום. היא החלה לרוץ אחריה לאותו הבניין, למרות שהילדה נעלמה מעיניה היא המשיכה לחפש אחריה.

היא נכנסה לתוך הבניין. אותו בניין אשר נכנסה אליו הילדה, היה גדול מימדים, ומיוחד-קישוטים רבים היו בתוכו, כגון: מנורות מקריסטל שקוף היו תלויות על גבי התקרה, רהיטים מגולפים מעץ עתיק ומסומנים בסמלים עתיקים ודיוקנים רבים של אנשים מבוגרים וחשובים.

היה דיוקן אחד של איש שמן בעל שער שחור ועניים כחולות בהירות, בגדיו היו ממש ועל ראשו היה כובע עם נוצה של ינשוף. לידו היה דיוקן של אישה-אישה יפה בעלת שער זהוב הקלוע בצמה, האסוף על ראשה כמו סלסלה, היא לבשה שמלה אשר חשפה את צווארה, את כתפיה ומחצית מבית החזה שלה (לא את כל החזה).

דניאל התפלאה מיופייה ומעיניה המוכרות לעין של האישה, למעשה כל האנשים אשר הופיעו בדיוקנים היו בעלי עיניים כחולות בהירות ומוכרות כאלו.

היא צעדה אל דלת היציאה ופתחה אותה. מעבר לדלת היה אולם גדול, צבעו היה לבן. בחדר היו ארבע עמודים שהיו מסביב לאבן לבנה וגדולה. מסביב לאבן היו שלושה חרבות: חרב ראשונה הייתה בעלת ידית כסופה ומקושטת בקישוטים שחורים ולהבה חדה וארוכה, חרב השנייה הייתה בעלת ידית כחולה וקישוטים זהובים ולהבה חדה וארוכה, החרב השלישית והאחרונה הייתה בעלת ידית אדמדמה וקישוטים כתומים ואדומים שהיו דומים ללהבת אש שבערה בעיניה של דניאל. בזמן שהיא התפעלה מיופיו של המקום, צל מהירה עברה לידה.

"מה את רוצה?" נשמע קול נשי ועדין.

"כלום" השיבה דניאל מחפשת את המקום ממנו הגיע הקול.

"למה? אף אחד לא מחכה לך?" שאל הקול.

"אף אחד לא מחכה לי"

"מה את רוצה?" שאל שנית הקול.

"אמרתי כבר: כ...לום, או אולי להתעורר" אמרה בבלבול דניאל.

"למה? אמרת בעצמך שאף אחד לא מחכה לך" אמר הקול.

"אני טעיתי, זאק מחכה לי" דניאל אמרה.

בפניה הופיע אישה בעלת עניים כחולות בהירות כקריסטל-דומה לעיניה של

דניאל, ושערה השחור היה ארוך, על צווארה הייתה שרשרת-הפנינה השחורה למעשה.

"מי את?" שאלה דניאל מתקרבת אל האישה.

"זה לא משנה" אמרה האישה, והוסיפה באטימות מוכרת, "אני מצטערת, אבל אני לא יכולה לעזור לך".

"אני מבינה" אמרה דניאל, "אם לומר את האמת, טוב לי גם כאן".

"אני יודעת", השיבה האישה, היא חייכה והביטה לכיוון החרב בעלת הידית הכסופה והעיטורים השחורים, "אני בטוחה שזאק יהיה בסדר, גם בלעדייך, דניאל".

"איך את יודעת את השם שלי?" הופתעה דניאל.

"אני יודעת הרבה דברים, דניאל" השיבה האישה בוחנת את החרב הנשלפת בידיה, "אני מצטערת, אבל לא תוכלי לחזור בחזרה".

דניאל השפילה את עיניה והביטה על החרב שבידיה, היא ידעה למה התכוונה האישה כאשר אמרה את זה.

"את תהרגי אותי?" שאלה דניאל והושיטה את ידה, מצביעה על החרב בידיה של האישה.

"לא", צחקת האישה.

"אני לא יכולה להרוג את הדרקון הלבן".

דניאל נרעדה. האישה אמרה כי אני הדרקון הלבן, זה לא יתכן, חייכה בשטותיות. היא לא יכולה להיות הדרקון הלבן. רק רגע, אין דבר כזה דרקון לבן. יש דרקון שחור, רגע, היא חושבת שאני הדרקון השחור.

"אני לא יכולה להיות הדרקון השחור" השיבה דניאל בחיוך ציני ומפוחד.

"אני יודעת", אמרה האישה, היא נאנחה לרגע והמשיכה בדבריה, "אני לא אמרתי שאת הדרקון השחור, אמרתי שאת הדרקון הלבן".

היא קדה קידה בפני דניאל. היא הייתה מבולבלת כל-כך, היא לא הבינה מדוע האישה אומרת לה את זה.

"אם אני הדרקון הלבן", היססה לומר דניאל, "מי זה הדרקון השחור?"

"את זה, את צריכה לגלות בעצמך" השיבה האישה.

דניאל בחנה את האישה בבלבול רב. האישה לבשה תלבושת מסורתית: חצאית לבנה, קצרה וחולצת אשר הייתה דומה לקימונו לבן ומעליה מחוץ בעל עיטורים שחורים, על ידה אשר אחזה בה את החרב הייתה כפפה לבנה, וידה השנייה הוסתרה על ידי שרוול הקימונו. על רגליה היו מגפיים אשר הגיעו עד לירכיה.

"איך אני אדע?" הרהרה לעצמה דניאל.

"זה פשוט מאוד", החלה לומר האישה, "את צריכה להביט מסביבך, ואז, אז תגלי היכן טמון הדרקון".

דניאל הודתה לאישה וקדה בראשה מתוך כבוד. היא לא ידעה מי הייתה האישה, אף שהיא לא ידעה היא הרגישה כי מכירה את האישה. היא הביטה לעבר עיניה של האישה שחייכה בחביבות.

"תודה" אמרה דניאל.

"אין בעד מה" השיבה האישה.

לאחר שנייה קצרה נעלמה האישה מעיניה הותירה את דניאל, אבודה עם שאלותיה.

דניאל התקרבה אל שלושת החרבות ובחנה אותן.

"היכן יכול להיות הדרכון השחור? ולמה דווקא אני הדרכון הלבן?" שאלה עצמה מבולבלת.

היא הביטה על החרבות, החרב השחורה חזרה למקומה. דניאל הבחינה בידית החרב לבנה כשלג בין שלושת החרבות, היא הרגישה כוח כלשהו אשר סימן לה למשוך בחרב. היא נגעה בידית החרב הלבנה ומשכה בה, שום דבר לא קרה.

היא משכה אותה בכל כוחה ובכל האמונה שהייתה בלבה. גם אם לא תוציא את בחרב עדין האמין בכל לבה שתצליח לצאת מהחלום ולהתעורר.

* * *

זאק החזיק בידו חרב ארוכה בעלת ידית מכסף. הוא לחם בקירה זה שעות רבות, ולא ידע אם יוכל להמשיך כך עוד זמן רב.

מולו עמדה קירה, מבטה מריר מאי-פעם. היא שלפה את חרבה מהנדן אשר היה קשור על מותניה.

זאק הביט אחורה, מאחוריו על דשה האדמה שכבה לה דניאל חסרת הכרה. הוא הניח אותה שם כאשר התעלפה.

דם נזל מראשה אל המצח שלה, והוא נזל גם מפיה.

"עדיין דואג לאהובתך?" שאל קולה המאיים של קירה.

נראה כי תכננה לעשות משהו לדניאל, וזה הדאיג אותו מאוד.

רגע, למה היא התכוונה כשאמרה "אהובתך"? שאל עצמו. סומק הופיעה על לחיו והוא כעס מאוד.

"היא לא אהובתי!" צעק בכעס.

קירה החלה לצחוק, צחוק מריר וקר. היא לא חשבה שהוא ירגיש רגש אהבה חזק כלפיה של דניאל בזמן קצר כל-כך.

נראה כי הילדה באמת מיוחדת, אם היא גרמה לאח הכי קשה עורף מבין השלושה-להתאהב בה, חשבה לעצמה.

זאק נשם בכובד, זה מאוד הדאיג אותו, כיצד יחזיק מעמד מול קירה. היא חזקה ממנו בהרבה. הוא הרגיש כי עומד למות, ורצה מאוד לראות את חיוכה היפה של דניאל. היא היחידה אשר רצה לראות.
"דניאל" לחש מבין שיניו.

הוא הביט אחורה שנית ונאנח, דניאל שכבה על גבה. היא נראתה כה מוטרדת. כנראה היא שוב רואה חלום, הסיק מהדבר.

את קירה זה לא עניין היא כיוונה את חרבה לעברו של זאק. פקודותיו של ג'ק היו ברורות: לא להרוג שניהם.

אבל הוא לא אמר שאסור לפגוע בהם, לא יקרה שום דבר אם הפגע בהם קשות, חיוך הופיעה על שפתייה החיוורות.

זאק השפיל את ראשו בהרהור. הוא היה חייב להשתמש בכשפיו, ועם זאת אסור היה עליו, הוא היה חייב להשתמש בהם. הוא זרק את החרב לצד, וחיכה לקירה אשר עשתה את אותה בפעולה.

"אתה מפחד?" שאלה בנימת רוגע ובחיוך. "אם אתה מפחד, אני מרשה לך להיכנע".

"לא" השיב בעצבנות, והוסיף באטימות, "אני לא מפחד ואני לא הכנע".
"יופי", חיוך מריר הופיע על פנייה שנית, והיא הוסיפה לדבריה בעוקצנות, "אני אהנה מכל רגע".

"אני אמחק את החיוך הזה מעל פניך", אמר ושמט את השכמייה אשר לבש כל אותו הזמן על כתפיו, בעודו נעמד בתנוחת קרב.

הוא רץ לעברה של קירה בתקיפה מקבץ את אגרופיו בידו הימנית והחופשייה, הוא זינק עליה ותכנן לפגוע בפנייה באגרופו. קירה עמדה רגועה ואפילו לא ניסתה להתחמק מהאגרוף המתקרב לעברה, וכאשר ידו של זאק הייתה קרובה אליה מספיק, קירה השיבה מכה לידו והעיפה אותו לקצה השני של השדה.
היא הביטה לעברו של זאק בחיוך רגוע לא זזה ממקומה, ולאחר מכן החזירה את מבטה אל דניאל.

"כן, אני רואה שאתה די קשוח, אתה בטח לא תדאג אם יקרה לה משהו" איום נשמע בקולה של קירה.

היא התקרבה לעברה של דניאל ותפסה את שערה, היא הרימה אותה במשיכה אחת.

זאק קם בקפיצה על רגליו.

"שחררי אותה" דרש בכעס.

"אתה לא במצב של דרישות" השיבה ומשכה בשערה.

דניאל נאנקה בכאב, למרות שהייתה מחוסרת הכרה, היא הרגישה את הכאב.

הוא רץ בתקיפה לעברה, נעצר והניח את ידו על האדמה במהירות מנסה להציל את ההתקפה ולהפוך אותה לבעיטה ברגליו. את הבעיטה לכדה קירה בבית השחי, תופסת את רגלו השניה באוויר ומשליכה את דניאל לאדמה. זאק הופתע לראות את דניאל נופלת, הוא השתחרר מאחיזתה בבעיטה ותפס את דניאל בידיו. הוא קם על רגליו והניח את דניאל באותו המקום בו היא שכבה קודם. הוא רץ לעברה של קירה שנית ונחת אגרוף בפנייה בעוד זו תופסת את ידו ומניפה אותו אחורה. מזנקת לעברו ומחזירה אגרוף, אשר פוגע בלחי שלו ומעיף אותו אחורנית. קירה נעצרה במקומה, מביטה לעברו ברוגע. זאק הביט מופתע בעודה מנגב את הדם הנוזל משפתיו בגב כף ידו.

"זה כאב" אמר וקם על רגליו בכעס, הוסיף בחיוך מפתיעה על שפתיו המדממות, "סיימתי משחקים אתך".

"חשבתי שסיימנו מזמן לשחק" אמרה קירה בחיוך מאולץ.

זאק נעמד בתנוחת קרב בעוד שידו השמאלית מאחורי גבו וידו הימנית מקדימה, הוא התרכז בכוחותיו ועצם עיניים, אפשר היה להרגיש בנוכחותו של כוח קסם חזק.

"אמנה-או-תטא" כישף בשפתיו, על ידו האחורית הופיע טבעת אור בעל הילה שחורה שזוהרה בחוזקה באור כהה.

"לא יכול להיות" הופתעה קירה.

"רק מכשף או כוהן בדרגה גבוהה, יכול לעשות כישוף שכזה".

לפתע הופיע חיוך על פנייה ותדהמה מוחלטת.

"אז לזה התכוון אדון ג'ק", אמרה לעצמה. "אתה באמת מיוחד, צוציק קטן".

זאק פתח את עיניו במבט מרוכז לעבר בית החזה של קירה לאותה הנקודה בה תכנן לפגוע.

"בוא, צוציק" לחשה בתענוג רב.

זאק שחרר את ידו האחורית ובזינוק אחד, רץ לעברה של קירה, הוא תכנן לפגוע בנקודת הכוכב שלה (המקום בו הלב שוכן). סבתו, המלכה כריסטין לימדה אותו את המתקפה בגיל חמש, כאשר ראה לראשונה את הכוכב שלה, הוא נדהם למראה ההילה שהייתה מסביבה...

זאק הבחין בחיוכה הערמומי של קירה במבט זועם. כאשר הוא תקף אותה, היא הושיטה את ידה ותפסה את היד שהייתה מקדימה וסובבה אותה כשגבו מופנה אליה, בידה החופשייה תופסת את צווארו, והודקת אותו אל גופה. ידו השמאלית של זאק שאחזה את הכוכב שלו הייתה משוחררת, וידו הימנית מוחזקת בידה הימנית של קירה בחוזקה.

"תשחררי אותי מיד" דרש בכל כוחו.

קירה הקריבה את שפתיה אל אוזנו של זאק ולחשה בכישוף מילים שהביא צמרמורת לכל גופו.

"וחושך עלה מעל הכל," לחשה והוסיפה ברעידה קלה, "אתה רוצה להרגיש את החום שלי יותר קרוב?"

"תשחררי אותי" דרש שנית.

ידו המשיכה להאיר את הכוכב באור חיוור, וקירה המשיכה להחזיק בו. ידה שאחזה בצווארו החליקה אל כתפו השמאלית, משם אל מרפקו ומשם אל כף ידו, אוחזת בו בכל כוחה. קירה ניסתה בכל כוחותיה להשתלט על הכוכב של זאק, אך ללא הצליח. ידיה סובבו אותו אליה, מחזיקות אותם קרוב אליה, פניו היו מופנות אל פניה ושפתיה התקרבו אל שפתיו.

"איך צוציק כמוך יודע כישוף כזה?" שאלה והידקה אותו קרוב אליה.

"תשחררי אותי" דרשה בפעם השלישית בכעס, מנסה להשתחרר מידיה.

"אתה יודע שאני לא אשחרר אותך, אז אל תנסה אפילו" השיבה ביהירות.

"עשית את הטעות הכי גדולה בכל חיך" הופיעה חיוך על פניו.

"מה?" מלמלה מביטה לעברו בהפתעה.

עיניו של זאק הביטו עמוק לתוך עיניה של קירה, הפחד אשר השתקף בו קודם, נעלם מעיניו. האור אשר האיר את ידו זהרה בחוזקה. הוא שיחרר את ידו בעלת הכוכב ופגע בבטנה של קירה.

קירה נאנקה בכאב, האגרוף אשר קיבלה גרם לנזילת דם מפיה.

זאק השיב חיוך בדממה ועף אחורה, הוא התרסק על האדמה לצדה של דניאל, הוא הביט עליה, הופעה עצבות בעיניו.

"לא חשבתי שתצליח להגיע רחוק כל-כך" היא הרימה את מבטה הזועף.

"אני ידעתי את זה מההתחלה" אמר מביט לעברה של קירה בחיוך אטום.

קירה הופתעה בהתחלה אך לאחר זמן קצר הופיעה חיוך על פניה.

"טוב...אם אתה אומר" אמרה וקמה על רגליה בכובד.

"בפעם הבאה שנפגש, אני מצפה לקרב!" דרשה קירה בחיוך מאולץ, זאק הביט מופתע למראה ההפסד בעיניה בהפתעה רבה. היא קדה קידה עמוקה ונעלמה מהמקום.

זאק נאנח בהקלה והחזיר את מבטו התשוש אל דניאל. הוא הושיט את ידו וליטף את לחייה בעדינות בעזרת אצבעותיו.

הוא ידע כי הם אבודים עכשיו, אך לא ידע כיצד הוא יצליח לעורר את דניאל.

הוא הביט מסביבו ולאחר מכן הרים את ראשה למעלה, לשמיים. השמש בשמיים זהרה באור כתום בגוון אדום בהיר, הוא ניגב את הזעה אשר הופיע על מצחו בעזרת גב כף ידו.

"מה נעשה עכשיו?" שאל עצמו והחזיר את מבטו לדניאל.

היא נחה על הדשה ברוגע וללא כל הפרעה. זאק הבין זאת מיד, הוא הרגיש משהו לא מובן כלפיה ולא הבין מה זה היה: זו הייתה חיבה מסוימת ולא מובנת.

9 פק 9

דניאל ישבה על הרצפה ובהתה בחרבות. היא לא ידעה מה לעשות, החרב הלבנה אשר רצתה להוציא-לא יצאה מהמקום. היא הביטה בעצב על החרבות האחרות-לא היה לה חשק למשוך אותן החוצה בדיוק כמו את החרב הלבנה, היא הביטה לעבר ארבעת העמודים אשר היו סביב האבן בה היו נעוצות החרבות, לא היה לה מצב רוח בכלל-היא רק המשיכה לנעוץ מבטים מסביבה. היא רצה להיות לבד, היא הרגיש נחותה וחסרת כל השכלה.

"היי" נישמע קול מאחורה.

דניאל סובבה את מבטה באלכסונית מאחורי גבה, עמדה מאחוריה הנביאה של אלג'נדה. היא תמיד אהבה להפתיע את דניאל ולהופיע משום מקום.

"מה את רוצה? אין לי מצב רוח" השיבה דניאל בקור.

"זה מוזר, למה את יושבת כך? את אמורה לחפש את הדרקון השחור, לא?"

שאלה הנביאה בעוקצנות.

"תאמיני לי שזה קשה מאוד ועוד איזה אישה אחד הופיע כאן ואמרה לי שאני הדרקון הלבן...למה לא אמרת לי כלום לגבי זה..." אמרה דניאל, פנייה הושפלו בעייפות.

"אישה? איזו אישה?" הנביאה התקרבה אליה בכמה צעדים ונעמדה מולה, היא בהתה בה מספר דקות ואמרה, "אני לא יודעת על מה את מדברת! איזו אישה יודעת לגבי הדרקון הלבן?"

הפתעה הופיעה על פנייה לפתע, כאילו נזכרה במשהו חשוב.

"רגע אחד, "מלמלה בשפתיה, והוסיפה ברעד קל בין מילותיה, "יש רק אישה אחת אשר יודעת על הדרקון הלבן..."

"מה? מי זאת?" שאלה דניאל.

"המלכה כריסטין...היא המלכה היחידה אשר ידעה על סוד הדרקון הלבן, היא עצמה הייתה אחת מבני הדרקונים, בעורקיה זרם דם הדרקונים, מלבד הדרקון הלבן-הוא היה ותמיד יהיה האל השומר שלנו".

גיחוך עלה מגרונה של דניאל, היא החלה לצחוק בקול גבוהה. הנביאה הביטה

לעברה ונראה היה כי הייתה רצינית לגביי דבריה.

"האל שלכם הוא דרקון?"

"כמובן" השיבה הנביאה.

"את צוחקת עליי, נכון?" אמרה דניאל, והוסיפה מושכת בכתפיה, "אתם עם מוזר מאוד! מה התרבות הזאת, עוד מאט תאמרי לי שדרקונים היו מהלכים כאן לפני שאתם בני-האדם 'בעלי היכולת' הופעתם..." השיבה לעצמה, "כשאני חושבת על זה, זה אפשרי מאוד... אבל מצד שני, לא ממש אכפת לי מהתרבות שלכם, אני רק רוצה לחזור הביתה".

הנביאה המשיכה לנעוץ בה מבטים.

"לא משנה, האישה אשר ראיתי קודם הייתה המלכה שלכם? למה היא הופיעה דווקא מולי, אני לא מיוחדת עד כדי-כך, לומר לך את האמת, אני מכינה אוכל די טעים-אולי בגלל זה היא הופיעה מולי" אמרה בעוקצנות, כעס השתקף בעיניה.

הנביאה נעצה בה מבטים זמן מה ולבסוף שאלה בעוקצנות:

"נרגעת?"

"כן" השיבה, מצב רוחה לא השתנה והיא הוסיפה לדבר, "עכשיו תספרי לי מה הקטע של הדרקון הלבן, מה הדרקון הלבן מסמל? ואיך לעזאזל אני אמורה למצוא את הדרקון השחור?"

"סוף, סוף את שואלת את השאלות הנכונות..." חייכה הנביאה, היא צפתה לשאלות אלו זמן רב מדי, אך עניין אותה מאוד: מה אמרה לה המלכה. היא רצתה מאוד לדעת. "המלכה אמרה לך משהו?" שאלה.

"כן... היא אמרה לי שהדרקון השחור קרוב יותר ממה שאני חושבת" השיבה דניאל.

הנביאה חייכה והתיישבה לצידה על הרצפה.

"והבנת משהו? זאת אומרת, ממה שהיא אמרה?"

"לא", דניאל הצמידה את רגליה אל בטנה וחבקה אותן, "את הבנת למה היא התכוונה?" שאלה.

היא לא הבינה... איזה מזל שהיא לא הבינה. המלכה לא הייתה אמורה להגיד לה כלום, נראה כי היא רצתה לעזור לה מאוד... דלת נפתחה מאחוריהן, זו הייתה הרוח אשר נשבה מסביבה. היא הגיעה מבחוץ ונכנסה דרך הדלת אל החדר. טוב, אני צריכה לעשות משהו... אם היא תגלה מי הוא באמת הדרקון השחור, היא תהפוך לקורבן.

"דניאל, יש משהו שאני לא ספרתי לך", אמרה הנביאה, והוסיפה בעודה מרימה את מבטה למעלה, "העניין הוא ש..." הנביאה עצמה את עיניה והרהרה לעצמה, היא לא ידעה אם מותר לה לומר זאת.

"מה?"

"הדרקון השחור הוא כמוך," הרוח אשר נכנסה דרך הדלת יללה באוזניה של דניאל.

"למה את מתכוונת, כמוני?" שאלה דניאל בדאגה.

"הוא כמוך-בן אנוש," השיבה. "בעבר הרחוק הדרקונים נכדו, הם נשבעו בשבועתם של המלאכים שיחזרו." גיחוך יצאה מפיה "הם אכן חזרו, הדרקונים נולדו מחדש בתור בני-אדם...ונראה כי הדרקון השחור מבין כל הדרקונים היה היחיד אשר לא חזר לתחייה, אבל נראה כי בתקופה הזאת הוא חזר-כדי להציל או להשמיד את אלג'נדה".

"ומה בקשר לדרקון הלבן?" שאלה דניאל.

"הדרקון הלבן היה מאז מעולם שליט העולם הזה-הוא זה שעזר לאלוהים ליצור את אלג'נדה, אבל על מה אני מדברת המלאכים תמיד עזרו לאלוהים-בשביל זה הוא יצר אותם".

"את רוצה לומר לי שהדרקונים אלו בעצם מלאכים?" הופתעה דניאל, היא הזיזה את שערה מאחורי האוזן, "אני לא מבינה, כיצד הייתכן שהדרקונים הם בעצם מלאכים" הרהרה לעצמה.

"המלאכים מאז מעולם היו לצד האלוהים, הם נקראו בעולם שלנו דרקונים" הנביאה חייכה, והמשיכה בדבריה כרגיל, "המלאכים תמיד היו בני האלוהים, בעורקם זרם דמם של האלים, השם של הדרקונים ניתן להם כאשר ערבבו את דמם עם בני-התמותה החוטאים ואבדו את טהורת לבם. לפני שנים רבות כשהדרקונים היו שליטיה של אלג'נדה. תעוות הבצע שלטה בהם, לכן אלוהים מצא את הפיתרון היחידי בשבילם, מלאך מעל הכול, מלאך אשר ישלוט וילמד לטובה-מלאך זה נקרא הדרקון הלבן...הדרקון הלבן שלט בחוכמה ברחבי אלג'נדה עד אותו היום בו בוצע טבח-כל המלאכים הרגו אחד את השני. כיום אנחנו 'בעלי היכולת' שולטים בעולם זה, חוץ מזה אני לא מספרת לך דבר".

"מה לגבי הדרקון השחור?" שאלה, והשפילה את ראשה בעצב. "איך אני המצא אותו?"

"אני לא יכלה לספר לך" השיבה באטימות.

"בבקשה" התחננה דניאל.

"אני נתתי לך יותר מדי רמזים," נאנחה והמשיכה בדבריה, "אסור לי לספר לך יותר מזה".

הנביאה נאנחה שנית ושילבה את ידיה, חושבת מה עליה לעשות.

"אני לא מבינה," לפתע נפלה על ראשה התשובה משום מקום, זה לא יכל להיות...זה פשוט לא אפשרי.

"התשובה הייתה מול עיני כל הזמן הזה," הרוח אשר המשיכה לנשוף מסביבן, למרות שהרוח הייתה חמה ונעימה, קולה של דניאל רעד כמו עלה ברוח,

"הדרקון השחור תמיד היה לצידי, הוא בן-אדם כמוני..."

היא חפנה את ראשה על רגליה המחובקים בידיה, והסתירה את פנייה בין ברכיה.

"חשבתי שלעולם לא תגלי-היה קשה, אה?"

הנביאה קמה על רגליה והביטה על החרבות מקרוב. היא הושיטה את ידה ונגעה באצבעותיה בידית החרב השחורה. היא חייכה והחזירה את מבטה לעברה של דניאל.

"מאוד..." השיבה והרימה את מבטה לעברה של הנביאה, היא הוסיפה בעודה קמה על רגליה, "הוא יודע?".

הנביאה נענעה את ראשה לשלילה.

"הוא לא אמור לדעת, למרות ש...היה יכול-הוא דור שלם של דרקונים"

"והאחים שלו?" שאלה.

"אני חושבת שהם יודעים: הרי שניהם נחשבים לחזקים מבני הדרקונים" השיבה והסיתה את מבטה לצד.

דניאל הביטה על רגליה היחפות וחייכה. האמת היא שהרגשתי שהוא שונה מכולם, כנראה שהרגשות אשר היו לי כלפיו, היו בסך הכל משיכה לכוח הדרקון השחור...אני מקווה שעכשיו הוא בסדר...

היא התקרבה אל האבן הלבנה בה היו נעוצות החרבות. החרב הלבנה הבריקה לנגד עיניה, האם החרב מנסה לומר לה משהו. היא לא הבינה ולא רצתה להבין, היא רק התעוררה בזה הרגע מתרדמה ארוכה ללא ידיעה על כך, היא לא ידעה כיצד תספר על הסוד לזאק.

איך אני אומר לו את זה? מה אני העשה? מה? משהו, הצילו...

דניאל לקחה נשימה עמוקה ונאנחה בכובד. היא הרגישה אבודה, ושאלה עצמה רבות: מה תעשה בנדון?

"את יודעת למה נוצרה הפנינה השחורה?" הנביאה קטעה לפתע את חוט מחשבותיה.

"לא..." דניאל הרימה את עיניה לעברה של הנביאה.

"כשעדיין לא היה הדרקון הלבן בשלטון, הדרקון השחור שלט לפניו-הוא הביא הרס וחורבן על נתיניו ולימד אותם שנאה ותעווה. אלוהים ראה והחליט שהדרקון הלבן והשונה מבני מינו-ישלוט מעל כולם, כמובן שהדרקון השחור לא הרשה לזה לקרות ופתח במלחמה נגד הדרקון הלבן, לכן הדרקון הלבן יצר את השרשרת שאת עונדת על צווארך, כדי לרסן את הדרקון השחור, מאז מעולם הייתה תעווה בין השניים, אבל, אני לא ציפיתי לאהבה בין השניים-"

"מה? אני לא אוהבת אותו" קטעה את דבריה בכעס.

"לא אמרתי שאת אוהבת אותו, את אמרת זאת בעצמך," אמרה הנביאה בתמימות, והוסיפה בעוקצנות, "נראה שהסגרת את עצמך..."

דניאל השפילה את ראשה בבושה, סומק הופיעה על פנייה-היא לא האמינה שחשפה את עצמה בצורה כזאת.

יופי, עכשיו היא תחשוב שאני מאוהבת בו...אני לא מאוהבת בו-אלו רק רגשות חברות, וחוגן מזה על מה אני חושבת בכלל, כל אותו הזמן שבהם היו רגשות בליבי-זאת הייתה המשיכה לכוחותיו, אם אני לא טועה...

לעזאזל ערערה לעצמה דניאל, ובאותו הזמן הניחה את ידה על ראשה, כאב לה הראש מרוב בלבול, היא לא ידעה מה לעשות עם עצמה.

"טוב," אמרה הנביאה והמשיכה, "זה לא חשוב עכשיו, עלייך לגלות כיצד לצאת מפו...".

"אני לא יודעת," השיבה דניאל וסגרה את עיניה העייפות. "מה עליי לעשות?" שאלה עצמה.

"תחשבי על זה," הנביאה צעדה לעבר הדלת, והוסיפה, "אני לא הפריעה לך, תנוחי ותחשבי...אני מקווה שתמצאי פתרון בקרוב, אני לא יודעת מה יקרה לזאק בזמן הזה-אז מהרי".

דניאל פקחה את עיניה וחייכה בעדינות ובהכרת תודה לעברה של הנביאה. תודה אמרה דניאל דרך מחשבותיה לעברה.

אין בעד מה השיבה באותה הדרך הנביאה, היא נעלמה עוד לפני הספיקה דניאל לקוד בראשה.

דניאל נותרה לבדה מול האבן הלבנה והגדולה-היא לא ידעה מה תעשה עכשיו, היא לא ידעה כיצד תתעורר מהחלום ולא ידעה אם תראה את זאק שוב, סומק הופיעה על פנייה, על מה אני חושבת לעזאזל-אני לא אמורה לחשוב על זאק עכשיו, אני אמורה להתרכז בלצאת מפו!.

* * *

זאק שטף את פניו במי האגם ובהה בדמותו המטושטשת במים, אור השמש הבהירה גרמה למים להבריק. הוא המשיך להסתכל על פניו והשפיל את ראשו, הוא לא ידע מה עליו לעשות.

כיצד יעיר את דניאל משנתה וכיצד יצליח לברוח משליחיו של ג'ק.

הופיעה חיוך מעורר רחמים על פניו, מה אני העשה? הוא הרים את עיניו לעברה של דניאל, היא נראתה כה יפה וכה רגועה.

דניאל, אני זקוק לך, אני...אני לא יודע מה לעשות, ד...דניאל, תתעוררי, בבקשה, תתעוררי צעק במחשבותיו.

הוא התקרב אליה בזחילה, ברכיו נפצעו מאבנים אשר הסתתרו בין הדשה. הוא נשען על ידיו משני צדי ראשה ונשען גם רגליו מעליה ובחן אותה. היא נראתה כה שלווה, נראה כי החלום שרואה רגוע ושלוו.

הוא בהה עליה מקרוב, הופיעה סומק על פניו, והלב שלו הלם לרגע קט. הוא אחז בדשה הירוק תחתיו בזמן שהקריב את פניו לפנייה. לפניי שהספיק לנשק את שפתיה-עצר בעצמו, הוא היה מופתע בכלל על ניסיונו השלישי לנשק אותה. זאק החל לרעוד מאט. הוא שחרר את הדשה תחתיו, הניח את ידו על פנייה וליטף את לחייה השמאלית. האטימות אשר השתקפה בעיניו אט, אט נמוגה.

"דניאל", לחש לעברה, והוסיף ברעד קל, "אני...אני מרגיש משהו, משהו שתמיד פחדתי ממנו-הרגשות האלו" נאנח קלות ועצם את עיניו, הוא התכופף והקריב את שפתיו אל אוזניה ולחש, "אני אוהב אותך".

הוא קם על רגליו. ולא האמין כי שפתיה המתוקות והיפות, אשר נראו כה רכות בעיניו, יסכימו לו לנשק אותם. הוא היה בטוח כי יהיה מוכן לכל דבר, הוא ידע לאן צריך ללכת. המקום היחיד אשר היה יכול למצוא את האמונה ואת הכוח, היה מקום רחוק וקר. הוא נמצא בממלכת הקרח הנצחית-ממלכת דארקנס.

הוא היה חייב להגיע לארמון הבדולח (קריסטל פלס), רק שם היה אפשר למצוא את הכוח לנצח את אחיו הגדול, רק שם היה יכול להעיר את דניאל.

הוא הביט לרגליה היחפות והפצועות והשיב את מבטו לאופק שם השמש ירדה ויצרה דמדומים בשמיים. צבע יפה בעל זוהר מדהים וצבעים מרהיבים.

לאחר שניות אחדות השמש הסתתרה ובמקומה האירה את השמיים אימא לבנה. הדרקונים לימדו את אבות אלג'נדה לחיות והאבות אלג'נדה לימדו את תרבות הממלכה לצאצאיו, הצאצאים למדו את החיים והתרבות על פי הצבעים אשר נראו בשמיים, הצבעים האדומים והכתומים.

זה היה צבע החיים-צבע האש וצבע התשוקה, זה היה אסור על פני אלג'נדה. הצבע הזה הביא לחורבן מעל פני אלג'נדה, זאק ידע את התרבות ואת החיים, הוא למד אותם כאשר הפך לכוהן.

האם אני הכוהן אשר הפך עם הזמן למדריך, חטאתי? האם לנסיך אלג'נדה חל איסור מגע עם אהוביו? אסור עלי לאהוב! אני לא רוצה לגרום לסבל. "אני חייב להגיע לארמון הבדולח" אמר לעצמו.

הוא הושיט את ידו לכיוון אגם גדולי האלג'נדה. אצבעותיו זהרו כמו הלבנה בשמי הלילה, המים עלו למעלה לשמיים וזהרו בצבע הקריסטל, הם יצרו גל גדול אשר היה דומה בגודלו לשער גדול מימדים. הוא ידע כי חייב היה להגיע אל ממלכת דארקנס, אל אחיו ואל המלחמה. הוא הרים את דניאל על ידיו ופסה בדרכו בין דשה השדה לכיוון השער הגדול-אור לבן, שיצר זאק בעזרת כוחות הכוהנים שלו.

עכשיו היה בטוח כי אחיו הגדול יפגוש אותו בידיים פתוחות. והמוות אשר עמד לצד אחיו, ג'ק ייקח אותו לתוך להבות הגהנום.

פרק 10

זאק הרגיש כי הוא נופל ממקום גבוה, למזלו הרב, הוא לא שחרר את ידה של דניאל אפילו לרגע. ידה הנעימה עדיין חיממה את ידו הקרה-מהאווירה הקפואה באגם. למרות שלא היה בטוח כי נמצא כרגע באגם גדולי האלג'נדה, היה יותר מדי קר ונראה שלג בסביבה.

זאק אשר נפל כל הזמן הזה, לא ידע עם יש סוף לחור השחור והאין סופי הזה. הוא נמשך זמן רב עד כדי כך שזאק איבד את חוש הזמן. הוא כבר לא היה בטוח כי יגיע לשם בכלל, אך טעה!

הוא סובב את ראשו למטה וראה את החור תחתיו הופך אט-אט לקרקע, זאק הביט למטה ופיו נפער מאימה.

מה הוא יעשה וכיצד יעצור את הנפילה לפני שהתרסק על פניי הקרקע. הוא החליט לא להתמהמה והצמיד אל גופו את גופה את דניאל, הנחה לה בשלווה. נראה כי היה כיף לה לעוף. היא חייכה מתוך שינה, כנראה שראתה משהו נעים ונאה מראה בחלום שלה.

הוא חייך. חיבק אותה בחוזקה, והטה את גופו תחת גופה כך שהתרסקו, הוא ימחץ למוות על הקרקע ולא היא.

נראה כי הקרקע קרובה יותר ממה שהייתה קודם. הוא עצם את עיניו והתרסק על משטח חלק וקר כקרח כמו הרמה של שק מלה עגבניות שנמחצו והפכו לנוזל אדום ומגעיל-בזה הרגע זאק הרגיש את ההרגשה האיומה הזאת בכל גופו. כנגד ההרגשה האיומה, הייתה ההרגשה הנעימה שהרגיש באותו הרגע שדניאל שכבה עליו כשנפלה, כשראשה נח על חזהו.

הוא הרגיש קור וחום בו זמנית-קור הקרח של אגם גדולי האלג'נדה בממלכת דארקנס תחתיו וחמימות גופה של דניאל מעליו, כל זאת הוא הרגיש בעת ובעונה אחת. עניין אותו יותר מכל מה היא הייתה מגיבה עם הייתה רואה אותם באותה הסיטואציה.

הופיע סומק על פניו והוא התיישב במקומו והזיז את דניאל מעליו, וקם על רגליו אשר רעדו בגלל קור השלג.

השלג הלבן והרך נראה בכל מקום אפילו האגם הקפוא נראה כמו צמר רך ונעים מראה. זאק הרים את דניאל על ידיו ופילס את דרכו בין השלג העמוק והקפוא. כל צעד אשר פסה, רגליו רעדו יותר ויותר.

זאק נכנס ליער כשדניאל נחה בידיו, למרות שנראה היה כי העצים חוסמים את הרוח הקרה, הם ביצעו את מלאכתם ההפך, הקור נכנס בין העצים יותר ממה שהיה צריך והגדיל את כוחותיו מהרגיל.

הוא לא ידע מה מחכה לו, והוא לא ידע עם ארמון הבדולח יצליח לעורר את דניאל, אך קווה לזה מכל.

הוא הגיע לשביל אבנים צהובים, אשר היו בצבע לבן קפוא מהשלג סביבו. האבנים הלבנות תחתיו אשר היו אמורים להיות בצבע צהוב, היו חלקלקות וקפואות. למרות שזאק הלך בזהירות, הוא הרגיש כי מתחלק ומועד מדי פעם. רעותיו התמלאו באוויר קר-אוויר הרוח אשר נשבה סביבם. נשימתו הפכה לכבדה יותר-עד לרעד קולו, גרונו התייבש ונקפא.

הוא הביט בדניאל, היא הייתה כה חיוורת מרוב קור. צבע עורה השזוף מהשמש הגדולה של אלג'נדה הפך ללבן כמו סיד. הוא לא ידע מה לעשות, עם ימשיכו בקצב הזה-הם ימותו מקור, עם יעצרו בדרך-הם יקפאו למוות.

מה הוא יעשה? כיצד ינהג? מה יקרה לדניאל? איך יצאו מהסיטואציה הזאת? שאלות הסתחררו בראשו.

זאק המשיך ללכת כשדניאל נחה בידיו. לפתע האדמה נפערה תחתיו. הוא צנח ביחד עם דניאל, ברגליים שלוחות אחורה ובידיים שלוחות קדימה, הוא ניסה בכל כוחו להיאחז בדניאל, אך היא נעלמה מזווית הראייה שלו. לא היה כלום מסביבו, חושך ורק חושך-היה נדמה כי האפלה משתלטת על העולם סביבו.

הוא נחת בחבטה על ידיו וברכיו. היה ברור כי זאק נפל עמוק מדי, כי לא היה דבר מסביבו מלבד החשכה, הוא נפצע קל בברכו, התיישב על ישבנו ובחן את הפצע המשופשף על ברכו.

זאק מישש את הקרקע תחתיו. השלג מסביבו נעלם ובמקומו הופיע קרקע מבטון רגיל. הוא קם על רגליו וגישש את פתח-החור שממנו נפל, הוא לא היה שם יותר-זאק החל לדמין כי הוא נקבר בחיים מתחת לאדמה.

אורות בהירים האירו לפתע את עיניו. הוא קם מהרצפה והביט על הדמות המאיימת והמתקרבת אליו.

זה היה אחיו ג'ק. הוא חייך באימה, נראה כי ידע למה זאק בא אליו.

"איפה דניאל?" שאל זאק באומץ רב.

אחיו לא השיב דבר מלבד החיוך הקר והמריר.

"למה אתה לא עונה? איפה היא?" שאל שנית.

ג'ק הטה את ראשו לצד והצביע לכיוון ארון הקבורה הגדול. הארון היה מגולף בעיטורים מיוחדים-הדומים לעיטורי המלוכה. זאק רץ לכיוון הארון. דלת הארון העליונה הייתה מזכוכית שקופה-אפשר היה לראות את דניאל שוכבת בפנים בנחת.

היא נראתה כה שלוה בתוך ארון הקבורה, כאילו היא השלימה עם המוות. ידיה היו שלובות על ביטנה ושערה השחור אשר ארך עם הזמן באלג'נדה היה מפוזר על הכרית תחת ראשה.

"מה עשית לה? היא מתה?" שאל זאק והניח את ידו על דלת הזכוכית.

בדיוק היכן שהניח את היד נראו פנייה של דניאל.

"עשיתי לה טובה. היא יפה מדי כדי למות, אז בוא נאמר את ההפך...היא לעולם לא תמות" השיב ג'ק במרירות.

זאק הופתע לשמוע זאת. הוא קם על רגליו והתקרב אל ג'ק, הוא כעס בכל נפשו. "איפה וון וכולם? עשית את אותו הדבר גם להם? או שרצית ליהנות קצת ולהרוג אותם?"

הוא החל לצחוק צחוק מריר, צחק וצחק. למה הוא צוחק? מה מצחיק כל-כך? "מה מצחיק?" הוא שאל והתקרב אליו עוד כמה צעדים. "אתה כל הזמן צוחק. יש לך בעיות?" הוא נרגע מאט וחיך, "רגע, לא, לא. אתה אוהב כשאנשים סובלים, אני צודק? אתה אף פעם לא תלכלך את ידך".

"אתה צודק, אני אף פעם לא אלכלך את ידי, בשביל זה יש לי משרתים..." ענה ג'ק לאחר שהפסיק לצחוק.

זאק גלגל את עיניו-הוא היה רגיל למשפטים כאלו. הוא אף פעם לא משתנה... "וון קלוע בכלא, מליסה ואווה קלועות בחדר האורחים, והשאר באותה סיטואציה כמו של וון, חוץ מקריסטלה-היא עזבה את עולמנו לעד..." סיים את דבריו ביהירות.

"וממה אתה מתלהב בדיוק?" שאל זאק.

"אתה לא תבין את זה, זה השעשוע שלי בלבד. כך אני יודע מתי אני יכול להפסיק, חוץ מפעם אחת שקורבן הכעיס אותי מאוד ואכלתי אותו למוות מרוב כעס".

פתאום זאק נתקף בחילה. הוא אוכל בני-אדם...! צמרמורת חלפה על גופו, הוא היה מזועזע ומצוממר.

"אתה דוחה!" אמר זאק לעבר אחיו הגדול.

"תודה רבה, אני יודע" השיב בסיפוק רב.

"מה עכשיו תעשה? כיצד תנהג בנו?" שאל.

"ראשית הגרום לכם לסבול, שנית הרוס את הארץ כלה, ושלישית ההרוג אתכם בצורה הכי אכזרית שיש-הכריח אתכם לצפות במוות חברכם." ג'ק הלך

לכיוונה של דניאל והתיישב על ארון הקבורה והוסיף בוחן את דניאל מבעד לזכוכית, "נכון שהיא דומה למלאכית, יפה ומושלמת. מעניין אם היא טעימה גם?".

"שלא תעז לגעת בה!" צעק דרישות לעברו, עוד לפני שהספיק למצמץ בעיניו, ג'ק התנפל עליו.

"אתה לא תרים את קולך עלי!" הוא הפיל את זאק על הרצפה ודרך על חזהו. זה נאנק בכאב ונאבק על נשמתו. הוא נאנק בכובד כשג'ק העביר את כל משקלו לרגלו ומחץ את חזהו, וחיך מבעד לכאבו, חיך זה הכעיס את ג'ק עוד יותר. "אתה נראה כה מפוחד כעט, אתה מלכלך את ידך, או את רגלך-איך שתראה את זה...אני לא מפחד מהמוות, אבל לך, לך, המוות היא הכלבה שבאה לחבק אותך ולקחת אייתה לגיהנום. אתה מפחד מהגיהנום, אני צודק?".

זאק החל לצחוק במרירות, נראה כי המצב הצחיק אותו יותר מכל. הוא שמח שג'ק היה רחוק מדניאל, עדיף שתישן הרבה מאשר תראה אותו מת. אני אוהב אותה אבל אני לא אוותר על ממלכתי בשבילה.

זאק עצם את עיניו ודמיין את דניאל על חוף ים, מחייכת בחיוכה השטותי והילדותי, וצועקת עליו על אטימותו...

"זאק, אני לא סיימתי איתך." קטע את חוט מחשבותיו קולו של ג'ק, "אל תמות לי עכשיו, רצתי שתסבול קודם ואז תמות...מצד שני אני לא יכול להרוג אותך עדיין, אני רוצה שתראה אותי שולט על אלג'נדה ביד קשה".

"אל תדאג, עדיין לא וויתרתי...אני עוד הראה את מותך" זאק אמר בכובד.

הוא תפס את ידו והרים אותו מחזהו, הוא בעט בו והעיף אותו למרחק רב, ובקפיצה אחת נעמד על רגליו.

זאק הושיט את ידו השמאלית ואור החל לזהור בידו, הוא תפס את שני ידיו (הימנית והשמאלית) של ג'ק, בעזרת רוח כוחו, הוא לא נתן לו לנוע בחופשיות. "שחרר את ידיי" דרש ג'ק ונסה להשתחרר מאחיזתו.

"אני גדלתי איתך, אתה היית הכל עבורי" עצבות הופיע בעיניו, והוא הוסיף, "אני העשה הכל כדי להחזיק אותך למוטב".

"תשחרר אותי" דרש שנית בכעס.

"אני פשוט התן לך למות, כמו שאתה לאימא ואבא..." השיב.

זאק הביט לעבר אחיו ביגון, עיניו של ג'ק הראו קור רוח למרות שהיה לחוד בין כוחותיו של זאק.

"הם גם ככה היו זקנים...אני עשיתי להם טובה, ועזרתי להם להתגבר על כאבם..." אמר ג'ק במרירות.

לאחר מספר פעימות לב ונשימות כבדות, ליבו של זאק נעצר, ועישונו החלו להתרחב, עד שהסתירו את הקשתית (החלק הצבעוני של העין) ולאחר מכן הסתירה את לובן העין-כל העיניים שלו הפכו לחושך.

"לא נותרה לי שום ברירה..." אמר זאק.

לפני שעוד הספיק לפגוע בו, ג'ק השתחרר מאחיזת כוחו ותקף את אותו בכל כוחו הבלתי ניראה לעין.

דם כיסה את כל גופו הפצוע של זאק, הוא הביט בעינו השחורות כחושך בכעס ונפל על הרצפה בכאב.

"איך? איך הצלחת?" החל לומר בעודו ניגב את הדם מפיו, והוסיף באימה, "איך הצלחת להשתחרר מכוחותיי".

"זה בגלל שאתה לא תקפת אותי בכל ליבך...אתה לא רוצה להרוג אותי ולכן לא תצליח להרוג אותי" השיב ג'ק.

זאק השפיל את עינו בזמן שהחזירו עינו את צבען-צבע חום המשתקף בירוק. הוא ידע כי ג'ק צדק, ולא רצה להודות בזה.

"אולי אתה צודק, אבל..." חייך זאק בזיוף. "...אני לא מתכוון לוותר".

"אתה בכלל יודע את משמעות המילה 'לוותר'?" שאל ג'ק בקולו המאיים.

זאק נח על הרצפה מכוסה בדם, הוא הרים את מבטו המובס מול אחיו. ג'ק החזיר את מבטו חזרה לעברו. הם החליפו מבטים קצרים אשר נראו ארוכים דיים עבור זאק, בגלל שעינו הקרות של ג'ק היו כה חודרות.

"יש לך מילים אחרונות, אח קטן?" שאל ג'ק.

זאק שתק, הוא ידע שמוכן לזה. הוא חייך ועדינות נפש השתקפה בעינו-הוא ידע שהכל יהיה בסדר.

ג'ק התפלא מאחיו הקטן שלא איבד את אמונתו, הוא בהה ובחן את תנועותיו בזמן שהוא קם על רגליו.

"למה?" לחש לעצמו, והוסיף משפיל את עינו, "למה אתה לא מוותר?".

זאק נעמד על רגליו וחייך ברוגע, פניו הראו פחד ואומץ בעת ובעונה אחת.

הוא לא יחייך יותר לאחר שאשמיד את כל היקר לו...ג'ק חייך לעצמו והושיט את ידו השמאלית מלפניו.

"תמסור דרישת שלום לאימא ואבא" אמר ג'ק במרירות.

זאק הנהן בראשו לחיובי.

הוא נזכר בשיר שאימו שרה לג'ק לפני השינה, והרגיש דחף כלשהו לשיר אותו:

ילילות לא שנה
 צמחות של אהבה
 צמחונים עפים בשמים
 זו שעת המסוף סבוכה
 צמחון יחיד לא הצלח לאחיו
 סימן שנה את צרכי וכלי
 נשם לפני הפקיסה
 נלכד באחיו ובלחמה
 מחקי הצמחונים מחקי
 וילדות של עשור שראו
 מה עוד נותר לעשות
 מלבד הכאה והצאחות
 עכשיו אנו רואים מי הצמחון האיום
 שומר הארץ הקדושה מאת הצמח...

"אכן הייתי שומר הארץ...ועכשיו, עכשיו הכל השתנה..." אמר ג'ק.
 זאק הביט לעבר ארון הקבורה של דניאל וחיך שנית. הוא ידע כי היא תצליח
 לנצח במלחמה זאת בלעדיו.
 ג'ק עצם את עיניו בעוד שידו המתוחה לפניו, מכוונת לעברו של זאק, הוא ידע כי
 זה יפגע בו ויחסל אותו אחת ולתמיד, והוא היה מוכן לזה.
 "להתראות, אח קטן" לחש בשריקה ג'ק בין שיניו.
 "להתראות, דרקון אדום" נפרד זאק מאחיו הגדול.
 אור אדום וכהה כדם הופיעה בידו של ג'ק, ונשלח לכיוונו של זאק. הוא עצם את
 עיניו וניסה בכל כוחו לראות בעני רוחו את דניאל, מחייכת לעברו, אך הפחד
 עצר בו.

כאשר הוא הרגיש שכוחו של אחיו, ג'ק, מתקרב אליו, הוא חש בכוח אחר אשר חוסם אותו, כאשר הוא פקח את עיניו, הוא לא האמין למראה עיניו. נערה צעירה עמדה מלפניו וחסמה מהכוח יכולת להגיע אליו, שערה השחור התנופף אחורה לעברו, מול זאק עמדה דניאל, אחוזת הדיבוק. עיניה האדומות הראו טרוף ומבטה הזועם הראה תועבה.

פרק 11

שפתיה של דניאל הראו חיוך מריר. היא הייתה כה שונה מדניאל שפגש לראשונה, הוא כמעט ולא זהה אותה, היא לא חייכה יותר בחיוכה המתוק והחברותי וכלל לא פנתה אליו או הביטה לעברו.

זאק חש בכוח עצום נובע מדניאל, קסם שחור ואפל. היא זעקה בתרועת קרב וזינקה לכיוונו של ג'ק, מקבצת את אגרופיה ומכוונת לעברו מתקפה. הוא חייך במרירות והתחמק מהמתקפה שלה אך היה מאוחר מדי בשבילו-דניאל תפסה אותו לא מוכן ובזמן שהתחמק, היא הנחיתה לו אגרוף אשר העיף אותו למרחק רב.

זאק תהה בתשישות כיצד דניאל הצליחה לגייס כוח רב כזה לאחר שישנה זמן רב כל-כך. הוא בהה באחיו הפצוע, והיה מופתע כי אגרוף יחיד מסוגל היה להיות כה חזק עבורו.

"דניאל..." לחש בתשישות זאק, ושאל בתקווה שתענה לו, "זאת באמת את?". דניאל שכל אותו הזמן צעדה לעברו של ג'ק, נעצרה במקומה והביטה אחורה מעבר לכתפה לכיוונו של זאק.

חיוכה המריר חזר במהרה על פנייה והיא הסתובבה לעברו של זאק. צמרמורת חלפה על עורפו כשראה את מבטה הריק וחסר הרגשות-מבט זה היה כה חסר משמעות שגרם לו לראות את השטן בעיניה.

"ד...ני...אל..." גמגם בין שיניו.

"היא לא שומעת, אח קטן!" הכריז ג'ק בעליזות. "היא גם לא תשמע...כרגע היא רואה אך ורק מוות...כל אדם אשר נראה לה אויב, היא תהרוג אותו...אין מה לעשות, מלבד לחסל אותה...אחרת היא תחסל קודם אותנו...". הוסיף בעוקצנות. "לא...לא...אני לא יכול לחסל אותה..." מלמל זאק לעצמו.

"הלא אתה אמרת: שאם תהיה לך בחירה בין הממלכה לבין דניאל...אתה תבחר בממלכה, לא כן?" אמר ג'ק בעוקצנות.

"נכון שאמרתי, אך אין בי אומץ לעשות זאת...אני לא יכול להרוג אותה!" השיב בחשש.

"אז...אני חושב, שאעזור לך...אני יכול בקלות לחסל אותה..." חייך באיום. "אם אתה תיגע אפילו בקצה שערה, אני השמיד אותך, הבנת?" איים זאק בדבריו.

ג'ק גיחך בשל איומו החסר חשיבות של זאק והבחין בדרך בה דניאל צעדה לעברו של זאק, כל צעד אשר עשה נראה בעיניו חושני וחסר רגש, זה מוצא חן בעיניו-הרוע אשר הופיעה בה.

ג'ק קם על רגליו בזינוק ונעלם ממקומו ואז הופיע שנייה אחר כך מול דניאל. באותו הרגע דניאל נעצרה במקומה והביטה במבטה האטום לעברו של ג'ק, הוא צעד לעברה בצעדיו הגדולות.

"לא חשבתי שאומר זאת, אך לא נותרה לי ברירה..." אמר בעודו נעצר במקום והושיט את ידו לעברה.

"על מה אתה מדבר, ג'ק...מה אתה מתכנן הפעם?" שאל זאק.

"כשחושבים על זה, חסרה לי מלכה לשלמות הממלכה...אני חושב שהיא תסכים איתי, אני צודק דניאל?" מבטו היה מופנה אל אחיו, למרות שפנה בשאלתו לדניאל.

היא חייכה בתור תגובה וצעדה לעברו נעצרת כמטר ממנו, היא הושיטה את ידה לעבר ידו והיססה מאט, ואז חפנה את ידה בידו. משום מה היא הייתה כהרגלה ואפילו חיוכה הסגיר את תמימותה, אם לא היה צבע עיניה אדום, זאק היה מאמין כי היא חזרה למצבה הקודם.

דניאל הושיטה את ידה השנייה לעבר נדן חרבו של ג'ק ושלפה את חרבו בעלת

הידית האדמדמה וקישוטים כתומים ואדומים שהיו דומים ללהבות אש היו
חרוטות עלייה. היא בחנה את החרב בדייקנות השיבה את מבטה התמים לעברו
של ג'ק. משהו בעיניה לא היה מובן, משהו מרוחק מהאנושות.
"טוב, נראה כי בחרת באדם הנכון, דרקון לבן שלי..." החמיא לעצמו ג'ק.
"איך קראת לה? דרקון לבן?" זאק הופתעה לשמוע זאת.
"אני יכלה לבחון את כישרון החרב שלך?" שאל דניאל בלחש.
"כמובן יקירה שלי..." השיב ג'ק.
"תודה" השיבה דניאל ונופפה בחרב זמן מה ואז שנייה לאחר מכן היא נעצה את
להב החרב בבטנו של ג'ק.
דניאל חפנה כמה שיותר את הלהב לתוך ביטנו, אוזניו של זאק צרבו מרוב
הצרחות של ג'ק.
"ג'ק..." לחש זאק בכאב.
"היא באמת מציאה גדולה, אח קטן..." לחש נאנק בכאב ונפל על ברכיו.
דניאל הוציאה את חרבו של ג'ק מבטנו וכיוונה אותו לעברו של זאק, היא תכננה
אותו גורל גם לאח השני.
"דניאל..." לחש לעברה והוסיף בחיך, "זה אני, זאק...את לא זוכרת אותי?".
דניאל התעלמה מדבריו והמשיכה לצעוד לעברו.
"דניאל...תתעוררי" אמר שנית.
זה לא שינה את מעשיה, היא המשיכה לצעוד לעברו בעוד שאיבה נראתה
בעיניה. זאק השפיל ראשו בתשישות, הוא ידע מלכתחילה כי לא יכול לעורר
אותה. אך זה לא עצר בעדו, הוא הרים את עיניו באומץ.
"דניאל, תחשבי על חייך!" צרח עלייה בתקווה שתתעורר.
היא נעצרה כצעד ממנו והושיטה את חרבו של ג'ק לעברו.
"דניאל, תילחמי בזה!" הוא צרח בעודו שולף את חרבו מנדנו. "תילחמי!".
"תוותר, אח קטן..." מלמל ג'ק בשפתיו המדממות. "היא לא שומעת אותך!".
זאק שמע בקולו של אחיו הגדול ועצם את עיניו, הוא היה מסוגל לשמוע שוב את
צליל החליל בו ניגן תמיד, והושיט את חרבו לפניו לכיוונה של דניאל.
"אני אוהב אותך..." לחש לעברה, והוסיף בזעם, "ולכן...אני לא אהרוג אותך".
זאק שמט את חרבו מידו ופקח את עיניו אשר הראו צבע ירוק, חום וצלול, עכשיו
כשהוא שמע את צליל החליל, הוא הרגיש שלווה כה עמוקה שהמוות אפילו לא
הגיע אליו.
"תודה לך על הכל..." שרק מבין שיניו.
דניאל הכינה את חרבו של ג'ק ונעצה אותו בבטנו של זאק, באותה השנייה היא
הייתה מסוגלת לשמוע את פעימת ליבו-היא נרתעה אחורה אך היה מאוחר מדי
לחמוק מידיו של זאק.

הוא אחז בידה ומשך אותה כלפיו בכוח-מחבק בידו השנייה את הגב שלה ומנשק את שפתיה בהכרח, זוהר של ניצוץ כיסה את כל גופה של דניאל, היא זרחה כלבנה בשמיים השחורים. זאק הרגיש כיצד הצלילות חוזרת אליה. החרב אותה אחזה כל אותו הזמן נשמטה מידה והיא השיבה לו נשיקה, הרימה את זרועה המשוחררת וכרכה אותה סביבו, מחבכת אותו בחוזקה.

עיניה האדומות החזירו את צבעם הכחול בגוון הקריסטל, עיניה נעצמו בכאב, כשיצאו מגבה בפלא ניסים, זוג כנפיים לבנות כשלג. זאק הרגיש כוח כלשהו משתחרר מליבו ונפעם בפעימה דמוית פצצה. הוא פקח את עיניו שנית בעוד שעישונו השחורים מתרחבים לנגד עיניה הכחולות של דניאל, היא הבינה כי זה התחיל. היא הניחה את ראשה על כתפו, נאחזת בו בחוזקה.

"זאק, אל תעלם לי..." לחשה מחבכת אותו הרעד. זיפים הופיעו על גופו וניבים גדלו בשיניו, ציפורניים ארוכות כטרפים גדלו מידיו.

"אתה..." אמרה מרפה מאחיזתו.

"אתה הדרקון השחור אותו היא חיפשה זמן רב, הנשיקה הייתה המפתח לחשיפתך..." אמר ג'ק והניח את ידו על בטנו המדממת.

זאק דחף את דניאל ממנו וזו נפלה ארצה בעוד שכנפיה הלבנות התמתחו למעלה- היא ישבה על ברכיה והביטה על עישונו אשר הסתירו שנית את לובן העין-כל העיניים שלו שוב הפכו לחושך.

"זאק..." לחשה לעברו.

"זה לא יעזור לך...עכשיו הגורל הפך צדדים-קודם הוא היה צריך להרוג אותך ועכשיו את אותו...איזה אירוניה!" גיחך לעצמו ג'ק בציניות.

זאק התקרב לעברו באטימות ואיום. למרות שידע כי זאק יהרוג אותו ללא רחמים, ג'ק קם על רגליו לעבר אחיו והרים את חרבו אשר נפלה מידה של דניאל. היא הביטה בפחד על התנהגותו המאיימת של זאק.

עכשיו יותר מכל הייתה רוצה שהנביאה תהיה כאן ותדריך אותה, אך זה לא היה אפשרי. הנביאה הייתה שייכת לעולם החלומות-היא בחרה גורל זה.

דניאל אחזה בחוזקה בשרשרת הפנינה.

"בבקשה, תפסיק...זאק תעצור...אני מתחננת" היא התפללה בפניו בפחד ובדמעות.

זאק זינק על רגליו והושיט את טרפיו לעברו של ג'ק, זה התחמק בזינוק לאוויר- הוא צרח כאשר הפצע בבטנו צרב. הוא חזר לאדמה בכאב, בעוד שזעה קלה עוברת על מצחו.

"אני רואה שאתה עייף" אמר זאק בקולו הנמוך. "הגיעה הזמן שתוותר ותמות..." זאק חייך במרירות ונעץ את מבטו בג'ק, הניף את ידו לצד ונתן לה ליפול לצד מותניו. ג'ק נאנח ונאנק בכאב,

כיוון את להבת חרבו לעברו של זאק ותכנן לתקוף. הוא ידע כי עם יפגע במטרתו-יהיה יורש כס המלכות החוקי של אלג'נדה ואולי גם יצליח לשכנע את דניאל להיות מלכתו, שמו הטוב התפרסם בכל הממלכה בזכות הדרקון הלבן, חיוך של תענוג הופיעה על שפתיו.

"על מה אתה חושב?" שאל זאק בסקרנות.

"על דניאל..." השיב ג'ק בתענוג.

זאק חייך באותה המידה, נראה שגם הוא ראה את דניאל כמלכתו ברוח עיניו. "ערומה" הוסיף בעוקצנות.

תוך שנייה קצרה הופיע על פניו של זאק כעס.

"נראה שעצבנתי אותך, אח קטן" אמר בעוקצנות והכין את נשקו.

ג'ק צעד לעברו של זאק והושיט את ידו ללא הנשק והראה לזאק את חמש אצבעותיו, כל אצבעות על ידו החלו לבעור ולהתחבר לתוך כף ידו. אור אדום זהר ויצר מעגל-מעגל הכשפים.

"חמש נקודות הכשפים...עיצרו לי לחסל את הדרקון..." לחש ותקף בכל כוחותיו הנותרים.

זאק צעק צעקה עמוקה בקולו אשר גבהה מרוב כעס, הוא זינק שנית והניע את טרפיו לכיוון האור האדום אשר התנפץ בשנייה ונעלם מעיניו ועיניה של דניאל אשר ראתה את כל האירוע. טרפיו ננעצו בתוך חזהו של ג'ק וקרעו אותו לגזרים

לנגד עיניה של דניאל, בחילה תקפה את דניאל והיא אחזה בעצמה בכל כוחה-לא להקיא.

היא הניחה אותם על הרצפה מולה נשענת עליהם ועל ברכיה, היא הרגישה כחיה על ארבע-בתנוחה הזאת, התחושה לא נעלמה והיא הקיאה.

היא גילתה שזאק עזב את גופתו המתה של ג'ק ופנה אליה. הוא צעד אליה בצעדיו האיטיות אשר נראו כנצח לנגד דניאל-היא התיישבה על התחת וזחלה אחורה ברעד, מניחה את ידיה על הפנינה השחורה.

היא התפללה בכל כוחה שזאק התעשת ויתעורר, למרות שידעה כי היה מאוחר מדי, כיוון שהדרך השחורה השתלט עליו והוא יחסל אותה תוך שבריר שנייה אלא עם כן נס התחרש ויציל אותה.

"זאק...תתעורר, זאת אני...דניאל..." אמרה לעברו בתקווה שישמע אותה.

זה לא עניין אותו, הוא לא עצר בדרכו, הוא המשיך לצעוד לעברה באיום מכוון את טרפיו. דניאל רעדה וליבה הלם מכל צעד אשר הוא עשה. טיפשה, הוא יהרוג אותך...תברחי, טיפשה...תברחי... ערערה בפחד.

"אני לא יכלה....!" מלמלה לעצמה כמחאה, והוסיפה באומץ יתר, "אני לא יכלה לעזוב אותו לבד".

דניאל נשענה על ברכיה והורידה מצווארה את הפנינה השחורה, מושיטה את השרשרת לעברו של זאק. הוא נעצר במקומו כשני צעדים ממנה, חיוכו המאיים גדל משנייה לשנייה והוא עשה צעד נוסף לעברה.

זה הסוף היפה שלי, חשבה לעצמה בציניות וחייכה מנחמת עצמה, לפחות הייתה לי נשיקה ראשונה...

דניאל עצמה את עיניה בחוזקה והכריחה עצמה להזדקף, היא התפללה בכל ליבה שהוא התעורר או שהוא יהרוג אותה מוות מהיר-כדי שלא תסבול כל-כך.

עבר זמן רב וכלום לא קרה. חשש תקף את ליבה, היא החליטה לפקוח את עיניה ולראות את זאק. כאשר עשתה זאת-היא ראתה כי זאק השתחוה לפנייה בעוד שנשען על ברך אחת ומניח על רגלו השנייה את מרפקו.

טרפיו נכנסו חזרה לציפורניו וחזרו לטיבם וכך גם ניביו וזיפיו, הוא חזר לעצמו והביט בריכוז רב לעברה.

"זאק..." לחשה דניאל.

"כן?" אמר בחיוכו העדין.

זאק הושיט את ידו לעבר ראשה וליטף את שערה השחור, היא נשמה בהקלה וחייכה חזרה לעברו.

"חזרת? ג'ק אמר שלא תחזור", דניאל נגבה את דמעותיה בכפות ידה. "הוא אמר שהגורל הפך צדדים..."

"הגורל לא שינה שום צעד, הוא תמיד יהיה כפי שהוא צריך להיות..." אמר זאק, "כי רק אנחנו בני-האדם יכולים לשנות אותו..."

"כמו תמיד יש לך משהו חכם לומר!" השיבה בעוקצנות והניחה את ראשה על חזהו, מחבקת את מותניו.

כנפיה של דניאל התפזרו לנוצות רבות ונעלמו מגבה והיא עצמה את עיניה ברוגע, זאק חיבק אותה באותה המידה בה היא חיבקה אותו ולא הרפה אפילו לשנייה.

"ג'ק?" אמר לפתע זאק והוסיף בטרגיות וכעס עצמי, "הרגתי אותו!".

למשמע דבריו, דניאל פקחה את עיניה בצער, הוא צדק אך אם לא היה הורג אותו-ג'ק היה הורג אותם מזמן, לכן זה היה חייב לקרות.

"זאק..." רצתה לומר בתור נחמה, אך צעקה נרגשת בקעה מקיר הארמון.

"זאק..." זה היה קולו הנרגש של וון.

הוא נכנס לתוך האולם בריצה בעוד שכל גופו המדמם הפצוע מכביד עליו לנשום.

"אתה בסדר?" אמר ואז הפך לנבוך.

"אני בסדר, תודה..." השיב זאק.

וון נרתע בהפתעה לראות אותם מחובקים, הוא התעשת וחזר לעניינו.

"אתם חייבים לבוא ולראות את זה..." הצהיר בהתרגשות.

"מה קרה?" שאלה דניאל בחשש וקמה במהרה על רגליה.

וון לקח נשימה ושחרר אותה במהירות, "אין זמן להסברים, בואו מהר!".

דניאל עזרה לזאק לקום על רגליו וזה נשען עליה בעייפות, הם פסעו בדרכם לאיטם לעברו של וון.

"איזה אדישים!" אמר וון ותפס בידיהם-בידו הימנית את ידה של דניאל ובידו השמאלית את ידו של זאק.

הוא גרר אותם אחריו לאותה הדלת בו הוא נכנס, זאק ודניאל נתנו לוון למשוך אותם ורצו בעקבותיו בצורה מגושמת ועייפה. שלושתם רצו ונכנסו לתוך המסדרון-קישוטים רבים היו בתוכו, כגון: מנורות מקריסטל שקוף היו תלויות על גבי התקרה, רהיטים מגולפים מעץ עתיק ומסומנים בסמלים עתיקים ודיוקנים רבים של אנשים מבוגרים וחשובים. דניאל נזכרה במסדרון זה במהרה, זה היה אותו המסדרון אשר ראתה בחלומה.

"הייתי כאן..." אמרה דניאל ובחנה את המסדרון בדייקנות.

"זה לא יכול להיות, אף אחד מאיתנו לא היה כאן מאז שסבתנו נפטרה..." השיב וון.

"ראיתי את המקום בחלומי, אני חושבת שראיתי גם את סבתא שלכם"

"מה?" אמר זאק מופתע מהעניין.

מעבר לדלת היה אולם גדול, צבעו היה לבן בדיוק כמו בחלום. בחדר היו ארבע עמודים שהיו מסביב לאבן לבנה וגדולה. מסביב לאבן הלבנה היו שלושה חרבות. לצד החרבות עמדו אווה, קלאוד, ריי ומליסה, הם קדו בראשם. "עכשיו המלך החוקי של אלג'נדה יוכל למלוך שוב..." אמר וון וקד בראשו לעברו של זאק.

דניאל צעדה לעבר מעגל החרבות ובדקה עם החרב הלבנה נמצאת שם, בדרכה אל המעגל היא ענדה את השרשרת של הפנינה השחורה על צווארה. "הנה החרב הלבנה שהעירה אותי..." אמרה דניאל והצביעה בידה לעבר הידית החרב הלבנה.

היא נגעה בידית החרב שנית ומשכה בה שוב. "אני לא חושב שזה רעיון טוב, די-אל" אמר קלאוד בדאגה. "מה כבר יכול לקרות?" השיבה דניאל ללא חשש. "רגע, אמרת שהחרב העירה אותך מתוך השינה?" חזר על דבריה זאק. "כן".

"אם היא העירה אותך מתוך החלום, זאת אומרת ש..." זאק נרתע אחורה ברעד. "דניאל אל תיגע בחרב!" צעק לעברה.

אך היה מאוחר מדי, היא משכה אותה בכל כוחה, והוציא אותה ממקומה. אור לבן הקיף אותה והיא החלה לזהור ככוכב בשמי הלילה. היא שמעה קולות מהדהדים במזמור דפיקות-אותם הדפיקות אשר הביאו אותה לעולם הזה, היא הניחה את ידה על ראשה.

"דניאל..." צעק זאק ורץ לעברה, קולו בקושי נשמע מעל צליל הדפיקות. "זאק, מה קורה כאן?" שאלה בצעקה לעברו. "את חוזרת הביתה" השיב לעברה.

אך דניאל לא יכלה לשמוע אותו, בגלל הצלילים אשר שלטו באוזניה. "מה?" צעקה.

"אני אוהב אותך" השיב בחיוך רחב ועדין.

דניאל הבינה את המשפט שאמר למרות שלא שמעה דבר בעזרת תנועת שפתיו, היא חייכה והשיבה לדבריו:

"אני שמחה שפגשתי אותך..."

זאק הושיט את ידיו לעברה וחיבק אותה קרוב למפתח ליבו, הוא נאחז בה בכל כוחו עד השנייה בה היא נעלמה.

פרק 12

דניאל נעלמה מידיו של זאק והותירה אותו מאחור, מבכה על עזיבתה. הוא נפל על בירכיו והביט על החרב הלבנה אשר נחה על הרצפה, הושיט את ידו והרים את החרב על ידה.

עכשיו זאק הבין מדוע דניאל הגיע לעולמו, הוא ידע כי רק בזכותה הוא הצליח במשימתו...עיניו בהו בחרב זמן רב, דניאל חייכה לעברו מבעד השתקפותה של הלהב...היא הייתה חייבת לעזוב ודבר לא היה יכול לשנות זאת...עכשיו הוא היה בטוח יותר מאי-פעם שהיא תחזור אליו ותחיך אליו כמו תמיד...

"דניאל" לחש זאק מנגב את דמעותיו בעזרת שרוול חולצתו.

מליסה נעצה מבט בבעלה וון וחייכה לעברו, היא התכופפה לעברה של אווה ולחשה באוזניה דבר מה, מיד לאחר מכן אווה צעדה לעבר דודה, זאק ברגליה הקצרות. היא חיבקה אותו והניחה את ראשה על כתפו.

"תודה, אווה" אמר זאק מחבק את אחייניתו.

הוא הביט אחורה לעבר חבריו ומשפחתו, והרגיש כי עידן חדש נמצא בפתח חייהם וחיי כל תושבי אלג'נדה.

עכשיו היה בטוח כי כל מה שג'ק עשה לממלכה הזאת, יתוקן והכל בזכות דניאל, הדרקון הלבן.

זאק קם על רגליו בעוד שאווה יושבת בידו הימנית ובידו השמאלית הוא אחז בחרב הלבנה של הדרקון הלבן וצעד לעבר שער האולם, כאשר הוא פתח את הדלת-שדה ירוק היה פרוס ברחבי חצר המלכות, בחצר זה עמדו אנשים והשתחוּ לפניו של זאק בכבוד רב.

השלג אשר היה ברחבי ארמון הבדולח נעלם ובמקום החורף, הופיעה האביב. זאק חייך לעברה של אווה ואז החזיר את מבטו לעברם של אנשי החצר. תודה, דניאל...את עזרת לי לפתוח את עיני, בזכותך אני רואה בצלילות עכשיו...אני מקווה שתכלי לראות את הממלכה בה אני אשלוט, הייתי רוצה שתראי איך אני משנה אותה לטובה.

"אני מכריזה בזאת על מלכותו של היורש החוקי, זאק-הדרקון השחור" הופיעה 'האם' והכריזה על מלכותו.

זאק קד בראשו מלפני 'האם' וזו החזיר מתוך כבוד קידה. הוא היה מוכן לשלוט והיה מוכן להביא לעמו את הכל-חירות, שיווין, עושר ואושר, הוא רצה מכל שעמו יהיה מאושר.

"אני גדלתי בעולם הזה ובממלכה הזאת ולמדתי לאהוב אותה כפי שהיא," נאנח זאק בריכוז, והמשיך בדבריו, "אני לעולם לא אשכח את העידן בו סבתי, המלכה

כריסטין שלטה בו... ג'ק לקח מכם את התקווה ו'האם' החזירה לכם אותה, היא לימדה אותי להאמין כי יכול להיות יותר טוב ממה שעכשיו, כפי שאמרה תמיד: גם אם אנחנו ניפול, אנחנו ניפול כדי ללמד עצמנו לקום... אני מאמין כי אני יכול לביא אתכם לעידן טוב".

"אני הביא לשגשוגה של אלג'נדה, אני הביא לשלום ואני אלמד אתכם לקום כאשר תיפלו, אני אהיה אתכם בקשיים, בצער ובעוני ואני הושיט את ידי בכל פעם שתקראו לי..." הצהיר זאק.

והוסיף מניף את ידו אשר אוחזת בחרבה הלבנה של דניאל לשמיים בתרועת ניצחון, "זהו גורלי כמלכם..."

נשמעו מחיאות כפיים ברחבי חצר המלכות, אנשים הריעו וקראו בשמחה: "יחי המלך!"

* * *

"דניאל, תתעוררי" הזהד הקול באוזנייה של דניאל, עיניה נפקחו בכאב רב והביטו מסביבן.

היא גילתה כי ישנה על מיטה לבנה ולבשה חולצת חולים מעלייה, לנגד עיניה היא ראתה דמות מטושטשת, לכן היא מצמצה בעיניה כדי לראות טוב יותר- למרות זאת היא לא הצליחה לראות דבר.

"זאק" לחשה בכאב עניים.

"דניאל" נשמע קול מוכר לאוזן.

דמות מטושטש קם על רגליו והתקרב במהירות אל מיטתה, היא בקושי זיהתה את הקול המוכר, היא עצמה את עיניה בחוזקה וניסתה להתרכז-היא הבינה כי הקול ההוא היה שייך לאדם מוכר לה, זה היה קולו של דודה, הנרי.

היא זכרה כיצד היא שלפה את החרב הלבנה מתוך מעגל החרבות ולפניי שנראה היה כי זאק יעלה למלכות, קולות הופיעה מסביבה, לאחר מכן זכרה רק חושך מוחלט, אך עדין הייתה יכולה לשמוע את קולו הצועק של זאק באוזניה מבעד החשכה. עיניה המטושטשות הביטו מסביבן שנית מנסות להבין היכן היא נמצאת.

דניאל שכבה על סדינים לבנים ומיטה ממתכת-זו הייתה מיטת בית חולים, אך כיצד הגיעה לשם היא לא ידעה, ומה דוד הנרי עושה באלג'נדה, או שמה היא חזרה הביתה, מחשבות מבולבלות עברו בראשה.

הדמות התקרב אל פניה והביט בעיניו החומות, עכשיו הייתה יכולה לראות בוודאות כי היה זה דוד הנרי.

הוא הניח את ידו על המצחה ובדק את חום ראשה, כאשר הזיז את ידו הוא חייך בהקלה גדולה, והביט עלייה בעיניו הדאגניות והכועסות.

"את בסדר? מה לעזאזל חשבת לעצמך?" שאל אותה בדאגה.

דניאל לא השיבה דבר מלבד מצמוץ עיניה צורבות, היא השתדלה בכל כוחה לישר את מבטה לעברו, ושאלה לבסוף בקולה המותש והצרוד, "איפה אני?".

היא ניסתה להתיישב במקום לשכב סתם כך והביטה מבעד לחלון בעודה עושה את אותה הפעולה, שמיים בהירים הופיעו מול עיניה, אלו היו שעות הבוקר אשר ראתה מהחלון- חיוך עצוב הופיעה על פנייה.

חזרתי? אני לא מאמינה שחזרתי... מחשבות של שמחה ועצב עברו בראשה בעת ובעונה אחת.

האם יכול להיות שחזרתי הביתה? איך הגעתי הנה?

"איך אני הגעתי הנה?" שאלה דניאל.

"נפלת מהמדרגות והתעלפת..." השיב הנרי לדבריה. "את נמצאת בבית החולים, קיבלת מכה רצינית בראש".

חיוך הופיעה על פנייה למשמע דבריו של הנר, מעיניה ירדו דמעות, הוא לא הבין ברגש אשר הציף אותה באותו הרגע, ובכל זאת הוא עזר לה להתיישב ואמר כועס ודאגני כמו תמיד:

"אל תתאמצי יותר מדי..."

דניאל הכריחה את עצמה להסתכל עוד הפעם מסביבה, היא עדיין לא יכלה להאמין כי חזרה לחייה הרגילים.

"אני מצטערת" לחשה לעברו, אף על פי שכעס עליה-היא שמחה לראותו.

"כמה...זמן אני פו?"

"לא יודע, הרבה זמן כנראה..." השיב באנחה רבה. "...יום או יומיים".

"יום...יומיים...!?" דניאל השפילה את ראשה מופתעת לתשובה.

האם כל מה שקרה היה חלום? שאלה עצמה. אפילו...זאק? דניאל הניחה את אצבעותיה על שפתייה. אפילו...הנשיקה? לא יכול להיות? הכל היה אמיתי, לא יכולתי לחלום על זה.

"קרה משהו?" שאל הנרי מודאג ממבטה.

"אני..." מלמלה בבלבול.

היא הביטה בעיניו המודאגות של דודה.

"די-אל" הוא נגע בידה בעדינות, ושאל בדאגה, "מה קרה?".

דניאל הביטה על ידו הנוגעת בידה, היא לא האמינה בכך שהעולם אליו התרגלה בזמן האחרון היה חלום.

היא קמה במהירות על רגליה הכואבות, צמרמורת של מחטים ננעצו ברגליה הרדומות, כאב עז עברה ברגליה והיא נשענה על המיטה בכאב רב, הנרי התקרב אליה במהירות, עוזר לה לעמוד.

"מה את עושה? אסור לך לקום."

"זאק" לחשה מתקרבת אל המראה התלויה בחדר החולים.

"זאק...מי זה זאק?" שאל הולך אחריה.

היא הביטה על פנייה הכל היה כרגיל-שום דבר לא השתנה בה, אפילו השרשרת על צווארה נעלמה, היא החלה לבכות מכאב. הנרי הביט לעברה ונאנח, הוא הבין כי לא היו דמעות בעיניה בגלל הכאב בגופה, אלה הכאב אשר הגיעה מעומק ליבה הפצוע, הוא התקרב וחיבק את צווארה בעוד גבה מופנה אליו. דניאל החלה לנגב את דמעותיה באצבעותיה הפגיעות. הנרי הביט בה בדאגה רבה, היא השיבה את מבטה הבוכה והעצוב דרך המראה אל השתקפותו אשר עמד מאחוריה וחיבק אותה.

"הורייך באים לקחת אתכם מחר...אל תדאגי, מולי ורוני אספו את המזוודות בלעדייך..." אמר הנרי לפתע.
"מחר...?" חזרה על דבריו.
הנרי הנהן בראשו לחיובי.

עכשיו יותר מכל רגע אחר, דניאל הרגישה בודדה ללא זאק, היא התרגלה אליו בזמן האחרון, היא נזכרה בכל הפעמים בהם הוא היה אטום אליה ובכל הפעמים בהם ניסה לנשק אותה... רגע, על מה אני חושבת...כל זה היה חלום, אפילו הנשיקה ואפילו רגשותיו הכנים...

היא חייכה לעצמה בהשתקפותה ונגבה את דמעותיה. הוריה מגיעים מחר, הם יחזרו הבית ביחד עם מולי ורוני.

היא השפילה את עיניה מטה, קול חליל עלה באוזניה והיא ראתה דבר מה נוצץ, היא השתחררה מידיו של הנרי ופסעה בצעדיה האיטיים לעבר הדבר הזוהר. כאשר התכופפה על ברכיה, היא הושיטה את ידה לדבר הנוצץ- זו הייתה פנינה שחורה אליה הייתה מחוברת לשרשרת. הופיעה חיוך נרגש על פניה והיא הרימה את הפנינה בידה.

"קרה משהו, דניאל?" שאל הנרי והתקרב לעברה, הוא הבחין בפנינה השחורה ושאל בסקרנות, "מה זה?"

דניאל קמה על רגליה והחזיקה בפנינה השחורה, זוהר היה על פניה והיא הרגישה כאילו היא חזרה לחיים שוב.

היא הראתה את השרשרת לדודה, ובחנה אותה בתענוג, משיבה לעברו של הנרי, "לא משהו מיוחד..."

דניאל הרגישה כי מהיום הכל יהיה שונה, היא הייתה בטוחה שתחזור לראות שוב את זאק, והוא תמיד יהיה אייתה-לא משנה לאן תלך ושהיא לא לבד, היא ידעה כי הדבר שהכי ישתנה בה מכל, אלו היו רגשותיה-וכל זאת בזכות זאק, מלכה החדש של אלג'נדה...

הפנינה השחורה: אלג'נדה

סיום

נקויה שתזכרו. חבריי לסלזות
את אשר אמרתי במילים הבאות:

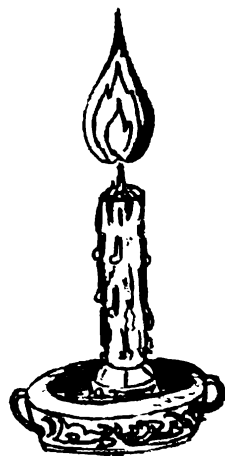
הסוף הנמצא סביבכם הוא עצו
מכפי שחברתם תחילה

אך את תישארו כאלו תמימים
תללו סוז סוף מהרה

הממלכה לא רק סיפור אצרה
וחלום קיצי בלה המצולה

לסיכום חברי הנכבדים:
הקשיבו שכשיו למילים

הפנינה השחורה סודה בחיים
סימן שנחזור בקרוב לסניינים

שמישנה יוסופוב

הפנינה השחורה

אלג'נדה